

MUSTAFA YILDIRIM

THE GENERAL

KARANLIK VADİLERDE ŞEYH - NATO İTTİFAKI

2. BASKI

MUSTAFA YILDIRIM

"THE GENERAL"

KARANLIK VADİLERDE ŞEYH-NATO İTTİFAKI

Ulus Dağı Yayınları

Ankara

Mustafa Yıldırım
"THE GENERAL"
KARANLIK VADİLERDE ŞEYH – NATO İTTİFAKI

Yayına Hazırlayan: Ahmet Yıldız
Kapak Tasarım: Mustafa Yıldırım – Repro Karizma
Kapak Düzenleme: Repro Karizma 90 312 4313545

Tüm yayın hakları © 2011 Mustafa Yıldırım'a aittir.

Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının ve yayınevinin izni olmadan tamamı ya da bir bölümü herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, dağıtılamaz.

UDY
Ulus Dağı Yayınları Ltd. Şti.
Yazışma Adresi: P.K 78 Çankaya – Ankara / Türkiye
90 312 4180873
udyay8@gmail.com

Hüseyin Kalkan, Zeki Akdağ,
Aybars Atilla, Şakir Süter,
Kenan Mendekli ve Deniz Som'un
anılarına saygıyla...

Mustafa Yıldırım

1948'de Denizli ili Selcen Köyü'nde doğdu. ODTÜ Elektrik Mühendisliği Bölümü'nü 1971'de bitirdi. Çeşitli kurum ve kuruluşlarda uzman, araştırma mühendisi ve yönetici olarak çalıştı.

Araştırmaları:

Sivil Örumceğin Ağında

Azerbaycan'da Proje Demokratiya

Meczip Yaratmak-Yüz Yıllık Yanıltma Ustalığı

Savaşmadan Yenilmek

Ortağın Çocukları - Anglo-Amerikan Sivil Paşalar Darbesi.

Şiir Kitapları:

O Eski Şarkı

Yürekler Kör

Belge Romanları:

Ulus Dağı'na Düşen Ateş [2002 - Samim Kocagöz Edebiyat Ödülü]

58 Gün

Mustafa Kemal ile Filistin'den Anayurdun Dağlarına

Çevirilerine katıldığı ve yayını yönettiği kitaplar:

Kaplanlar Körfezi - Pedro Rosa Mendes

Komplo ve Teori - Bizi Kim Aldatıyor? - Robin Ramsay;

Yağmuru Kimse Durduramaz - W. Cheng - K. Moorhouse

Yayını yönettiği kitaplar:

Akasyalı Sokaklar - Işık Kansu

Washington'da Akrobasi - Yılmaz Polat

Barış İçin Oradaydılar - Yılmaz Polat

CIA'nın Muteber Adamı - Yılmaz Polat

CIA Pençesinde Açılım - Yılmaz Polat

Küresel Tuzak Ilımlı İslam - Bahadır Selim Dilek

NE AMERİKA, NE İRAN, NE DE İSRAİL!

Gerçek özgürlükçülük zor iştir, zor! Fırsatçılıksa çok, ama çok kolaydır.

Bir kez ilkesiz kestirmeciliğe yakalandınız mıydı, yanardönerlik kaçınılmaz olur.

İlkesiz, İran diktasının ABD'ye diklenmesine sığınarak faşizmi savunuyor!

İlkesiz, İran diktasının yayılcılığının kanlı oyunlarını bilmezden geliyor.

İlkesiz, kendi ülkesinde halkın özgürlüğünü savunurken -ABD'ye karşı savaşımını desteklediğini sanarak İran diktasına selam yolluyor.

İlkesiz, İran diktasının militanlarından oluşan al-Kudüs Kuvvetleri'nin Türkiye dâhil birçok ülkede gerçekleştirdiği kanlı suikastları anımsamıyor.

İlkesizliği ilke edinenler, Ruhullah Humeyni ve ona bağlı Ayetullahların (Allah'ın sözcüleri) Türkiye Cumhuriyeti'ni düşman olarak ilan ettiklerini; Cumhuriyetimizi yıkmaya yeltenen kim varsa desteklediklerini; Türkiye'den sayısız militana İran'da istihbarat-bombacılık-suikastçılık eğitimi verildiğini de biliyorlar; ama aldırmıyorlar.

İlkesiz, "teröre karşı", ama İran yetiştirmesi militanların Türkiye'de kitle katliamlarında ölenlerin irkına, inancına göre yargılıyor.

Aralarında Batı hesabına ajanlık yapma olasılığı bulunan kişilerin de bulunabileceği çok doğal olan İran gençliğinin, hem de en kanlı ve en acımasız zulüm ortamında, ölümü göze alarak ayaklanmasını karalamak için işi George Soros'a bağlıyor da o gençliğin çoğunluğunu görmek istemiyor.

İlkesizlik başa beladır; olaylar bilgisine ve geçmişin kanıtlarına bağlı kalmaksızın ipe sapa gelmez önyargılarla Ayetullahları ve al-Kudüs Kuvvetleri'ni desteklerseniz gün olur o gerçekler ayağınıza dolanıverir.

Özgürlük isteyenleri Sorosculukla (Her nedense işi Soros'la sınırlıyorlar da ABD örümcek ağını unutuveriyorlar!) suçlamak kolaycılığına kaçarsanız, Türkiye'deki örümcek ağı örenlerin, "Quantum Nva" liberallerinin İran milliyetçisi sözde dindarlarla işbirliklerini bir türlü anlayamazsınız!

ABD egemenlerinin, İsrail'in devlet çetelerinin, Batı Avrupa kartel merkezlerinin Ortadoğu'yu, Asya'yı, Afrika'yı yeniden kolonileştirmelerine karşı nasıl savaşıyorsak, din örtüsü altına saklanmış İran yayılcılığına, Ayetullah diktasına karşı da öyle savaşaacağız.

Ortadoğu'da İsrail yayılcılığına, zulümlere nasıl karşı duruyorsak, Kerkük'te soykırıma nasıl başkaldırıyorsak, Tahran'ın kanlı oyunlarına da o denli şiddetle karşı duracağız.

ABD ve Batı Avrupa egemenlerinin yurdumuzun içini karıştırmaları karşısında nasıl dikleniyorsak, Tahran'ın Türkiye'de Cumhuriyetimizi yıkmaya yeminli şebekesine de öyle öfkeleneyeceğiz.

İlkelerimiz çok, ama çok yalın:

Yurdumuzda ve komşularımızda yabancı şebekelerin varlığına da terörü destekleyen rejimlere de son!

Yurdumuzda bağımsızlığımızı korumak için ABD'ye ve İran diktasına ihtiyacımız olmadığı gibi, yurttaşlarımızın birliğini koruyan, din-mezhep-tarikat parçalanmasına karşı biricik kurum olan laik devleti korumak için de İsrail'e muhtaç değiliz.

İran'da da İsrail'de de Rusya'da da ABD'de de başta nükleer silahlar olmak üzere, tüm kitle kırım silahlarının yok edilmesini istiyoruz.

Yurdumuzda ve Ortadoğu'da her türlü baskıdan uzak yaşayan özgür insanların yaşıyor olması barışın da, erdemli yaşamın da biricik kaynağıdır.

Kısaca ilkesiz, ne tam bağımsızlığın anlamını, insanlık özgürlüğünü ve insanca yaşama erdemini dün anlamamıştı, yarın da anlayamayacak!

Oysa kaç yıl oldu, İran'da üretilmiş o şiirsel İran - Azeri çocuk öykülerini görmeyeli ve ince ezgili İran müziğini duymayalı!

AJAN ŞEBEKESİNİ SÖKÜP ATMADAN

Cumhurbaşkanlığı seçimi kargaşasından yararlanan DYP ve ANAP yöneticileri, ARI'larla birliktedir. DYP genel Başkanı, daha bugün "Yabancılara mülk satılmasının bizce bir sakıncası yoktur!" deyiverdi.

Yıllarca kara irticayı onlar desteklemedi mi? Kurumların ve halkın cumhuriyete sahip çıktığını görünce T.C. ilkelerine sahip çıkar gibi yaptılar. "Sağ birleşti; sol da birleşsin, demokrasi kurtulsun, laiklik yaşasın" diyorsanız gerçekten yanılıyorsunuz. Şimdi gerçeği görmenin sırasındır!

TBMM'de kimlerin eli yok ki?

Yabancı devletlerin siyasal partileri, "Egemen" olması gereken T.C. Devleti'nin başkentinde ve İstanbul'da bürolar aç-mışlar.

ANAP'ın kurduğu Türk Demokrasi Vakfı, Amerikalılara ve Almanlara rehber olmuş, Mecliste yıllardır çalışıyor.

TBMM'de "Demokrasi Komitesi" kurdular. Komitede AKP vekillerinin yanı sıra CHP'liler de var. CHP'nin komite üyeleri, Amerikalılardan en büyük parasal desteği alan ve DP'nin (ANAP - DYP) bir numaralı destekçisi olan ARI'nın elemanlarından.

"Sivilce!" oluşturulmuş görünen şebeke yıllardır milyonlarca Dolar ve Euro ile beslenerek dal budak salmış durumda.

Şebeke, CIA ve AB ajanlarınca alttan alta destekleniyor ve iç siyasetimizi, devletin kurumlarını da kullanarak dış siyasetimizi, iç-dış güvenlik siyasetimizi (yönetiyor demeye dilim varmıyor) yönlendiriyor.

T.C. Devleti'nin iktisadına egemen olmuş olan Bizans İstanbul'unun holdingleri, bırakınız devletin varlıklarını korumalarını, kendilerine kâr getiren fabrikalarını bile yabancılara peşkeş çekiyorlar.

Bu azınlık, vakıfları ve dernekleri aracılığıyla iç-dış siyasetimizi yönetiyor, devlet egemenliğinin ABD-AB koalisyonunun sözde liberal şebekesinin eline geçmesi için her türlü girişimde bulunuyorlar.

Yurtlarının egemenliğinden öylesine sıyrılmış olan bu azınlık başta Quantum (temsilcisi George Soros) olmak üzere piyasamızı ele geçirmiş olan vur-kaç kapitalistleriyle tokalaşıyor, açıktan anlaşmalar imzalıyorlar... Elde ettikleri büyük parasal güçleriyle Cumhuriyetin temellerine saldıran koalisyona destek veriyorlar.

Açıkça, çekinmeden, ikirciklenmeden söylemeliyiz ki yabancılardan denetimindeki iç siyaset ortamında ne doğru dürüst bir seçim yapılabilir ne de kolonici demokratların, Atina kuyrukçusu aydınların denetiminde demokrasi kurulabilir!

"Birleşin!" demek inanınız ki hiçbir şeye yetmez. Birleşenler meclise girdiklerinde şebeke yerinde durdukça iyi niyetli, namuslu, yurtsever birkaç vekilin sesi boğulup gider.

Öyleyse, birleşmeleri isterken, koşulu da dayatmalıyız:

Birleşenler "Yabancı devletlerin siyasal parti örgütleri seçimden önce yurdumuzu derhal terk etsinler" diyebilmeli ve bunu sağlayabilmek için sonuna dek savaşıma girişeceklerini açıkça ilan etmelidirler. İzmir'de bu isteği öne çıkarmazsak, yalnızca kendimizi değil ulusumuzu da aldatmış oluruz.

Bu aldaticılığın bedeliyse T.C. Devleti'nin karanlık vadilerde parçalanması olacaktır. Unutmamalı ki asıl acı olan savaşımdan yenilmektir.

Öyleyse: Ya şimdi ya da hiçbir zaman!

ABD-AB GÜDÜMÜNDE KANLI PLANLAR

Film, senaryosuna uygun oynanıyor ve Avrupa da "Kürt Konferansı"na hazırlanılıyor. Söylemeye gerek yok: Bu konferanslar, düşünce açıklama, tartışma toplantılarından çok siyasal ilişki, dayanışma, taraf olma, güç gösterme alanıdır.

Bazı adlar da "konferans" adı gibi yanıltıcıdır. Osmanlı Hanedanı, Ege adası Limni'nin Moudros limanında, ordunun tümünü, posta-telgraf ağını (telekomu), demiryolu yönetimini ve yurdun her yanını İngilizlere teslim etmişti; ama imzalanan anlaşma "mütareke", yani "ateşkes" olarak adlandırıldı.

"Paris Konferansı" da Osmanlı Devleti'nin paylaşımının konuşulduğu bir toplantı oldu. Paylaşım toplantısına Batılıların yanı sıra Osmanlı Kürtleri ve Ermenileri de katıldı. Sonrası Sevres'deki paylaşım anlaşmasıdır.

Devletlerarası Kürt konferansında, Tunceli soykırımı, PKK saldırı dönemindeki 'zorunlu göç' vb. konular karar bağlanacak. Kısaca "Kürt sorununa çözüm önerileri" adı altında Kürt devleti oluşumunun önündeki engellerin kaldırılması için Batı-Kürt ittifakı programı oluşturulacak.

Kürt devleti istekleri, Ermeni devletinin genişleme istekleriyle uyum içinde dillendiriliyor ve eşzamanlı olarak eyleme geçiliyor.

Türk Tarih Kurumu yönetimi değişiyor. Ermeni tarihçiler Ankara'ya çağrılıyor; ortak çalışma kararı alınıyor. Daha da ilginç bu toplantılarda "soykırım" yerine "felaket" denmesi kararlaştırılıyor.

Şu işe bakar mısınız? Bir taraf sizi katillikle, zorbalık yoluyla topraklara el koymuş olmakla suçluyor ve siz o tarafı çağırıyorsunuz, gelin bizim delillerimizi birlikte yorumlayalım, diyorsunuz.

"Özür dileme dilekçesi" ya da TESEV'in "rapor" adı altında Kürt Devleti oluşum bildirgesini, geniş eylem planını göz önüne almadan değerlendirmek, konuyu, soyut bir "düşünce özgürlüğü" sınırları içinde yorumlamak yanıltıcı olmanın ötesinde yıkıcı olacaktır. Sözü dolandırmadan bazı soruları seslendirmek yararlı olacak:

"Açılım" diye diye sürdürülen yıkım eylemi kime yarayacak?

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, federasyonlaştırma planıyla yıkılınca barış ve kardeşlik mi doğacak?

Yayılmacı devletlere (İsrail ve İran dahil) sığınarak kalıcı bir barış ortamı oluşmayacağını bilmek için çok düşünmeye gerek var mı?

Tüm raporlar ve bildirgeler, adım adım yürütülen kanlı federasyonlaştırma planının ürünü değil mi?

"Ağrı'nın dibi" ve "ASALA avukatının acısı", "Dersim çilesi" diye ağlaşanların kaçta kaç bu kanlı ve zalim senaryonun bilincinde?

Hiç kuşku yok ki teröre ve yalana, aldatmaya yaslanan bu kanlı senaryo ile ne Ermeni, ne Rum, ne de Kürt, güvenli bir ortama kavuşur. Şu ya da bu duyarlılıkla imzacılık yapanlar, bilseler iyidir ki imzaları kanlı senaryonun bir köşesinde sırtıp duracaktır ve çocuklarına miras kalacaktır.

Buralarda acılar çekilecek, Batı'da keyif sürülecek. İyi de ama ne zamana kadar?

LONDRA'NIN USTALARI

Uzun söze gerek yok!

Hemen o (benim yaşıma kıyasla) genç gazetecinin anlattığı derslik fikra geliyor aklıma: Adam yanındakine demiş ki:

-Bak karşıdan bir kedi geliyor. Gözü de ne güzel.

Yanıdaki şöyle bir bakmış karşıdan gelene:

- Sen diyorsun yahu! Bir kere o gelen kedi değil, bir at!

Adam başını öne eğmemiş; sıyrılmaya başlamış. Yanındaki sözünü tamamlamış:

-Hem o gözü değil, gerisi... Ben senin yaptığının neresini tekzip edeyim? Çeşit çeşit 'hatırat'!

Günümüzle ne ilgisi var, demeyin. Atı bir kedi ve gözü de gerisi olarak gösterebilme hüneri ancak Londra'da öğrenilir.

Biraz gerilere gideceğiz çaresiz. Eski numaradır, İngilizlerin Atatürk'ü bir yandan kahraman gösterirken öte yandan Doğulu insanın dini ve ahlaki inancına çok ters adam olarak yansıtmaları.

Yalnızca ajan işi de değildir. Bazıları da kendi alkoliklerine, cinsel fantezilerine ünlü kişileri malzeme etmekten yoğun haz duyarlar. Bu türlerin en ünlüsü Rıza Nur'dur: Karısının kendisini boynuzladığını, öğretmenin kendisini yere yatırıp (bağışlayın, ama gerçek) "becermeye" çalıştığını ayrıntılarıyla, "hatırat" diye yazan aynı Rıza Nur'dur. Yolda bir papaza rastladığını ve o papazın kendisine Zübeyde Hanım'ın genelev kadını olduğunu söylediğini hatırata geçen yine o Rıza Nur'dur. Atatürk'le ilgili içki ve karı-kız muhabbeti uydurup "hatırat" diye dosyalayan kişi de odur.

İşte bu Rıza Nur, "hatırat" adını verdiği herzelerini Londra'daki devlet müzesine emanet etmişti. Yazdıkça ve yaptıkça zevk alanlar, kendilerini tatmin edenler, o gün bugün Mustafa Kemal'i her yıkmak istediklerinde bu iğrenç iftiralara başvururlar. Teşhir ettikleri Mustafa Kemal değil, saklı kişilikleridir aslında.

Rıza Nur ve benzerleri pek de yalnız değildirler. İngiliz kadınının biri bir cep kitabı yazar. Atatürk'e neler yakıştırmaz ki! Ağırlığı cinselliğe verir: Atatürk, evli bir Amerikalı kadın gazeteciyle birlikte olur; hatta 'Büyük Taarruz' öncesinde, Akşehir'deki karargâhın arka odasında geceyi kadınla geçirir. Kadının kocasını İzmir'de öldürtür vs. vs... Ona göre Mustafa Kemal hoyrattır (bugünkü deyişle 'maço'), içince adamlarını sille tokat dışarı atar, milletvekillerine "Hayvanlar" der! Yazar geçinen İngiliz kadınının satırlarından, yazdıkça şehvetten kudurduğu sezilir. Bu kitabı da etnik özerklik peşinde koşan bir grup, Türkiye'de yayınlamış; "Cumhuriyet" adıyla idare edenler de kitabı günlerce reklam etmişlerdi.

Örnekleri çoğaltmak olası! "Hatırat" diye sövüp sayanların, "anekdot" diye Atatürk'ü 'mazoşist', 'sadist' yapanların 1950'lerden başlayarak bazen devleti yönetenlerden para sızdırdıkları da olurdu; ama şimdi artık "medyatik pazar" var.

Biliyorlar, kime ne zaman hangi kitabı satacaklarını ve hangi filmi seyrettireceklerini. Utanmadan "belge" diyorlar; Rıza Nur'un herzeleri belgeymiş gibi!

Kimse de sormuyor, atı kedi yapanlara "Belge, belge, diyorsun! Hangi belge?"

Ancak hepsinden berbat olanı, "Canım, Atatürk'ün insan yanı da vardı. Biraz burulduk, ama hiç de fena olmamış bu" diyen kör kütük cahillerin varlığıdır.

Daha da kötüsü, "Atatürk'ü karalayarak bir yere varamazsınız, bize koymaz!" diye bağırıp ileriye geriyi düşünmeyenlerin bilerek ya da bilmeyerek destek vermeleridir.

Hedef kitle aslında çocuklardır. Onların beyinlerini "iğfal" etmektir amaçları. Londra gezginlerinin. Genelkurmay arşivlerinden söz ediyorlar. Dediği doğru mu? Turgut Özal'ın ve sonra

AKP'nin İçişleri Bakanı Şeyh ile yanak yanağı fotoğrafa girip sırttan "yapımcı" kişilere arşiv mi açılmış?

Bu ayrı bir konu; ancak söyler misiniz, dünyada böyle bir ülke var mı? Siz ne dersiniz deyin, film yapımcıları çerden çöpten "hatırat" belgesi arasında, şu İngiliz kadının cep kitabını atlamış ve yazık etmişler. Onca çok yönlü cinsel fanteziye ("yapımcı" için belge de sayılabilirdi) çok yazık olmuş!

Kim bilir belki de ikinci filme saklıyorlardır; ama söyler misiniz; milletinin, toplumun ırzını kurtarmış bir insana, hangi ülkede böylesine saldırıldığı görülmüştür?

Batılı ve Doğulu emperyalistler var oldukça içerdekiler de eksik olmayacak, anlaşılan!

CIA'NIN RADYOCULARI

"Obama seçildi, ben de sevinçten ağlamak istiyorum" diyenlerin köşe yazılarını okuyunca her nedense, CIA'nın propaganda aygıtı ve bir bakıma da devşirme ajanların eğitim merkezi RFE/RL (çalkantılı soğuk savaş yıllarını yaşayanlar Hür Avrupa Radyosu / Hürriyet Radyosu olarak bilirler) radyolarını anımsadım. RFE/RL bilgisini, Halid Özkul'un, "Gizli Ordular CIA" kitabından, Sivil Örümceğin Ağında adlı kitabıma şöyle aktarmışım:

[Halid Özkul, Gizli Ordular CIA, Sorun Yayınları, İstanbul, 2001, s.83-4]

] "RFE/RL: 1949'da Free Europe Committee olarak kuruldu. Kurucular: Allen Welsh Dulles (CIA kurucu), Joseph C. Grew (Japonya Büyükelçi), D. C. Pale (OSS-ABD Ordu İstihbarat Servisi), Lawrence Gianni (Bank of America Director), General Eisenhower, AFL-CIO (ABD Hür Sendikalar Federasyonu) temsilcileri."

Amerikan devleti, Avrupa'da "soğuk savaş" merkezi kurarken şirketleri de ortak eder. 10 milyon dolarlık bütçeyle işe başlayan CIA merkezine para veren şirketlerin çoğu bize yabancı değil: "American Sulphur Corp. Buffola Rochester-Pittsburgh Railroad Co., Clark McAdams Clifford (National Bank), C. Rodnay (Pan-Am Bşk.), C. D. Jackson (Time and Life yayıncısı), Henry Ford II (General Motors), Chrysler, Rockefeller..."

RFE/RL, yalan makinesi gibi çalıştı; propaganda metinleri üretti. Projeciler arasında 1968 Baharı'nın ünlü filozofu Herbert Marcuse da bulunuyordu. 1952-1958 arasında RFE yayınlarını Paul Bernard Henze yönetti. Hitler'in yalan propaganda uzmanı Goebbels'in tekniğini, eski OSS istasyon şefi ve CIA kurucusu (eşine göre köpekbalığı!) Allen Welsh Dulles yönetiminde uygulayan Henze, birçok örtülü kirli işte yer aldıktan sonra 12 Eylül 1980 darbesinin hazırlandığı kanlı dönemde Türkiye'de CIA istasyon şefliği yaptı.

RFE/RL, 1980 sonrasında Asya kökenli bazı Türklerin de işyeri oldu. Soğuk savaşın bitmesiyle onlar işlerini bırakmadılar. CIA'nın Türkiye istasyonlarında çalışan Türk kökenlilerle de ilişkiye geçen bu kişiler, ABD'nin Kafkasya'dan Orta Asya'ya uzanan yolunu açmak için düzenlenen 1991-Bodrum Monacus Club toplantısına RFE/RL temsilcisi olarak katıldılar. Bu toplantının parasını ünlü liberal(!) Aydın Yalçın ve Osman Okyar yönetimindeki Forum dergisi üzerinden NED vermişti. Daha sonraları Osman Okyar önderliğinde liberal dernek kuracak olan ve kökü Amerika'daki Atlas Vakfı'na uzanan derneğin yeni yetme liberalleri de oradaydı

Henze, Papa Jean Paul suikastı üstüne yalan-dolan kitabını yazdıktan sonra Türkiye ile ilişkisini kesmedi. Bazı Türklerin Hollanda'da kurduğu sözde Türkistancılar örgütü SOTA'ya danışman oldu. Türkiye'nin kurtuluş reçetesini yazdı. CIA'cı Henze'ye göre Türkiye'de çok etnikli (yalnız Kürtler değil, öteki azınlık milliyetçilerinin de) devletler topluluğu kurulmalı ve Türkiye'deki aydınlar bunun için çalışmalıydılar.

Henze'nin dediği yerine getirildi. Aydınlar -ya da aydına benzeyenler- görevlerini öylesine ciddiye aldılar ki Amerikalılara bile parmak ısırtdılar.

RFE/RL'nin Türk elemanlarıysa Bizans İstanbul'una geldiler ve özel üniversitelerde işbaşı yaptılar. Yeni Amerikan hedefi, "Hıristiyanlıkla İslamlık arasındaki köprü" (İngiltere Kraliçesi Elisabeth, Sayın Abdullah Cumhur Gül'ün yüzüne karşı böyle diyerek malumu ilan etmişti) olan Türkiye'den geçerek Çin sınırına dayanmaktı. Köprüyü sağlama almak için yeni odaklar kurulmalı, genç beyinler hem Bizans İstanbul'unda, hem Budapeşte'deki Amerikan - Soros üniversitesinde, hem de ABD'de yetiştirilmeliydi.

Öyle de yapıldı. RFE/RL'den elemanların çalıştığı üniversitelerden biri de bu işi ciddiye aldı. Okul açmayı (adamına ve amacına göre değişir) pek çok seven Quantum bankerlerinin temsilcisi

George Soros'la bir anlaşma imzaladı. Şerif Mardin orada, RAND uzmanı Sabri Sayarı orada, Washington'dan Henri Barkey'in tanışığı dekan orada, sivil işler sektörü kurucuları orada.

Sponsorluk "masum" bir destekçilik mi? Türkçesiyle "parayı veren" ve düdüğü çaldıran mı?

Oyun belli, orkestra yerinde, düdükçüler hazır...

Ya alkışlayan ve filmin galasını ön koltukta şereflendiren Kuvvet Kumandanlarına ne demeli?!

ÖNCE KIRLET SONRA YARGILA

Okuyanlar anımsayacaklardır. 58 Gün adlı romanın "Yaşlı Bilge"sini. Yaşı bir yüzyıla on yıl kaldı, adımları daha da kısaldı; ama bilinci yerinde. İki yıl kadar önce kapımı çalmıştı. Daha "Hoş geldiniz" bile diyemeden, "Söyle bakalım! Türkler ihtilâl yapabilir mi?" diye soruvermiş ve "Darbe değil, ama ihtilâl!" diye de eklemişti.

Binlerce yılı düşündüren ve yakın geçmişi de sorgulatan; ezberden yanıtlanamayacak sorularından biriydi. O gün bugündür tarihi yeniden yeniden okuyor ve düşünüyorum. Düşündükçe bilgimin kıtlığına da şaşıyor ve birkaç yüzyılın insanlık ve toplumlar tarihinde ne denli kısa olduğunu anlıyorum. Örneğin "Fransız İhtilâli"nden bu yana 220 yıl geçti. Danton'un yargılanma yöntemi, hiç de uzun bir süre olmadığını gösteriyor. Türklerin hiç ihtilal yapıp yapmadıklarını düşünürken o yargılama yöntemini anımsadım.

Fransız İhtilali'nin unutulmaz önderlerinden Georges Jacques Danton, bir savcının oğluydu. Genç yaşta avukat oldu. Girişkendi, özgürlük üstüne konuşmaları gönülleri kazanmasına yetiyordu. Onun için devrimin dinamosu denilebilirdi. Jakoben grupta yerini de almıştı.

Danton, Kral XVI. Louis'nin idamından sonraki dönemde yeni düzenleme adımlarının daha "evrimci" olmasını ve "devrimci şiddet"in durdurulmasını önerdi. Devrim komitesi, Danton ve arkadaşlarının girişimlerini "karşı-devrim" olarak niteledi. Danton, halkın arasına karışarak söylev gücüyle onları etkilemeye başladı. Danton'un taraftarları giderek çoğalıyordu. Komite, bu gelişmelerin yıkıcı olduğuna karar verdi.

Devrim sonrasında Adalet Bakanı da olan Danton, arkadaşlarının tutuklanmalarını engelleyemedi; ama halkı yanına çekerek Robespierre üstünde baskı kurmaya çalıştı. Sonunda tutuklandı. Mahkemeye çıkarılacaktı; ama karar çoktan verilmişti. Devrim Mahkemesi'nin jürisi halktı.

Danton, son çareyi mahkemede yapacağı savunmada ve yaratacağı etkide görüyor; halkın kendisine duyduğu sevgi ve saygıya güveniyordu. Ne ki arkadaşlarıyla birlikte salona getirildiklerinde şaşırıp kaldı. Sanık sıralarında kalpazanlar, yolsuzluktan tutuklular da oturuyordu. Bu adi suçlular da şaşkındı; devrimin önderleriyle birlikte bir karşı devrim çetesi oluşturmaktan, darbecilikten yargılanıyorlardı.

Danton, soğukkanlılığını koruyarak günlerce ve gecelerce devrimi-özgürlüğü savundu. Uydurma ve kanıtsız suçlamaların ardındaki gerçekleri anlattıkça halk coşkuya kapılıyordu.

Danton, sesi kısılrsa da savunmasını sürdürdü. Yargıçları ve savcılarını köşeye sıkıştırdı. Maximilien Robespierre ve arkadaşlarının canı sıkıldı. Robespierre halkı etkilemek için mahkemeye geldi ve konuştu. Danton, karşılık verdi.

Bu arada Devrim Komitesi'nde de görüş ayrılıkları beliriyordu. İktidar halkın desteğini yitirebilirdi. Yargıçlara ve savcılara davayı bitirmeleri emri verildi.

Siyasal dava, "Devrim Komitesi"nin emriyle Danton ile arkadaşlarının ölümüne karar verilerek bitirildi. Giyotinin bıçağı indi; Danton'un kesik başı izleyenlere gösterildi.

O günlerden bugünlere siyasal davalara iki ilginç yöntem kaldı: Daha duruşmalar başlamadan önce kişilerin özel yaşamlarını, siyaset dışı kişisel ilişkilerini açık etmek. Siyasetçileri halkın gözünden düşürmek için adi suçlular ve katillerle bir arada yargılamak.

Oyunu kuran kazanır

Eski sözdür: Oyunu kuran kazanır! En büyük oyun kurucular da yüzlerce yıllık deneyimden geçenler arasından çıkıyor. Başların kesilmesine önceden karar veriliyor, kanıtlar sonradan uyduruluyor.

Yarısı beyaz yarısı karadır gerekçelerin. Sonunda beyaz, ölümün kül rengine döner ve halkın üstüne serpilir. Geriye ağıtlar ve övgüler kalır. Yitiren insanlıktır; ama kimin umurunda!

Anımsatma: İki gün sonra 23 Nisan 1920. Yalnızca babadan oğula despotluğun sona erdirildiği ve halkın egemenliğinin mecliste canlı bir bedene dönüştüğü günün yıldönümü değil; aynı zamanda emperyalizme ve yayılmacılar, katiller sürüsüne karşı bağımsızlık için ayağa kalkışın yıldönümü! Ne acıdır ki tastamam 27 yıl sonra, 22 Nisan 1947'de emperyalist devletin dayatmasıyla yabancı bankerlerin ve kartellerin Türkiye'ye girişlerine izin verilmişti. Kirli davaların başlangıcı da denilebilir.

SAVCI - MÜDÜR VE YATAK ODASI KAYITLARI

Devletin üst yönetimindekiler, siyaset önderleri de içinde, binlerce kişi için yıllarca dosyalar tutan emniyetin başı, onu önce başsavcının bürosuna aldırdı, daha sonra da soruşturmanın başkanına önerdi ve "av" başladı.

Soruşturmada ileri sürülen kanıtlar, muhbirlerin dedikodularından, emniyet elemanlarının izlemelerde aldıkları bireysel notlarından ve - özellikle yatak odalarını - dinleme kayıtlarından oluşuyordu. Oynanmış montajlı fotoğraf da eklenince soruşturmanın "iddianamesi" ortaya çıktı.

Aydınlar, yazarlar, devlet memurları, sanatçılar, sinemanın ünlü oyuncularını, "devleti yıkmak için örgüt kurmak", "üyesi olmak" ve "karışıklık yaratmak"la suçlandılar.

İktidara karşı kim varsa kişisel yaşamları, özel ilişkileri medyaya sunularak toplumun gözünden düşürülmeye çalışıldı. Aşağılamanın boyutu, kadın-erkek ilişkilerinden homoseksüelliğe dek uzandı.

Birçok zanlı, gizli odalarda tehdit edilerek sorgulandı. Arkadaşlarını ihbar etmeleri için zorlandılar. Muhbirler arasında sinema dünyasının 2. sınıf aktörü Ronald Reagan ve Charlton Heston da bulunuyordu.

Soruşturmanın sonunda aklananların çoğunun iki yakaları bir araya gelmedi. İş yaşamları yıkıldı, birçoğu sefalet içinde öldü!

Savcı, genç yaşta demokrasi ve düşünce özgürlüğünü savunan kim varsa, "ahlaksız", "devleti ele geçirmeye çalışan düşman" ve binlerce kişiyi de "komünist" diyerek listeleyen John Birch Topluluğu'nun üyesiydi. Daha sonra bu topluluğu oluşturanların kurduğu Western Goals (Batının Hedefleri) örgütüne katıldı.

[John Birch Topluluğu ve Western Goals için bkz. Robin Ramsay'in "*Komplot ve Teori*" kitabı - UDY-2009 ve *Sivil Örümeğin Ağında* kitabı.]

Savcı Roy Cohn (Cohen) ise askere alınan "erkek" arkadaşının yakın bir yere gönderilmesini sağlayamayınca tahrif edilmiş belgelerle Ordu hakkında da soruşturma açarak; Ordu yönetimini "Darbeciler!"i korumakla suçladı.

Özgürlük savaşçısı Martin Luther King'e, ses kayıtlarına dayanarak karalama kampanyası başlatan savcı ve müdürün işbirliği, uzun yıllar sürdü.

Daha sonra New York Başsavcılığı'na atanan Roy Cohn (1891-1986), kumarhanecilerle, mafya ile kurduğu yakın ilişkilerle ve ihale denetimlerindeki yolsuzluklara bulaşmakla, sahte kanıtlar yaratmakla suçlandı ve görevinden ayrıldı; barodan atıldı. Roy Cohn, Nixon ve Reagan'ın danışmanı oldu.

'Emniyet müdürü' dediğimiz John Edgar Hoover (1895-1972), devlet başkanlarının, senatörlerin özel yaşamlarını sesli kayıtlara alarak "şantaj" yapmasıyla ünlü, kirli işler ustasıydı. Muhalifleri ezmesiyle ünlendi. Soruşturma bürosuna 1924'te giren Hoover, tam 35 yıl (1935-1972) FBI müdürlüğü görevini korudu ve perde arkasındaki gerçek iktidar olarak anıldı.

Senatör Joseph McCarthy başkanlığındaki komitenin soruşturmasında birçok kişiyi "homoseksüel" olmakla karalamaya çalışan ikiliden Roy Cohn, savcılık bürosuna alınmasını sağladığı homoseksüel David Schine'in aşığıydı. Hoover da FBI'deki erkek yardımcısıyla aynı evde, aykırı aşk yaşamıyla ünlendi. Savcı Roy Cohn, 1986'da AIDS' ten ölmeden önce, hastalığının kayıtlara kanser olarak geçirilmesini istedi; aldırın olmadı.

Hesap soruluyor mu?

Binlerce kişinin yaşamını karartan ikilinin örtülü-kirli işleri bir filme de konu oldu. ("Citizen Cohn" – Türkiye'de 'Vatandaş Cohn' olarak satışta) Türkiye'de ABD ile yapılan iç-güvenlik anlaşmasının etkisini yeniden düşünmek için savcı-emniyet müdürü-siyasal iktidar ilişkilerini anlatan

bu film izlenmeye değer.

"Gün olur, bu hukuksuzlukların, soygunların, hırsızlıkların, üç kuruşluk çıkarlar için yabancılarla işbirliğine girmenin, ihanetin hesabı sorulur" diye diye yarım yüzyıl geçti. Son seçimlerde oy verenlerin hemen hemen yarısı, "Olsun, çalıp çırpıyor; ama iş yapıyor" diyerek soygunu, talanı, ahlaksızlığı hoşgörünce, ülke bağımsızlığından, egemenlikten, onurdan söz etmek de, "Gün olur hesap sorulur" demek de anlamsızlaşıyor!

SÖZ BİRLİĞİYLE YARGISIZ İNFAZ

Amerika'yı ne kadar eleştirsem de mahkemelerinin işleyişinde pek çok uygulama ilkesinin yararlarını düşünürüm.

Özellikle siyasal davalarda düzmece savcı iddianameleriyle idama karar vermeyecekleri belli olunca jüri üyeleri değiştirilerek suçsuz insanlar gaz odalarında ya da elektrikli sandalyede öldürüldüler.

Bu iğrenç yargılama örneklerine karşın pek çok davada da federal devlet (Bizde her nedense "eyalet" denilip geçiliyor) yöneticilerinin ve savcılarının oyunları da yazılı bile olmayan yargılama ilkeleriyle bozulmuştur.

Herhangi bir jüri üyesi mahkemenin yargıcısıyla bir an bile olsa görüşemez; savcının semtine uğrayamaz!

Türkiye'de de düzmece davalar görüldü; düzmece kararlarla insanlar idam edildiler; ama son yıllarda yaşandığı gibi siyasal iktidar yöneticilerinin ve yüksek makam sahiplerinin yargı kurumlarına karıştıkları görülmedi.

Yargılama daha başlamamış ya da sorgulama-savunma aşamasında; fakat karışmayan kalmıyor.

Cumhurbaşkanının Abdullah Cumhur Gül ise "Birkaç kişinin hatası kuruma mal edilemez!" diyor.

Cumhurbaşkanı çoktan yargılamış zabitleri; daha soruşturma aşamasında onları "hatalı" görüyor. Yetinmiyor Cumhurbaşkanı; "TSK ile ilgili tasvip etmediğim yazılar çıkıyor. Lüzumsuz haksız yakıştırmalar yapılıyor!" da diyor.

Gazeteler bu sözü olumlu bulup manşet yapıyor.

Yargısız infazcılar mıdır haksızlık yapanlar?

Hayır, hiç de öyle görünmüyor.

Başta Emin Çölaşan olmak üzere, pek çok yazar, Başge-nerali sorgulamaya başlayınca konuşuyor Cumhurbaşkanı.

Ona göre Başgeneral kurum olmuş oluyor; ama siyasal iktidar başlarının yargısız suçlamalarıyla ve iktidar sözcüsü gazetecilerin saldırılarıyla ezilen zabitler kurumdan sayılmıyorlar. Başgeneral de "Hukuk dairesinde yapılıyor." diyor.

Cumhurbaşkanı Abdullah Cumhur Gül, geçiş dönemi sancılarında söz ediyor; ancak geçişin son sözünü Başgeneral "Bizim içimizde hukuk ve demokrasiye inanmayan barınamaz!" diyerek aylar önce söylemişti.

Hukuk ve demokrasinin ne menem bir şey olduğuna Başgeneral karar veriyor olmalı! Başgeneral bir "Başyargıç!" ve Cumhurbaşkanı da "en yüce Başyargıç!" gibiler.

Amerika'da jüri üyesiyle bir dakika bile aynı odada kalan yargıcı hemen davanın başından alıyorlar; çünkü adı üstünde "yargıç!" Ne savcıyla halvet olabilir, ne polisle ve ne de devlet yöneticileriyle.

Türkiye'deki yöneticiler Amerika'yı taklit etmeye bayılıyorlar. Hele Başgeneral, Amerikan değerlerine dünden hayran. Hukuk da hukuk demekten dilleri çürüyor... İyi de hangi hukuk? Emir altındaki askeri savcılar, polislerin, müfettişlerin, savcılarının hukuku mu?

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluş ilkeleri ve Anayasa maddeleri hukuktan sayılmıyor artık.

Şimdi açık sözün yeridir:

Türkiye'deki "gladio" derhal soruşturulmalı ve başta CIA olmak üzere yabancı istihbaratçılarla operatörlerle işbirliği edenler en yüksek mahkemede yargılanmalıdır!

İran istihbaratıyla ve al-Kudüs Kuvvetleri'yle işbirliği edenlerin, bu işbirliğine göz yuman devlet

görevlilerinin davası da arkasına eklenmelidir.

YARGIÇLAR VE DİNDARLIKTAN KİNDARLIĞA

Said-i Nursi bağlularının rüyaları kendi yaşamlarını etkilemekle kalmaz aynı zamanda adaletin yerine getirilmesinde de ana etken olur. Türkiye Cumhuriyeti yargıçlarından Abdülmecid Belli, gördüğü 'rüya'nın etkisiyle mahkeme kararı verişini anlatarak ilginç bir örnek oluşturmaktadır:

"Kararın yazılması sırasında rüyamda İmam-ı Gazali Hazretlerini gördüm, 'Kararını okudum ve çok beğendim' dedi. 3-Rüyamda celalüddini Suyuti Hazretlerini gördüm. Elinden öptüm, alnımdan öptü... 4-Rüyamda Hazret-i Ali'yi gördüm, 'Bana yardım etmiyorsunuz' dedim. Harp kıyafeti içerisinde idi, gülümsedi. 'Yardım ediyoruz, ediyoruz...' dedi..."

[Necmettin Şahiner, Hatıralarda Bediüzzaman, Vural Yayıncılık, İstanbul 1997, s.231]

Yargıç dava kararını rüyasında bağlamaya kararlıdır, ama uygun bir gerekçe yaratmak için rüyasından bir süre daha yararlanmak ve davayı buna göre sonuçlandırmak gereksinimin duymaktadır.

"5- Rüyamda Ali Himmet Berki'yi gördüm. '28 buraya gel' dedi. Koşarak gittim, eğil dedi. Eğildim. Sağ göğsüme bir madalya taktı. 'Bu nedir efendim?' dedim. Cevap verdi: 'Gerekçeli olarak yazdığınız bir karardan dolayı...' Uyandım ve derhal rüyamı yazdım."

Yargıç Abdülmecid Belli bir rüya daha görür ve devlet yasalarını bir yana bırakarak mahkeme kararını verir:

"6- Cenab-ı Resulullahı gördüm, elini uzattı öptüm..."

7- Kararı, 7 ay 12 günde yazdım. Sonra da temize çekilmesi tam (bir) ay sürdü... ve bir gece salalar verilir, mevlitler okunur ve Kur'anı Kerimler tilavet olunurken (makamla okunurken) karar son buldu... Beraat akşamı idi..."

Kindarlık vasiyeti

Yargı örneği abartılırsa, Said-i Kürdi (Nursi)'ye gönülden bağlı bir yargıcın rüyalarına göre çok daha önemli, örneğin idam hükümleri verme ihtimali hiç azımsanmamalı. Said-i Kürdi (Nursi), kendisine ve bağlularına göre "Çağın eşsizi" de olsa, sonunda insanoğludur. Yaşını başını çoktan almış; Cumhuriyet muhalifi siyasetçilerce el üstünde tutulduğundan ölçüyü kaçırmış ve geride kalanları bombayla tehdit etmişti:

"Ey din ve âhiretini dünyaya satan bedbahtlar!

Yaşamınızı isterseniz, bana ilişmeyiniz!

İlişseniz, intikamım muzaaf (katmerli) bir surette sizden alınacağını biliniz, titreyiniz!

Ben rahmet-i İlahîden ümid ederim ki: Mevtim, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek ve ölümüm başınızda bomba gibi patlayıp başınızı dağıtacak!

Cesaretiniz varsa ilişiniz!

Yapacağınız varsa, göreceğiniz de var!"

Kendisini mahkûm edecek olan yargıçlardan ve devlet yöneticilerinden öcünün alınacağını da belirtiyordu:

"Beni öldürdükten sonra yaşayamayacaksınız! Kahhar bir el ile cennetiniz ve mahbubunuz olan dünyadan tardedilip ebedî zulümata çabuk atılacaksınız!

Arkamdan, pek çabuk sizin Nemrudlaşmış reisleriniz gebertilecek, yanıma gönderilecek.

Ben de huzur-u İlahîde yakalarını tutacağım.

Adalet-i İlahiye, onları esfel-i safiline atmakla intikamımı alacağım!"

[Said-i Kürdi (Nursi)'nin özyaşamıyla ilgili uydurmaları ve onun siyasetçilerce kullanılışıyla ilgili ayrıntılar için *Meczip Yaratmak* kitabından yararlanılabilir.]

Elbette o bu sözleri söyledikten ve aynı satırlar kitaplarda yayınlandıktan sonra, pek çok bomba patladı, pek çok bilim-düşün insanının yaşamı karartıldı ya da öldürüldü.

Said-i Kürdi (Nursi)'nin öte dünyada öldürülenlerin yakalarına nasıl yapıştığını bilemeyiz; ama onun gibi minare şerefelerinin korkuluk duvarında korkusuzca yürüyenler işini öte dünyaya bırakmak niyetinde değildir. Üstad, Amerika'ya "hicretinden" önce aynen şöyle yazıyor:

"Bilakis, cennete gitmek üzere İslam'a dahil olan toplulukların karşısına, engel ve mânia olarak çıkan küfür yığınının başına darbeyi vurma, önünü alma, darbeyi vurup onu sarsınca, hemen onu teşrih (ameliyat) masasına yatırma; kalbine ve kafasına iman enjekte etme; sopayı sadece onun içine imanı sokabilmek için tepesine vurup bayıltma... Budur İslamın şuuru."

Bu satırlar MEB denetimi dışında çalıştırılan kurs evlerinde (dershanelerde) reşit olmayan çocuklara okutuluyor.

Aynı kişi kendisine eziyet ettiğine inandığı devlet görevlilerinin daha sonraları sancılı hastalıklarla kıvrandığını yazdı.

Kindarlık insana özgüdür; ama böylesine hınca kapılan kişiler, "hoşgörü", "diyalog" projelerini ballandıra ballandıra anlatıyorlar. Yaman bir çelişki!

Dindarlık bilinciyle insanların "tepesine" sopayla vurulmasını isteyenlere gönülden bağlananların hangi kararlara hangi hukukla imza attıklarını belki ileriki yıllarda yayınlanacak hatıralarında okuyabileceğiz. Ancak bu yazdıklarımın son yargı işleriyle bir ilişkisi yoktur. Benzerlikler, Amerikan filmlerindeki belirtildiği gibi yalnızca bir rastlantıdır. Hem kindarlık, dindarlıkla bağdaşamaz ki!

MİSYONERLER ESKİ MİSYON YENİ

Onun adını ilk kez 1998 sonbaharında sosyal demokrat arkadaşların yayınladığı bir dergide görmüştüm. Eric Jan Zürcher'i övüyor, ona Ankara'da konferans verdireceklerini yazıyordu. Dergiyi gönderen arkadaşı aradım ve özetledim:

Zürcher, tarihi tersine çevirir; kurtuluş savaşını aslında ittihatçıların hazırladığını ve Mustafa Kemal'in tepeden inerek harekete el koyduğunu yazdı. Zürcher, kurtuluş savaşını bağımsızlık savaşı olarak tanımadığı gibi Türklerin de Ermeni mallarına el koymak üzere savaştığını yazar. Hem de hiçbir kanıtı yer vermeden.

Zürcher, tarihe belgeleriyle geçmiş olayları kasıtlı olarak saptırdığı kitabını Türkiye'ye sokarak Batı Avrupa çıkarları için psikolojik savaş yürütmektedir. Yazdıkları bilimsel temellere değil bu amaca uygundur.

Eric Jan Zürcher'in en iyi arkadaşı II. Cumhuriyetçi Mete Tunçay'dır. Zürcher'in safsatalarını üniversitelerde 'İnkılâp' dersi olarak okutanlar Attila Yayla'nın liberal arkadaşlarıdır.

Temiz kalpli arkadaşım şaşırılmıştı. Pek çok temiz kalpli CHP'li, üniversiteden kalma siyasal arkadaşlık romantizmiyle gerçekleri görmezden geliyorlar. Zürcher'ci arkadaşlarının 2002'de CHP'den milletvekili olmasına karşı çıkmadılar.

Yıllar geçti. Arkadaşlarının eşi İskandinavyalı Elisabeth Özdalga'nın Fethullah Gülen ekibiyle içli dışlı olduğunu, Abant toplantılarında tebliğcilik yaptığını, Amerikan örümcek ağında yer aldığını; TESEV danışmanı olduğunu, Attila Yayla'yı destekleyen açıklamayı imzaladığını okuyunca da uyanmamışlardı.

Arkadaşları Haluk Özdalga, "Türkiye'de tehlikede olan laiklik değil, demokrasidir" diyerek ABD-AB-AKP koalisyonuna dolaylı destek verince de uyanmadılar. Ancak, Özdalga Haluk, Recep Tayyip Erdoğan'a biat edince kıpırdamıyorlar, öfkeleniyorlar... Sanırım "Ne olacak, dönecek işte!" diye geçiştirmeye çalışıyorlardır.

Haluk Özdalga yuvaya döndü ve bir 'demokrasi havarisi' olarak, demokrasiyle ilişkisi, ABD-AB-İsrail-İran dörtgeninde dönüp durmakla sınırlı olan AKP'nin saflarına katıldı ve içinde birikenleri Zaman gazetesinde uzun yazılarıyla dışa vuruyor.

1970'lerin karışık günlerinde bir demokrasi cephesi kurmak isteyenler, 'Devrimci' sözcüğüyle başlayan bir başka grupla anlaşmaya çalışırken onunla da görüşürlerdi. Sıkı adamdı doğrusu! 1980 sonrasında SODEP-SHP derken CHP Genel Sekreterliği!

Dinci hareketlerin demokrasiyle, düşünce özgürlüğüyle zerre kadar ilgileri olmadığını görmezden gelen kesimin içinde CHP'li yöneticiler de vardı. İmam hatiplilere Harbiye kapılarının açılması ABD'nin "Uluslararası Din Hürriyeti" operasyonunun bir parçasıydı. Yasa değişikliği TBMM'den geçmek üzereydi. İktidarda CHP-DYP ortaklığı vardı.

Eski sıkı devrimci, sonranın CHP Genel Sekreteri Ertuğrul Günay, Fethullah Gülen yandaşı yayıncıya 'röportaj' vererek özgürlük-demokrasi gerekçesiyle yasa tasarısına desteğini açıklıyordu.

Uğur Mumcu, Harp Akademisi'nde konferans verip ayakta alkışlandıktan sonra, 22 Ocak 1993 Cuma günü bu gerçeği yazdı ve 24 Ocak 1993 Pazar günü öldürüldü. Suikastın yarattığı kısa süreli bir uyanış oldu. Tepkiden çekinenler yasa tasarısını geri çektiler. Yasa destekçisi Ertuğrul Günay daha sonra Ecevit'e katıldı. Ondan sonra CHP'ye döndü. Her geri geliş "yuvaya dönüş" olarak alkışlandı. Şimdi AKP üyesi ve milletvekili aday oldu!

Onlara "solculuktan döndü" diyerek kızmaya hakkımız yok. Onlar ne solcuydu ne de sağcı ve hiç değişmediler. Gerekeni yerine getirirken 'de-şifre' oldukça daha güvenli yerlere dönüyorlar. ABD-

AB koalisyonunun "demokrasi projesi" uğruna "Bağımsız-egemen Cumhuriyetimiz"e karşı daha açıktan savaşırken savcılara karşı 'dokunulmazlık' zırhını giyiyorlar.

CHP'yi destekleyen yurttaşlar, gerekli tepkiyi göstererek bu tür kişilerin partilerine sızmasına, milletvekili adayı olmalarına izin vermemelidirler. Çünkü adaylıklar kesinleştikten sonra partinize oy vereceksiniz; ama bu türlere de oy vermiş olacaksınız ya da partinize küsüp sandıkla vicdanınız arasında sıkışacaksınız. Öyleyse işi sona bırakmamalı. "Ne yapalım parti yönetiminin hatası" demek, sessiz kalmanın günahını temizlemez ve 'mitingler' boşa gider.

Bu arada dikkat: Sizin uyanışınızı, alanlardaki coşkunuzu kendi bireysel başarıları sananlar aday adayı oluyorlar. Alan eylemleri yapılacak işlerin yalnızca biriydi. Onların sonuç alıcı somut işlerine bakmalı; çünkü bu fırsatçı türler, yurtları için söylev çekmeden gerekeni duraksamaksızın ve sessizce yapan gerçek halk kahramanlarının önünü kesiyorlar.

Ayrıca gösteri yıldızlarının üçüncü bağlantılarını da gözden geçirmeli. 'Azınlık hukuku' çalışmalarından başlayarak ABD, AB, Almanya ve İsrail dostluklarını da unutmamalı.

OYUNUZU KİME VERİRSİNİZ ALLAH AŞKINA?

İşe yaramaz bir arsanız var. Kimin belediye reisi olmasını istersiniz?

İthal yiyecek girmiş; tarım ölmüş. Köyünüz belediyeye bağlanacak, imar izinleri çıksın, çoluk çocuk zengin olsun istiyorsunuz.

Kıyı semtindesiniz. Kat izni gereği 3 katlı kalmış apartmanda daireniz var. 15 kat izni çıksın diyorsunuz.

Anakentin bulvarında dükkânınız var; dar geliyor, mallarınızı kaldırımda satıyorsunuz. Zabıtalardan sizinle uğraşmıyor.

Memurun aç karnını ucuza doyurması gerekiyor. Bakanlıklar yakınında mutfak, baca gerektirmeyen onlarca dönerci, köfteci büfeniz var...

Kentin en önemli meydanının kaldırımlarında kulübeleriniz var. Sigara, gazete, ıvır zıvır satarak geçinip gidiyorsunuz.

Küçük kahvehaneleriniz var kentin göbeğinde. Şöyle kaldırıma sundurmayla taşmak, sonra da dört bir yanını camla kapatıp lokanta olmuşsunuz. Ruhsat, izin mizin beş dakikalık iş!

Taksicisiniz o sokakta, beri köşede durağınız olsa, bitişiğine sundurma yapsanız, daha sonra da küçük bir odaya çevirseniz fena olmayacak.

Hem yoksula yardım, kurstaki dindar çocuklara armağan babından belediyeye on binlerce çift pabuç, tonlarca hububat satıyorsunuz.

Karşıya Anadolu Lisesi açılıyor. Öğretmen çok, öğrenci bol olacak. Bir bakkal dükkânı açıp sigara, bira, içecek, patates kızartması, tost, gofret satıyorsunuz. Kimse de kalkıp, mektep yakınında içki satılmaz, demeyecek.

Ana bulvarı 90 km. hızla geçip gitmek istiyorsunuz. Bulvar 30 metre oyulsun, kavşağa alttan yüz metre geçitler yapılsın, kaldırımlar kaldırılınsın, kimse yürümesin istiyorsunuz.

Arabalarınıza park yeri yok. Caddenin iki yanına park etseniz caddenin iki şeridi iptal olacak. Cadde tek yönlü olsa sorun kalmayacak. Reis tek yönlü yapıvermiş.

Kentteki tüm kavşaklara alttan tüneller yapılsın, müteahhitlik işi ihalesiz olsun, acil faksından iş bana kalsın, diyorsunuz.

Kentinizi başka kentlere bağlayan ana yolların iki yanından tarla alıyorsunuz yok pahasına. Yüksek mi yüksek alış veriş merkezi izni çıksın, elinizi oynatmadan servetinizin on bin kat artmasını istiyorsunuz.

Ne işe yaradığı belli olmayan SİT alanı kararları olmasın istiyorsunuz. Dükkân, otel yapılsın, turistler gelsin. Yabancılar tarlalara siteler kursunlar, geliriniz katlansın.

Bir beton taş imalat yerim olsun, bina bile gerekmez. Kentin kaldırım taşları bir değiştirilse, köşeyi yüz kere bin kere dönerim diyorsunuz.

Kapatmışsınız kıyı semte komşu tarlaları; bir imar izni çıksın, medya plazamı kondurayım, en seçkin merkezlerde 50-80 katlı "Center"leriniz olsun istiyorsunuz.

*

Cumhuriyet orada kurulmuş, meydan istiklal meydanıymış, tren garının önü hatıralarla doluymuş.

Karın doymaz bu sözlerle!

Şöyle bir proje olsa; her yan yıkılsa! 5 yıldızlı oteller, alış veriş merkezleri olsa fena mı? Beş metre kare dükkânımızda çürüyeceğimize; villalar alacak, metresler tutacak, altımıza 4x4 çekecek paramız olur, diyorsunuz.

Daha neler, neler istiyorsunuz.

Özeti; ne kanun boğsun bizi, ne kural olsun, ne de yönetmelik!

*

Şu adamlar seçilirse, "Şehir planı, imar durumu, estetik köstetik, tarihi hatıra matıra, kültür, ulusal toprak, yeşil alan, yasa masa" derler de sizi güdük bırakırlar.

Ya şu bildikler, her istediğimizi yaparlar, hem onların sülalesi, hem sizin aşiret kırıkları geçinip gideceksiniz.

Milliymiş, ulusal varlıkmiş!

Bunlarla ne köy olur ne kasaba.

Amerika kan döküyormuş bize ne.

Bizim reisimiz Bush'la Bush, Obama'yla kanka olmasını biliyor. İsrail istihbaratçısıyla bile halay çekiyor. Elinden iş geliyor! Allah aşkına oyunuzu kime veririsiniz?

Büyük kent böyle olursa taklitçisi de bol oluyor. Küçük kentin "Milliyetçi" reis adayı diyor ki "Şehri Türkiye'nin Tokyo'su yapacağım!" Bir başka aday da diyor ki "Şehri Ortadoğu'nun Paris'i yapacağım!"

Allah aşkına şehirlerimizi, hatıralarımızı bize bırakın. Siz Tokyo'yu seviyorsanız, gidin oralara.

Bize geri verin Bolu'muzu, Ankara'mızı, İstanbul'umuzu, Diyarbakır'ımızı, Denizli'mizi ve öteki kentlerimizi!

ALELADE POLİTİKACILIKLA MOZAIKÇİLİK

Hüseyin, en yetkin hocanın yanında yetişmiş, Kur'an'ı hatmetmişti. Hocası ona İslam'ın erdemlerini en ince ayrıntılarına dek öğretmişti.

Hüseyin, günlerden bir gün kendisi gibi 15-16 yaşlarında bir arkadaşının isteğiyle uzaklardaki camiye gitmeye başladı. Namazlardan sonra düzenlenen toplantılarda onu yalnızca ibadetin, hatim indirmenin, Kur'an'a göre ahlaklı yaşamının yeterli olmadığına inandırdılar.

Hüseyin artık İslam'ın bir inanç değil, siyaset olduğunu öğrenmişti. Hocasından da dini bütün ailesinden de koptu. Okulunda arkadaşlarını örgütlemeye başladı.

Okulda bir sınıfı mescit olarak kullanmaya başladılar; afişler bastılar, bildiriler dağıttılar, ilginç konferansçıları dinlediler. Ülkesinde İslam devleti kurmaya kararlıydılar. 14-16 yaşlarındaki kız arkadaşlarını da eğittiler.

İslam'ı yalnızca bir 'inanç', Allah ile kul arasında bir ibadet olarak yaşayanların gerçek Müslüman olmadıklarına inan-dılar. İbadetle yetinenlerden kendilerini ayırt etmek için kızlar başlarını, boyunlarını örtmeye başladılar.

Bir süre sonra kızlardan bazıları baştan aşağı karalarla örtünmeye, kara eldivenler giymeye ve kara peçe takmaya başladılar. Hüseyin öğrendi ki onlar bir öğretmenin etkisiyle Vahabi olmuşlar, 1300 yıl önce Hz. Muhammed döneminde nasıl yaşıyorsa öyle yaşamaya karar vermişlerdi. Kızlardan biri Hüseyin'e, "Biz böyle baştan topuklarımıza dek örtünerek aslında erkekleri kendimizden koruyoruz." dedi.

Hüseyin, Vahabilerin Suudi Krallığı'na hizmet etmekten öteye geçmediklerine karar verdi; ancak kafası da karışmıştı.

Hüseyin, o sıralarda bir üniversite eğitmeniyle tanıştı. Eğitmen ona İslam devleti kurmak için İslam inancını yaymanın, Bosnalı Müslüman savaşçılara yardım etmenin yeterli olmadığını; dünya Müslümanlarının tümünü yönetecek bir İslam devleti kurulması gerektiğini, bunun da ancak sahte Müslüman yönetimlerin silahlı darbelerle yıkılmasıyla olanaklı olduğunu anlattı. Birleşik İslam devletini de ancak bir Halife yönetebilirdi.

Hüseyin, ons ekiz yaşında bir İslam savaşçısı olmuştu. Birleşik İslam devleti ve onun önderi halife için savaşmaya Müslüman denilemezdi. Başlarını sıkı sıkı bağlayan kız arkadaşlarını da o yönde örgütlemeye başladı. Masum başörtüsü eylemleri giderek şiddete dönüşmeye başladı.

Hüseyin'in serüveni uzayıp gidiyor; ama Tahran'da yönetimi darbeye ele geçirenler de İslam dinini önce komşu ülkeleri sonra tüm Ortadoğu'yu, Kuzey Afrika'yı ve elbette Orta Asya Türk devletlerini ele geçirmek için kullanmaya kararlıydılar. Gerisi bilinen bir öykü: İran'da kurulan al-Kudüs Kuvvetleri, komşu ülkelere getirilen gençlere silah-istihbarat, propaganda, "başörtüsü gösterileri" de içinde olmak üzere kitle eylemleri tekniklerini öğretiler, suikast eğitimi verdiler.

Sosyalist sistem çökerken Asya'ya sarktılar. Ezelden beri Asya Türkleriyle birleşmeye çalışan Türkiye'ye rakip oldular. Kudüs savaşçıları Türkiye'yi karıştırmak için önce başörtüsü eylemleri sonra "Kahrolsun Kemalist Diktatörlük" sloganıyla gençlik eylemleri düzenlediler. Aydınları, hukukçuları, gazetecileri öldürdüler.

Türkiye, giyim bir inanç simgesinden öte, İslam devleti kurma yolunda ilerleyenleri kendi halindeki Müslümanlardan ayıran bir araç olduğunu, devlet ele geçirildikçe öğrenecek. Yeni Osmanlıcılığın da ABD'nin İran'a karşı geçici bir koz olarak ileri sürüldüğünü de öğrenecek.

İnsanların giyim kuşamlarını değerlendirmek benim işim değildi; ama CHP Genel Başkanı'na anımsatmak istedim ki konu 'inanç' değil bir siyaset işidir. Siyasetin fetvalarla yönetilmesine inanan diktatörler vardır; ancak CHP Genel Başkanı'na düşen fetvacılık değil, devletin bağımsızlığını savunmaktır. Öyle olmazsa T.C. Devleti'nin ne bütünlüğü kalır ne de halkın özgürlüğü!

Propaganda konuşmalarında, "Kökümüz Ecevit'tir, İsmet Bey'dir" derken adını anmaktan uzak durdukları Mustafa Kemal'in Şeyh Sait Kürt-İslam ayaklanmasının ardından 10 Ekim 1925'te Akhisar'da söylediklerini de çalışma masasının karşısındaki duvara assalar iyi olur:

"Cumhuriyet Halk Fırkası, diğer memleketlerde olduğu gibi, alelade sokak politikası yapan bir fırka değildir. Hürmetle tekrar edeceğim ki Halk Fırkası, Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti gibi bütün milleti tenvir ve bütün millete kılavuzluk göreviyle yükümlüdür. Memleket dayanışma içinde birliğe muhtaçtır! Alelade politikacılıkla milleti parçalamak hıyanettir!"

CHP ve yurttaşlar, ABD ile AB ile uzlaşmacılığı kurtuluş hapı diye yutturmaya kalkışan tepeden inme II. Cumhuriyetçilerin elinden yıllarca çekmiş ve yurttaşların desteğini yitirmişti. Ne zaman ki CHP aslına dönmeye başladı hem parti hem de yurttaşlar toparlandı. Şimdi giden II. Cumhuriyetçiler döndü ve dışarıdan medet umma yeniden başladı. Alelade politikacılık da onlara eşlik ettikçe mozaik devletin oluşumu hızlanacak.

ULEMA ANADOLU FEDERE BAŞKANI İSTER

Cumhurbaşkanlığıyla, tarikat grubu başkanlığı birbirine benzemez. Cumhurbaşkanlığı tüm ulusun başkanıdır. İran İslam Devrimi'nin lideri İran'ın değil, kendi kendilerini Ayetullah ilan edenlerin başkanıdır. İyi de Abdullah Cumhur Gül, kimin başkanı olacak? İpuçları için yakın tarihe dönmekte yarar var:

Oylamaya beş gün kalmıştı. O zamanlar hepsi de Doğan Medya'ya kapılmamış olan gazeteler Cumhuriyet devletine sahip çıkıyorlardı. Muhalefet başkanı Erdal İnönü'ye, "O küçük Turgutla oynasın!" diyen Turgut Özal, seçimleri yitireceğini anlamıştı. TRT yayınında günlerce, "Sayın Turgut Özal, çok önemli açıklamalar yapacak!" duyurusu yayınlandı. Amerikan türü halkla ilişkiler tezgâhı olabileceği kimsenin aklına gelmiyordu. Halkta bir heyecan bir heyecan! Özal'ı istifa edeceğini ileri sürenler bile vardı.

Oylamaya bir gün kalmış. Özal'ı Bakanlıklar semtinde, bir dükkânın vitrinindeki televizyondan izliyoruz. Özal, alçakgönüllü iyi bir Anadolu ailesine sahip olduğundan söz ediyor; sesi kırılıyor. Elinde gözümüze sokulan kalemi de yok. Göz boyama tasarımcıları ana tema olarak 'acındırmayı' seçmişlerdi. Özal, kefen giymekten söz ediyordu. Arkamızdan bir ses: "Şuna da bak! Hadi gidelim Abi, bu iş burada biter!"

Sözün sahibi temiz yüzlü Anadolu çocuğu iki polisten biriydi.

Sonraki gün oylar sayılıyor; Özal'ın %28 diye koyduğu sınır, iniyor %20 küsura ve Özal seçim döneminde verdiği sözde durup hükümetten çekilmiyor; kendi yandaşlarının oylarıyla Cumhurbaşkanlığına getiriliyor; ama "cumhur"a başkan olamıyor:

Yabancı devlet başkanlarına kendisini davet ettirmek için neler neler yapıyor; Almanya'ya ayaktopu karşılaşmasını bile gerekçe gösterip gidiyor da karşılayan olmuyor. Bush kendisiyle görüşsün diye Amerika'da bir hafta boyunca 'turist' gibi geziyor. Ülkenin demokratik (o zamanlar çoğu öyleydi) kitle örgütlerine haber yolluyor; makamında bekliyorum diyor. Gelen giden yok! En dar toplantıyı bile kaçırmıyor, açılış konuşması yapıyor. Yalnızca TÜSİAD azınlığının, Nakş-i bendilerin, Nurcuların ve kendisi gibi para hesabını iyi yapan dört eğilimli yandaşlarının başkanı olarak sıkıntılı günler yaşıyordu.

O yıl, TÜBİTAK Bilim Ödülleri törenine çağrılıydım. Arkadaşım ödül alacak. Ankara Hilton'un salonu, seçkin bilim adamlarıyla doluydu. O zamanlar atanmış "prof"lar azınlıktaydı. Arka sıranın sol başından izliyordum.

Ses aygıtları çalıştı:

"Sayın Cumhurbaşkanımız teşrif buyuruyorlar!"

Salon kıpırdamıyor; duyuru yineleniyordu. Özal orta kapıdan girdi. Yalnızca ön sağ köşedeki bir grup ayağa kalktı. Cumhurbaşkanının yüzü kararıyor; sahnede sinirleniyor ve kısa konuşuyordu. Alkış yok! Bir iki tümceyle de daha tahrik ediyor; alkış yine yok. Öfkeyle aşağı iniyor. Yine aynı küçük grup ayakta.

Yanımdaki yaşlı bilim adamı, "Ne oluyor?" diye sorunca "Bu iş burada biter Hocam!" diye yanıtlamıştım:

Özal, en hafif deyişle, Cumhuriyet'in ilkelerine karşı durmaktan ve karıştığı ticari işlerden yargılanabilirdi; ama "cumhur"un başı olunca dokunulamadı.

Abdullah Cumhur Gül bugün ya da yarın "cumhur"un başı olacak. Her yana mesafeliyim; bana dokunmayın, rol yapmıyorum, anlamında konuşuyor; "Ailem istedi" diyor. Devletin sorumluluğuna ailenin karar vermiş olması biz yurttaşları ne yerine koymak oluyor, orası belli değil. 'Aile' deyince

eşini ve çocukları anlamamız yanlış mı? Yoksa arkadaki asıl büyük aile, Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın bir ara değindiği "ulema" konseyi mi?

Sayın Abdullah Cumhuriyet, "sözde değil özde" diyerek içtimada selam yolluyor! Elbette özdedir. Laiklik kolay mı? Milli Eğitimin paylaşımında, Nurcular az önde olsalar da her tarıkata, her etnisiteye 'aynı mesafede' olmak zor iş.

Cemaatin şube şeflerini KİT'lerin başına 'Umum Müdür' olarak atamak ve resmiyeti olmayan 'vizyon belgesi' alabilmek için Akev'e koşmak az mesafe değildir.

İşin özü; Cumhuriyet'in asıl sahibi, oy kalabalığı değil, aydınlık geleceğe yürüyenlerdir. Sığınılan çok partili demokrasi de onların eseridir. Onların başkanı olamazsanız, vitrindeki ekrana çıkar, sızlanırsınız.

Sizi, 21 Temmuz'a dek anti-milliyetçi ilân eden en milliyetçiler bile kurtaramaz. ABD-AB-Atina-Tahran-Riyad koalisyonunun desteğiyle ancak ve ancak Anadolu Federe Devleti'nin padişahı olunur: Vahdettin gibi!

Sonrası mı? Gün geçtikçe baskı artacak: "Federasyon" koalisyonu Mecliste, devletin başından aşağıya tüm kurumlar denetimde... Önce en sivripleri, sonra daha az sivripleri, daha da sonra mülayim demokratları...

Ne yapalım ki bu ülke insanı olmak zor; ömürde geleceğe güven duyarak yaşanmış üç gün yok!

Öyleyse 70 yıldır geleceğe güven duymadan yaşamış olan, ruhu sıkışmış halktan olumlu kararlar alması beklenir mi?

TSK yönetimi, sayın komutanları Kenan Evren'in sentezinden nelerin çıktığını belki ayırımsarlar ve sentezin aslını ABD'nin yarattığını da görürler.

Atatürk'ünküne benzer giysilerle tarlalara koşan sayın darbeci kumandanları da işe, Hoca Efendi'den sentez desteği istemekle başlamışlardı.

"İSTİŞARE!"

Haber-Türk adlı kanalda bir erkek, bir kadın karşılıklarına alıyorlar Can Paker'i; çanak sorularla Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne yan bakan koalisyona destek veriyorlar.

Can Paker, TESEV'in eski başkanı, "omo" deterjancısı Henkel'in ve Sabancı Holding'in Yönetim Kurulu Başkanı, Soros'la bir evde buluşanların en önemlisi ve Soros'un Türkiye Şubesi yöneticisi...

Kıkırdamaktan kendini alamayan kadın, ulusalcı dedektifi oynuyor ve AKP'nin devlete çok adam yerleştirdiğini söylüyor ve bir kez daha kıkırdıyor. Çanakçının erkek cinsiyse, mandacı rolünde suratını asıyor ve "Hangi parti kadrolaşmıyor ki?" diyor.

T.C.'nin her temel ilkesini aşındırmaya yeminli örgütlerin büyük adamı da kıkırdıyor ve sazı alıp "demokrasi" telinden çalıyor da çalıyor. AKP, aklandıkça aklanıyor.

Dinciliğin ılımlısı da kanlısı-kansız da bu çanakçıların ve deterjancı prensin umurunda değil. Yayından çıkınca AKP üstüne kim bilir neler döktürüyorlardır.

Ancak hedef çoktan çizilmiş: T.C. Devleti, 1918'e çekilecek ve kaldığı yerden ABD-AB mandası altına girecek; doğunun yeniden işgalinde bir merkez, bir ana üs olacak. Boğazlar tutulacak, enerji boru hatlarının ağızları Akdeniz kıyılarında tapalanacak... Çanakçılar da, organizasyoncular da, holdingciler de kıyıda köşede sebeplenecekler.

İşte bu yüzdendir devletin Nurcular başta olmak üzere, tüm dış bağlantılı tarikatların devleti geçirmelerini alkışlamaları. Ancak böylelikle yıkılabilir Mustafa Kemal'in bağımsız ulusal devleti.

"Takunya mı, postal mı?" diyerek gevezeliğe duranlar da pek iyi bilmektedirler ki Tahran'da rejimi yıkmak üzere marşa geçen askerlerin namlularına "barış-demokrasi" diyerek kırmızı karanfil iliştiren genç kızlar, çok kısa sürede köleleştirildiler, çarşafa sokuldular ve on binlerce demokrasi sevdalısı katledildi.

Kadrolaşma particiliğin ötesindedir

RP-AKP'nin kadrolaşması, herhangi bir partinin devlet içine yandaş yerleştirmesine benzemiyor. Onlar yalnızca laikliği değil devletin temel niteliklerini kısa sürede parçalayıp atmak için militanlar yerleştiriyorlar. Kadrolaşırken devletin kurumsal ilkelerine, yönetmeliklerine, yasalarına biçimsel olarak uyuyormuş gibi yapıyorlar.

Yarın iktidar değişikliği olduğunda yerleştirilen on binlerce kişiyi oralardan söküp atmak da olanaksızdır; çünkü devletin kurumlarına ve kurallarına şöyle ya da böyle bağlı kalan yeni iktidarlar, hukuk dışına çıkmayacaklardır.

Oysa devleti ele geçirmeye yeminli olan koalisyon hareketi kadroları boşaltmak için savunmasız, sahipsiz çalışanları oradan oraya sürerek, aileleri parçalayarak canlarından bezdiriyorlar ve militanlarına yer açıyorlar.

Kadroların nasıl seçildiğini anlamak için Yeni Giresun gazetesinde yayınlanan ve Danıştay'ın MEB tarafından yönetici atanmasıyla ilgili yönetmeliğin iptal etmesine değinen yazıdaki atanma yöntemine dikkat etmek gerekiyor:

"Bütün atamaları web sayfasında yayınlayan Milli Eğitim Müdürlüğü her nedense bu 117 atamaya web sayfasında yer vermedi. Kamuoyu acil kadrolaşma ile makam sahibi olan şanslı 117 kişiyi tanımak istese de, bu olanaklı değil. Kamuoyundan saklanıyor. Şu ehliyetli ve liyakatli 117 kişiyi tanıma olanağımız olmadı... Her ne kadar 'yönetmeliğe uygun' olarak atanan 117 ehliyet ve liyakat sahibi kişiyi tanımasak da, atanma biçimleri hakkında tesadüfen bilgimiz oldu... Emekli bir arkadaş, geceleyin eve giderken kalabalık bir cemaat grubuna denk gelmiş. Kalabalığın içinde tanıdık birisini görünce sormuş:

'Nereden geliyorsunuz bu kalabalık ne böyle?'Cemaatten tanıdık kişi, 'Müdür ve müdür yardımcısı atamaları varmış, toplandık istişarede bulunduk!' diye yanıtlamış."

[Hilmi Taşkın, "Acil Kadrolaşmaya Hukuk 'Dur' Dedi", Yeni Giresun,15.5.2007]

Batı'nın elemanlığına soyunanlar, ateşi AKP'cilere tutturuyorlar, ama İsrail-ABD-AB işgalcilerinin ellerinin nerede olduğu da açıkça görülüyor.

Eğitim sendikalarını her nasılsa ellerine geçirmiş olanlar, kendilerini de yakacak olan bu örtülü işgali "Takunya mı? Postal mı?" lafazanlığıyla neden saklıyorlar?

ABD – AB - TESEV-ARI elemanlarının işgalin neresinde oldukları, ulusal uyanışı laiklikle, cumhurbaşkanlığı ile sınırlayanların her nedense umurlarında bile değil

Bu laiklik yanlısı kurumlar ve çevreler, dinsel görünümlü işgali örgütleyen ve destekleyen holdingcileri, Batılı müttefikleri nasıl değerlendirdiklerini ve ne gibi önlemler düşündüklerini ne zaman açıklayacaklar?

Yığınsal gösterileri yükseltenler acaba bu işgalin önlenmesi için ikinci adımı nasıl atacaklar?

Gerçekten bir adım atacaklar mı, yoksa varlık-yokluk savaşımını alan toplantılarıyla mı noktalayacaklar?

Alan toplantıları elbette önemli, ancak yetmiyor. İzmir kıyılarında Cumhuriyeti korumak için gösteriler düzenlenirken, İzmir Limanı, Mersin Limanı yabancıya teslim ediliyordu.

Türkiye'ye sınırlarından saldırılıyor, kentlerinde bombalar patlatılıyor, kıyıları işgal ediliyor, kurumları ele geçiriliyor... Böyle bir durumda olağan koşullar varmışçasına koloni demokrattığı oynanamaz ve savaşımın tümü, partilere, yabancıların kolunda gezenlere devredilemez!

Tehlike gelmiyor, içine alıyor! Bayrakları indirmenin sırası değil!

PİŞKİNLİK Mİ YOKSA NEDİR?

Televizyon yayınlarıyla sınırlı ilişkim arasında bazen denk geliverir. Altı-yedi ay önce de öyle oldu.

TV 8'de gazetelerin ilk sayfalarına konu olan olayların yüksek sesle, yarı-şakalı anlatıldığı yayına telefonla bağlanan kişi ülkedeki sakat adalet uygulamalarına açıklık getirdi:

"Hiç kimse merak etmesin! Tanklar yollara inerse onların önüne ilk çıkan biz oluruz!"

İrkilmemek elde değildi. "Panzerler kapımıza dayandı onların önüne geçemeyecek misin?" diye bağırdım da beni duymadı.

Duymasına gerek var mıydı? Türkiye Cumhuriyeti devletini kurmuş olan partinin milletvekili sokak ağzıyla geçiştirmemeliydi molla hukukunun darbelerini.

Adaletin temeli, düşünce özgürlüğümüzün teminatı olan mahkemeleri siyasetçinin emrine veren değişikliklerin kabul edilmemesi için yollara düşen anti-tankçı Genel Başkan, bir kerecik olsun kapiya dayanan panzerlerden söz etmedi. Varsa yoksa Başbakan'ın mal varlığı!

Sanki Cumhuriyet devletinin temelleri yıkılmıyordu da Başbakan'a af yasası çıkarılıyordu ve genel seçime gidiliyordu. Genel Başkan'ın da tek yanıtı vardı: Kendisi başbakan olunca akan sular duracak, özgürlükler geri gelecekti.

Oysa sorun bu denli hafif değildi. Anadolu'da yüzlerce yıllık Türk egemen devlet yıkılıyordu. Washington, Atina, Tahran, Brüksel, Riyad, Paris, Şam, Roma, Erivan, Londra, Bağdat, Moskova, Erbil, Amsterdam, Rabat bayram ediyor.

Sanki 12 Eylül gecesi hiçbir şey olmadı. Bir spor karşılaşmasıydı, geldi geçti de Genel Başkan Brüksel'in yolunu tuttu; olmak için Başbakan! Oralarda, "Siz Türkiye'deki yönetimin ne kötü olduğunu bilmiyorsunuz, durun ben size anlatayım" anlamında konuşup durdu.

Ne hazin! O Avrupa yöneticileri senden benden daha derinden izlemiyorlar mı sanırsın değişimi? Üstelik değişim ve yıkım operasyonunu onlar yönetmediler mi?

Genel Başkan'ın bu gerçeği bilmemesi olanaksız! O da asıl patronların desteğini almak için yarışa girmişe benziyor. Çektirdiği fotoğrafa bakmak yeter: Bir yanında Alman tankı Claudia Roth, öte yanında Amerikan yetiştirmesi Cem Özdemir!

Alman tankı Roth, Türkiye Cumhuriyeti'ni zayıflatmak için Diyarbakır'dan Bodrum'a, Lefkoşa'dan İstanbul'a koşturup durmadı mı? Ankara'nın göbeğinde elinde megafon halkı isyana çağırmadı mı?

Cem Özdemir, George Bush'un örgütlerinde kurslardan geçtikten sonra Alman yeşillerinin vurucu elemanı olarak, adının Türkçe olmasından da yararlanarak Türkiye Cumhuriyeti'ni silkelemek için elinden geleni yapmadı mı? (Bkz. Ortağın Çocukları)

*

Sanki 12 Eylül 2010 gecesi Türkiye hiç değiştirilmemiş gibi davranıyor Genel Başkan! Hükümetin polis panzerleri kapıları kırıyor, Genel Başkan, genel seçime hazırlanıyor!

Genel Seçim olacak mı? Olursa hangi düşünce özgürlüğü ortamında ve hangi yargıçların denetiminde seçime gidilecek? Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını savunan kaç kişi panzerin altında kalacak?

TBMM'de soru önergesi verip ev ödevini bitiren ilkökul öğrencisi gibi basına yakınıp durmak yeter mi?

Yoksa Türkiye Cumhuriyeti'nin asli sahibi partinin yönetimi de mozaikten de mozaik mi?

Onlar da, tıpkı generaller gibi, Türksüz federasyonu "demokratik açılıma devam" diye yutuyorlar

da mozaikten kendilerine "etnik şeref" mi çıkarıyorlar?

Oralarda Türklerin hiç hükmü kalmadı da 12 Eylül gecesinde üstümüze çöken karanlığı ayırımsayamıyorlar mı?

Panzerlere karşı savunmasız kalanlara somut olarak "sabrın" dışında hemen şimdi ne öneriyorlar?

Bu saldırı apaçık ortadayken, adalet kurumu iktidarın emrine girerken TBMM'de "dokunulmazlık zırhı" kalksa ne olur, kalkmasa ne olur? Genel Başkan ve ekibi bizi de kendileri gibi pişkin mi sanıyorlar?

Yurttaşların, "Türklüğünü Amerika'da sorgulayan" Orhan Pamuk ve etnik kinini "gönül rahatlığıyla evet" diye yazarak örtmeye çalışan çöplüğün soytarısı kadar hükmü yok mu?

CHP'DE "TURUNCU DARBE!"

Gölgedeki gerçek "Genel Başkan" Gürsel Tekin, 31 Mayıs 2010'da, İstanbul'dan paketleyip getirdiği Parti Meclisi adaylarını sunduktan sonra "750 delegeyle Turuncu Devrim yapacağız" dediğinde delegeler hop oturup hop kalkmıştı, ama sonra sessizlik egemen oldu...

Çatışmanın sırası değildi, çünkü Türkiye Cumhuriyeti devletini kökten devirecek olan "İslam Devrimcileri"nin Anayasası oylanacaktı!

Genel oylama öncesi, propaganda döneminde Mustafa Kemal Atatürk'ün adının anılmamasından kuşkulananlar da aynı gerekçeyle sustular. Öndeki Genel Başkan ne olduysa 5 ay sonra "Mustafa Kemal"e sığındı ve "Devrim yapıyoruz!" dedi.

Hayır, bunlar Türkiye'de devrim falan yapmıyorlar; çünkü o devrimin sahipleri iktidardalar ya da Diyarbakır mahfilindeler. "Turuncu Devrim" ise Cumhuriyetin köküne karşı yapıyor.

Pensylvania'lıya yürekten inanan eski Genel Başkan, Amerikan yetmesi ARI'cıları ve Kemal Derviş'i yönetime taşıyarak bir türlü başaramamıştı "Turuncu Devrim!"i. Cumhuriyet Halk Partisi'nin kökü her adımda pürüz çıkarıyordu. Şimdi Kars-Ardahan boylarından, Hozat ellerinden, Diyarbakır sıcaklarından eyaletçilerle kol kola yürüyenler onun "Devrim!"ini tamamlamaya çalışıyorlar.

"Turuncu Darbe" yönetiminde kimler yok ki:

IMF 2. Başkanı Stanley Fisher'in ahbabı, "federasyon" temelini müteahhidi TESEV'in danışmanı. (Bu danışmanın kardeşi NDI-ARI-TESAV ve ARI-Tel Aviv konferanslarının müdavimidir.) TESEV danışmanının eniştesi de "Turuncu Darbe"nin teorisyenidir. Enişte, Amerikan "Din Hürriyeti Senaryosunun yerli çeşitlemesini Kemal Kılıçdaroğlu Bey'in ağzından dışa vuruyor.

Bush'un "Demokrasi Savunma Örgütü"yle ve "RAND Cooperation" ile içli dışlı Bahçeşehir Üniversitesi'nin eski Rektörü, aynı yerde Amerikan Merkezi'nin danışmanı ve Abant Toplantısı (Brüksel) katılımcısı hukukçu ise "Turuncu Darbe"nin önde geleni. Açılımlardan süzülüp gelirken birdenbire "ulusalcı" oluvermiş; devlet yönetiminde değerini yükseltmek için DP Genel Başkanlığı'na aday olduğu söylentisiyle ünlenmişti. Mayıs 2010'da daha önce üyesi olmadığı CHP'nin şipşak Parti Meclisine alındı ve "Turuncu Darbe" ile Genel Sekreterliğe atandı.

Amerikan Dışişlerinden destekli "Anadolunun Liderleri"nin kurduğu NED-CIPE'den beslenen Ekonomistler Platformu'nun danışmanına ise söylenecek söz yok! AKP'nin kapatılma davası nedeniyle CHP'yi kınayan, AB isteğiyle 301. maddeyi değiştirmeye çalışan AKP'yi desteklediğini Hilton'da açıklayan; ARI'nın kuruluş yıldönümünde boy gösteren kişi. CHP Genel Başkanlığı'na soyunurken Ortadoğu'da İsrail'in elini güçlendirmek için uydurulan QIZ (Qualified Industrial Zone- Nitelikli Sanayi Bölgesi)'in Güneydoğu Anadolu'da kurulması için Amerikan Elçisi James Franklin Jeffrey'den yardım istemiş; Hillary Clinton ve Jeffrey ile "Güneydoğu'da demokrasi", "Irak'ta güvenlik!"i konuşmuştu.

Kemal Kılıçdaroğlu Bey'in, ABD ile içli-dışlı "Turuncular"ı, bir darbeyle yönetime getirmesinin ardından kapı önünde halkın geniş desteğini istemesi, turuncu işlere çok ama çok uygundu.

Halkın CHP Genel Mekezi'nin önüne toplanmasını beklediler.

Tek eksik vardı; o da üstüne çıkılacak bir "Yeltsin tankı!" Tanka çıkılmayınca emperyalizmin egemenliğinden zerre taviz vermeyen AB "Sosyal Demokratları"na "yol arkadaşlarım" diye mektup yazıldı. CHP'nin iç işleyişi için taahhütlerde bulundu.

Bağımsızlığa aldırmayanlar da içinde olmak üzere, hiçbir CHP Genel Başkanı'nın cesaret edemediği bir tutumdur yabancı partilere yazılı sözler vermek!

Sözü şimdilik yarım bırakıyorum, çünkü faşizm her türlü silahını kuşanmış ümüğümüze oturuyor!

Hemen her gün bir karanlık adım daha atılıyor; medrese yasası mecliste, yarı-sivil profesyonel sınır ordusu (paralel ordu) kuruldu kurulacak, NATO füze üssüne yeni yer beğeniyor, Atina Ege sularında mutlak egemenliğini ilan etmek üzere, Ermenistan açılım desteğiyle soykırım davasını genişleterek sınıra dayanmış; İran'a bağlı al-Kudüs Kuvvetleri'nin militanları sessizce güçleniyor; hükümetin "Kuzey Kürdistan Özerkliği" görüşmeleri meyvelerini veriyor.

Kemal Bey'in seçimsiz atadığı Turuncu Darbeciler, CHP'de devrimden söz ediyorlar; aylar sonraki seçim zaferlerinden söz ediyorlar. Pensylvaina'lının sempatizanı Deniz Baykal ve turuncu listenin adamları ise "Genel Seçim" zaferinden söz ediyorlar! Hangi yargıyla, hangi medyayla, hangi güvenlik kurumuyla, hangi özgür üniversiteyle, hangi sayıştayla hangi genel seçime gidiyorsunuz?

Gün be gün anlaşılacak ki gerçek Genel Başkan okyanus ötesinde dolaşan George'ların Kemal'idir!

Ne yazık ki "Bağımsızlık Devrimi"nin partisi yine derin yaralar alacak!

Belki de iyi olacak! Kim bilir belki de Türk Alevileri bu kez aşiretçilerin oyununa gelmeyecekler! CHP belki de bu kez, 65 yıldır kurtulamadığı Amerika-Avrupa güdümcülerini, mozaikçi demokratik özerkçi etnik şereflileri kökünden söküp atacak!

Üstümüze üstümüze gelen panzerlerin önüne geçmeye niyeti olmayan pasifistlerin, Avrupa partilerinden, Amerikalılardan medet umanların, bağımsızlığı ağızlarına almayan demagogların, "özerklik" diye diye bağımsız devletin birliğini sabote edenlerin de sonu gelecek!

Yeşil-siyah-turuncu baskıya direnmek elbette kolay olmayacak. Bağımsızlığı, özgürlüğü kazanmak ne zaman kolaydı ki?!

EMPERYALİSTLER-YENİ MOZAİKÇİLER

CHP'NİN KÖKÜNÜ KURUTABİLİRLER Mİ?

CHP yönetimine el koyan ekibin Amerikan ilişkilerini, turuncu devrim meraklarını, bildik "Abant Toplantısı"na katılışlarını, geçmişte AKP'yi kurtarma hareketine ve AKP'nin "301. Madde değişikliği"ne verdikleri desteği dile getirince öfkelenenler oldu.

Aynı ekibin faşist baskılara karşı eften püften günlük sözlerle muhalefeti dibe çekmelerini, Amerikalılardan ödül alan Kürt Milliyetçilerini partiye çağrılarını, "NATO genişleme programı" kapsamında kurulacak olan füze üssüne, Ermenilerin ırkçı-yayılmacı çalışmalarını güçlendiren AKP açıklamalarına yaklaşımlarını sergileyince suçlamalarını CHP düşmanlığıyla eş tutanlar da oldu.

Muhalefetsiz muhaliflerin ülkenin mozaik federasyonlaştırma konularında suskunluklarına değinince de pek çok rahatsızlık da ortaya çıktı.

Ağızlarından Mustafa Kemal Atatürk'ün adını düşürmeyenlerden bazıları dahi CHP'nin köklerinden koparıldığını duyurduğumuzda bu yaklaşımımızı CHP'nin içinde kavga çıkarmaya, o partiyi iktidardan uzak tutmaya çalışmak olarak yorumladılar. Bazıları da AKP'nin "takiyye" yaptığını belirterek, "Bir kere de CHP takiyye yapsa da iktidara gelse" dediler.

CHP'nin yeni yönetiminin Amerikan imajcılığı (göz boyamacılığı) tavrıyla PKK sempatanlarına sevgi göstermelerini eleştirdiğimiz için öfkeleniler ve bunlar yapılmazsa Doğu'dan oy alınamayacağını ileri sürdüler. Oturdıkları yerden iktidar falına bakanlardan bazıları da "bağımsızlık ve özgürlük" isteğimizi romantiklik olarak hafife almaya kalktılar.

Anlaşılan oydu ki bu tür görüş sahipleri, CHP'nin her ne şekilde olursa olsun iktidara gelmesini ve bu yolda "takiyye" yapmasını dahi istemektedirler. Acaba neden? İlla iktidar istiyorlarsa iktidardaki partiye katılabilirler ya da sokak ağzıyla, Amerikan yandaşlığıyla "Başbakan" olmayı düşleyen acemiler yerine AKP çevresinden bir ünlüyü parti başkanlığına getirebilirler.

Bizim davamız bellidir:

Ülkenin bağımsızlığı, ulusun özgürlüğü için Anglo-Amerikan-Farsi yayılmacılığına karşı direnmektir. Bu direnişte başı çekecek olan CHP ise, Amerikan yamaçlarında, İlimli Dindarlık mahfillerinde dolaşanlarla uzlaşanların, Abantçıların o partinin yönetiminden uzaklaştırılmaları asli görevdir!

İktidarı kapıp sebeplenmek isteyenleri de tarihe gömmek ve yeni bir bağımsızlık yürüyüşünü kökten başlatmaktır.

Bunun böyle olmasının tarihsel zorunluluğunu Gazeteci Işık Kansu'nun bir okuruna "Türk Devrimi Sürecektir" başlığıyla verdiği özgün yanıtı çok iyi açıklıyor:

"Kitaplar okudukça, devrim tarihi sürecini öğrendikçe anladık ki biz neredeyse Atatürk'ün ölümünden sonra onun hiç izinde olmamışız. Tıpkı, Atatürk'ün çevresindeki kimi Osmanlı paşaları ve algısı donuk bürokratlar gibi. Zaten Atatürk'ün sözlerinden ve atılımlarından anlıyoruz ki O da kimse onun izinden gelmesini istememiş. Daha doğrusu, neredeyse bir avuç aydın ile tek başına yarattığı devrim dondurulsun istememiş.

Düşünün, Atatürk ve bir avuç aydının yarattığı devrim; hem rönesansı, hem reformu, hem Fransız devrimini, hem 19. yüzyıl boyunca yaşanan sanayi devrimini, hem de 1915 Rus devrimini içinde barındırır, üstüne Anadolu insanının doğasını ve yaşamla barışık felsefesini, dahası en önemli ilkelerinden 'bağımsızlığı' ekler.

Türk devrimi, özgündür, örnektir. Gündelik yaşamla harmanlandığı, kurtuluştan güç aldığı için derinliklidir. O derinlik, tutuculuğa izin vermez, ama devrimin sürdürülmesini zorunlu kılar. Aklın, toplumun ve insanın özgürlüğünün bir arada yürümesi üzerinde temellenir. Bu birbirinden ayrılamaz

üç kardeş özgürlük, özünde taşıdıkları anlam ve bütünlük yüzünden bir izne ya da nöbete gerek duymazlar.

Dünyanın ve insanlık ailesinin evrimsel gelişmesine baktığımızda, devrimler yapılmış, geriletilmiş, ama kazanımları silinememiştir. Çünkü toplumların, insanın, hatta doğanın gözeneklerine sinmişlerdir.

Devrimler, elde silah ya da belenmiş beylik sözlerle başında beklenecek oluşumlar değildir. Sürdürülür ve yaşatılırlar. Tıpkı yaşam gibi sürüp giderler. Ölmezler, kuşaktan kuşağa aktarılırlar.

Doğrudur, devrimlerin yarattıkları, karşı devrimin etkisiyle zaman zaman silikleşir. Tıpkı bugün Atatürk'ün güven verici sesinin, Türk devriminin halkçı, bağımsızlıkçı yelinin pek duyulmaz olması gibi. Ancak, 1923 devrimi bizim ta içimize bir gül aşısı vurduğu için içinde bulunduğumuz kötü gidişi algılayabiliyoruz. Bilincimizde ışıyor yağmur, çamur ve sonra güneş... Türk devrimi, tüm devrimler gibi içimizde yanan güneştir."

[Işık Kansu, Ankara Kulisi, Cumhuriyet, 22.11.2010]

CHP'yi köklerinden koparma eylemi 1939'dan günümüze sürüyor. Kökü kurutmaya aday olanlar kimi zaman partinin yönetimine de el koyuyorlar. Ancak Amerikan desteğinden, AB kışkırtmasından da yararlananlar, CIA ve ötekiler başaramıyorlar. Nedeni Kansu'nun satırlarında apaçık görünüyor.

AKP taklidi yönetimlere bağlanmaya ve keyiflerini bozmadan Anglo-Amerikan devrimciliğine(!) soyunanlara duyurulur!

MASKELİ FEDERASYONCULAR

Kırmak istemiyorum, sabırla dinliyorum arkadaşımı. Birden parladı:

"Daha ne olacaktı? Kimi yazdıysan meclise girdi, hatta bakan oldular."

"Rastlantı işte..."

"Ne rastlantısı yahu, ya son kitaba ne demeli?"

Anlaşılan hıncını benden almaya kararlıydı arkadaşım:

"CIA ödüllü Robert Finn ve Helena Kane'in dostlarını..."

"Yazmasa mıydım?"

"Yol gösterdin bizim Başkan'a... Kalktı o yazarları arayıp destek istedi referandumda."

"Yahu ben, tam tersini yapınlar diye..."

Sözümü kesti, öfkesi tepesindeydi, sesini yükseltti:

"Ya parti yönetimine getirilenler?.."

"Abartıyorsun; parti başkanlarınız kitapların kapağını bile açmamıştır!"

"Açmasın kardeşim! Yanındakiler açmıştır, danıştikları açmıştır!"

Haklıydı, sözüm orada bitti; ama arkadaşımınki bitmemişti:

"Ulusal onurumuzu düşünen diplomat gitti, Amerikan Marshall'ına gençleri devşirme komisyoncusu yönetime girdi, şimdi de mebus olacak!"

"..."

"Amerikalıların gericilerine gençleri tanıştıran kuruluşun başına geçenin ahbabı, Başkanımızın en yakın yardımcısı olmadı mı?"

"..."

"Amerikan 'Din hürriyeti' senaryosunun sözcüsü, Arı'ların arkadaşı, 'laiklik tehlikede değildir' şiarının mimarlarından TESEV, Soros raportörü bayan!"

"..."

"Abant toplantıları müdavimi, TESEV'de AB komisyonu üyesi, demokratik özerkçi, 'Biz Amerika'ya lazımız, Amerika da bize' diyen ve birdenbire ulusalcılaştıran..."

"..."

Şaşkınlığımdan ne diyeceğimi bilemedim. Arkadaşım daha pek çok şeyden söz etti, kitaptan örnekler verdi ve sonunda gözlerini kısarak eğilip fısıldadı:

"Şimdi sen kime oy vereceksin?"

Zor soruydu, ama yuvarlak sözlerle geçiştirmeye çabaladım:

"Ülkenin bağımsızlığı, özgürlüğümüz ve onurumuz için genel başkanına, hatta grup kararlarına bile karşı çıkacak olanlara!"

Arkadaşım acı acı gülümseyerek ve biraz da küçümseyerek yüzüme baktı ve *"Yok yahu!"* dedi, *"Kimmiş onlar?"*

Susup kaldım. Arkadaşım *"Hadi sana kolay gelsin"* diyerek gitti; kırgınlığı başını iyice düşen omuzlarına iyice gömmesinden belliydi.

Turuncu devrim kararının üstünden bir gün bile geçmeden aceleyle toplanıp *"Genel Başkanımızı destekliyoruz!"* diye karar alan il yönetimlerini anımsadım. Şimdi aday olamadıkları için şaşkınlar!

Kurultay sırasında cep telefonlarına düşen delege iletisini de anımsadım: Delege, Kuvayı Milliyecileri anımsattıktan sonra delegelere, partinin *"TESEV'cilerin, Kemal Derviş dostlarının elinde, dönüşmesine seyirci kaldığın için umarım mahcup olmazsın"* diye sesleniyordu.

Kimden kurtulmak için kimlere sığınır duruma düşülmüştü. Mecliste bağımsızlığımızı yere

düşürmeyecek, onurumuz için savaşacak bir tek vekilimizin değeri, maskeli federasyonculardan, sızıntıcılardan çok ama çok daha yüksek değil midir?

Aman bir gecede değişenlere dikkat!

Bana gelince yazdığım kitapları inkâr edecek değilim!

İNKILÂP KOALİSYONU YIKIMDA BAŞARILIDIR

Gürsel Tekin, CHP'de "Turuncu Devrim" yapıyoruz demişti. Kemal Kılıçdaroğlu Bey de "Değişim yaratıyoruz" diye eklemiş ve Kuvayı Milliye'yi tasfiye yoluna koyulmuştu. Sonunda hep birlikte başardılar:

Uzun yıllardır CHP'yi ele geçiremeyen II. Cumhuriyetçileri, bir gecede üye, sonraki günde parti yöneticisi yaparak Meclise taşımışlardır.

Amerikan Hazinesi ve George Soros'un dolarlarıyla Türkiye'de İslamcılığa ılımlı övgü raporları düzenleri,

Yönettiği üniversitede genç liderler yetiştiriyoruz diyerek öğrencileri Amerikan Dışişlerine, Amerikan-Musevi gericilerinin örgütlerine yönlendirenleri,

Clintonlar'dan Kürdistan demokrasisi için yardım istemekten çekinmeyen, Anglo-Liberal rehberlerin ahbabını,

Başbakan'ın Bush ile görüşmesini tam zamanında ve hayırlı bir iş olarak görenleri, federasyonun bölünme yaratmayacağını ileri süren Ambassador'u,

Türkiye'nin ılımlı federasyonlaşması anlamına gelen demokratik özerkçiliği, eyaletçiliği savunan sözde sosyologları,

Her türlü etnik milliyetçiliğe yeşil ışık yakan Amerikan – Alman karması Kemal Derviş'in elemanlarını,

Tekkeçileri, zaviyecileri, Nurcuları, Abant müdavimlerini,

Türkiye Cumhuriyeti devletini Lahey Adalet Divanı'na götürmek için define arar gibi olmayan toplu mezarları arayanların Amerika'dan ödüllü Kürt Milliyetçisi avukatını,

Toplam olarak, stratejik ortağın çocuklarının ahbablarını, gericileri, bölücülerin temsilcilerini TBMM'ne taşıdılar ve şimdi de "Anayasa değişikliğini görüşmek üzere kapı" açıyorlar!

İdeolojik hattını gizlemeyi başaranlar, daha başka oyunlara da daldılar:

Başbakanla ağız dalaşından öteye gidememişler, AKP şunu bunu dağıttı, oyları böylece kazanıyor diye yıllardır eleştirirken kendileri de vatandaşa seyyalen para dağıtacaklarını söyleyip durmuşlardır.

Samsun'da, Tokat'ta, Karabük'te, Balıkesir'de, Zonguldak'ta "işçi hakkı", "kul hakkı" demişler de Tekel'in, ulusal kâğıt sanayimizin, demir-çelik sanayimizin geri alınacağından, fabrikalarımızı haraç mezat satanlardan, Sümerbank'ı yıkarak yerlerine yabancı mal satış mağazaları açanlardan hesap sorulacağını da söylemeye "yüreklere yetmemiştir."

Topraklarımızın, adalarımızın, ulusal haberleşme kurumumuzun, limanlarımızın, sınırlarımızın yabancılara pervasızca teslim edilmesinden de söz etmemişlerdir.

Başbakan'a "*Dersim Arşivi Açılsın*" demişler ve böylece İnkılâpçıların ve Kürt Milliyetçilerinin Mustafa Kemal'i ve Türkiye Cumhuriyeti'ni soykırımcı olarak gösterme girişimlerine yeşil ışık yakarken içlerindeki sırrı da "faş" etmişlerdir.

Dilin ulusal birliğimizi sağlamaştırıcılığını, emperyalizme karşı tek beden olmamıza yardım edecek en önemli öge olduğunu bir yana bırakarak, ABD-Avrupa yapımı bir parçalama silahı olarak kullanılan ve bilim dili olmayan bir "jargonla" eğitim hakkından söz ederek insanlarımızın duygularını, bilisizliklerini de sömürerek aldatanların yedeğine girmişlerdir.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin bağımsızlığına, ulusal onuruna bir kerecik olsun değinmemişlerdir. Ortadoğu'da İran tiranlarıyla Amerika-Avrupa kolonicilerinin arasında parçalanan komşu devletlerde olan bitenlerden söz etmemişler; ülkelerin bağımsızlığını yok eden, yurtları parçalayan sözde "devrim" için emperyalizmin silahlı saldırıları konusunda Başbakan'ın yedek gücü olmuşlardır.

Özetle, 72 yıldır içi boşaltıla boşaltıla, adından ve hatıralarından başka bir özvarlığı kalmayan Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran bir partiye son kez musallat olanlar başarmışlardır.

Bu başarıda, onlara sonsuz destek veren sözde delegelerin, "Turuncu Devrim" ile yönetime el konulurken daha 24 saat bile geçmeden desteklerini açıklayan, bir-ikisi dışında, tüm il yöneticilerinin ortaklıkları da tarihe geçmiştir. Özgürlük bağımsızlık bilinçlerini korkularına kurban etmiş yazarlar da unutulmayacaklardır.

"Puan", "vekil sayısı" gibi küçük aritmetik hesaplarla başarıdan dem vuruyorlar!

Bizler üstümüze abanan İnkılâpçıların karanlık – silahlı gücü altında ezilirken; bağımsızlığımız, onurumuz her geçen dakikada yerle bir edilirken onlar başarılıdırlar!

Başarılı oldukları kesin, çünkü onların hemen hemen tümü için önemli olan sığınaklarına kavuşmaktı! Bu nedenle Anayasa oylaması öncesinde devletin temellerinin söküleceğinden söz etmeyerek, "Ben" de "Ben" diyerek yurttaşları uyutmuşlardı. Bu seçim öncesinde de öyle yaptılar! Hiç olmazsa birkaç gün sussalardı!

Oy oranları çok küçük de olsa bağımsızlığımızı, onurumuzu savunmaktan geri kalmayanların başarılı olduklarını tarih gösterecektir; buna hiç kuşku yok!

PROJELERİ KİM AŞIRIYOR?

Akif Hamzaçebi, "projemi çaldılar" deyince birden umutlandım. "Belki de" dedim, "projecilikten kurutulacaklar da ülkenin bağımsızlığının, özgürlüğümüzün projeden de üstün olduğunu anımsayacaklar."

Yenilenmişlerin yeni aktörlerini görünce bir kez daha yanıldığımı anladım. Meğer herkes birbirinden proje çalıp durmuş. Kırılmaca yok! Sırasıyla birkaç örnek vereceğim:

AKP, ABD ilişkilerini "ılımlı" tutabilmek için orada yetişmişleri önce danışman, sonra da mebus-bakan yapma projesini üretmişti. Bu tür gençleri duruma göre dönüşümlü olarak değerlendiriyor. Örneğin, Bahçeşehir'de yetişmiş, Amerika'nın genç liderler projelerine katılmış, başka gençleri Amerikan hazinesinden aktarılan paralarla eğitmiş olan "Genç lider!" şimdi serhat kentinde birinci sırada.

Bakalım şimdi karşıtı ne yapıyor:

Amerika'da çalışan Türk gazeteciler, Türkiye'nin Washington Büyükelçilerinin bazılarına "Amerika'nın Washington'daki Büyükelçisi" derler. Bundan daha özlü bir anlatım da olamaz.

Amerika ile müttefikliği, NATO üyeliğini ülke yararına görse de Washington'un, Avrupa'nın kölesi olmayı kabul etmeyen, ülke çıkarlarını önde tutan; Türkiye'nin demokratik dense de federasyonlara bölünmesine karşı çıkan, Libya olayında Obama'nın suyuna gitmek için sazan gibi her söze atlamayı hüner saymayan diplomat saf dışı.

"Federasyon bölünme demek değildir" diyen, Amerikan Marshall Fonu Türkiye temsilcileriyle birlikte Amerika için "Umut vaat eden genç lider adayları" belirleyen Büyükelçi liste başı.

Amaç, Amerika ile ilişkileri pekiştirmek için Washington'a iyi niyet mesajı...

Allah aşkına hiç olmazsa AKP'nin yaptığı gibi Amerika'nın yeni kuşak yöneticileriyle içli dışlı genç liderleri seçseydiniz!

"Yeni yüzyıl dinler çağı olacaktır" diye başlayıp, ulusal devletleri cemaatler eliyle parçalama projesine katkı koyanlar "ılımlı Müslüman" idi.

Amerika'nın "Uluslararası Din Hürriyeti" projesine en büyük destek ABD hazinesinden, Quantum (Soros'un danışmanı olduğu Yahudi Bankerler şirketi) şirketinin yardımlarından yararlanan TESEV'in raportörü, Cemaat kadınlarını ılımlılığını rapora geçip İslam İnkılâpçıları aklamaya çalışan Sosyolog(!) Hanım seçilebilir yerde.

Bu "ılımlı Müslümanlık" projesi aslında AKP'nin de projesi değil miydi?

AB'nin yerel yönetimlere [Siz Kürdistan, Lazistan, vb. etnik yönetimler anlayın] her alanda özgürlük kararları altında Türkiye'nin çekinceleri vardı. Sosyolog Hanım geçenlerde televizyonda iktidara gelirlerse bu çekinceleri geri çekeceklerini açıkladı.

AKP bile bu kadarını yapamadı. Şimdi projeleri muhalefet tarafından çalınmış olmadı mı?

Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerini yıkım yasasına "evet" diyenleri de listelere almışlar. Proje çalmak bile bu adam-rol çalmanın yanında hafif kalıyor.

"Ortağın Çocukları"nın iktidarda, muhalefette hangi yerleri kaptıklarını listelemek artık duyarlılığını yitirmemiş birkaç muhalife kaldı. Elbette vekillik maaşına-dokunulmazlığa tav olmadıysa!

Kör karanlıklarda kalıverenler, dipsiz kuyulara atılanlar hiç olmazsa bir dost sesi duymak, terk edilmişlik duygusundan sıyrılmak isterler.

İsterler istemesine de dost bildiklerinin kör kuyu projelerini bile çaldığını duyunca...

Ah alelade sokak politikacılığı, ah! Söz bir kez daha bitti!

AMERİKA'NIN GÜVENLİK HATTINDA TASFİYE

Ortaokula başladığında Atatürk sağdı. Yoksuldular; ama başları dikti. Bağımsızlığın tadını çıkarıyorlar, geleceği kurmanın coşkusuyla çalışıyorlardı. O da çalıştı ve askeri yargıç oldu.

Savunma Bakanlığı Müşaviriydi. Bir toplantı için Batı Almanya'ya gitmişti. Toplantı arasında bir Amerikalı subay merakla sormuştu:

"Sizin Türkiye'de doktrininiz nedir?"

Yargıç, sakin bir sesle yanıtlamıştı:

"Kemalizm."

Amerikalı daha da meraklanmıştı:

"Kamalizm nedir?"

Yargıç, yine sakindi:

"Toprakları üstünde egemen, bağımsız bir devlet..."

Amerikalı sözünü kesti:

"Kapirt, siz komünistsiniz!"

Yargıç, ne diyeceğini bilemedi ve görüşme böylece noktalandı.

Yargıç uzun uzun düşündü; ama komünistliğin içinden çıkamadı. "Boş ver" dedi, "Bu Amerikalı aklını peynir ekmekle yemiş."

[Yargıcın o günleri özetleyen satırları, Sivil Örumceğin Ağında'nın önsözündedir.]

Birkaç yıl geçti. Amerika'dan gelen teğmenler kurmay subaylara ders veriyordu. Amerika'dan gelen albaylar, burunlarından kıl aldırıyor; Türk generallerinin kumandasındaki askeri garnizonları teftiş ediyorlardı.

Türk subaylarının çoğunun onurlarına dokunuyordu, yabancıların her şeye karışması. Kendi deyişiyle kanlarına dokunuyordu, başlarındakilerin her konuyu Amerikalılara danışmaları.

Onlar Mustafa Kemal devrinin çağdaş eğitimiyle subay olmuşlardı. Yüksek idealleri vardı. Bağımsızlık duygularını, onurlarını bir yana atamıyorlardı. Geleceği kurma heyecanının yerini köleliğe karşı isyan duyguları alıyordu.

Ne yapalım, diye düşünürken kendilerini yarı-açık bir ihtilal oyununun içinde buluverdiler; çünkü bağımsızlık onların ruhuna işlemişti. Gözleri karaydı, kurtuluş savaşının heyecanını yaşıyorlardı. Türkiye, Amerika'nın ileri karakolu olmayacak, diyorlardı.

İhtilal oyununun sonunda askeri darbeye yıkıldılar. Neye uğradıklarını bir türlü anlayamadılar. Anlamaları zordu, çünkü ihtilal komitesinin başındaki ordu kumandanı, yani "Kemalist Devrim" önderi diye güvendikleri Paşa, Amerikan darbesinin başlarından bir olmuştu. Böylece "isyan" gerekçesiyle, Cumhuriyet'in ilk döneminde, çağdaş eğitimden geçmiş, yabancıya el açmamayı erdem olarak içlerine sindirmiş subaylar tasfiye edildi.

Yıllar yine geçti. Yine askeri mahkemedeydi; ama bu kez askeri yargıçların karşısında avukat olarak. Uğur Mumcu'yu savunuyordu. Suçlamalardan biri de Mumcu'nun yazılarında sık sık "Kemalizm" demesiydi.

Eski askeri yargıç, yeni avukat o zaman anladı, ihtilal diyerek hangi tuzağa çekildiklerini ve acı acı andı kendisini uyaran o Amerikalıyı.

*

Türkiye'nin yalnızca bir ileri karakol olmadığını anlayamamışlardı. İleri karakol, uçlarda, sınırda düşmana karşı ilk güvenliği sağlar. Oysa 1954'te Amerika'nın Ulusal Güvenlik Komitesi kararına

göre, Amerika'nın güvenlik sınırı, ne Türkiye-Sovyetler Birliği ne de Türkiye-Bulgaristan sınırıydı. Asıl alan yurdun içindeydi:

- Türkiye'nin polis kuvvetleri ilk savunma hattında savaşacaklardı.

- Güvenlik alanı, ülkenin her noktasıydı. İlk savunma hattı Türkiye'de bağımsızlık istenebilecek her meydandan, her okuldan, her devlet dairesinden geçiyordu.

- Amerikan bayrağının dalgalandığı her yer Washington'du. Ona yan gözle bakan kim olursa olsun düşmandı.

Bu temel ilkelere dayanan Denizaşırı İç Güvenlik Programı (NSC 1290-D) 1954'te kararlaştırıldı. Brookings Institute, AID parasıyla İç Güvenlik Yardım programını hazırladı.

Dost denilen 37 ülkede eğitim ve kurumsallaştırma dönemi başladı. Türkiye'ye de uzmanlar geldiler ve yerinde eğitiler güvenlik elemanlarını.

[İlk dönem Türk emniyetinin ve TSK'nin ABD bağlantılarının kurulmasıyla ilgili ayrıntılar ın önemli bölümü *Ortağın Çocukları* kitabında bulunabilir.]

Eğitim bildik silah ya da benzeri araçların kullanımıyla sınırlı değildi. Eğitimin belkemiğini, ülke içinde siyasal baskı polisliği çalışmaları, yıldırma, işkence, kışkırtma, propaganda taktikleri vb. oluşturuyordu.

Eğitim yalnızca Türkiye'de değil, Amerikan üniversitelerinde, uluslararası polis akademisinde, CIA merkezlerinde sürdü. Binlerce dost polis ve subay eğitildi; komünistlerin canına okusunlar diye... Eğitilenler, devşirdikleri sivilleri kışkırttılar ve cinayetler cinayetleri, katliamlar katliamları izledi.

Onlarca yıl geçti; İç Güvenlik Yardımı, Berlin duvarı yıkılınca durduruldu mu?

O dönemlerde hedefte "Kemalizm" diyenler vardı. Eğitilenlerin Amerikalı hocalarına göre "Kemalizm" komünistlikti; dinsizlikti.

Ya şimdi?

İrancılarla Amerikancılar, Kürt milliyetçileriyle Ermeni milliyetçileri aynı kampta buluşuyorlar.

DOLAR-MARK RABİTALİ ANAYASA

Profesör, laikliği ve yönetsel düzenlemeleri savunurken demiş ki:

"İslam dini, yüzyıllardan beri devlet ve toplum hayatını güçlü etkisi altında bulundurmıştır. Bu durumda, din hizmetlerinin devlet kontrolünden tamamen uzak biçimde cemaat örgütlerine bırakılması çok sakıncalı olur."

Profesör, Atatürk'ün gösterdiği yolu da önemsemiş ve denetimin cemaat örgütlerine bırakılmasını istememiş:

"Atatürk'ün Türk toplumu için çizdiği 'çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak' hedefinin gerçekleştirilmesini tehlikeye düşürebilirdi. Bu sebeptendir ki, Türk İnkılâbının laiklik anlayışı, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın devlet teşkilatı içinde yer almasını tercih etmiş ve bu sistem, 1961 ve 1982 Anayasalarıyla sürdürülmüştür."

Bunları yazan Profesör ve şimdilerde özel ekibiyle şimdilerde bambaşka bir anayasa sunuyor. Oysa anayasa değiştirmek, yolsuzluk ve soygunlara bulaşan yandaşları ve hatta bakanları, başbakanları, cumhurbaşkanlarını kurtaracak yasa değişiklikleri yapmaya benzemez.

ABD-Cuntacılarının (12 Eylül Paşaları) zorla kabul ettirdikleri anayasa elbette değiştirilmeliydi; ama ülke hukukçularının, aydınlarının önerileri, toplumun tüm bireylerinin de katılımıyla tartışıldıktan; ince elenip sık dokunduktan sonra.

Türk Anayasası yalnızca çoğunluğun uzlaşmasıyla oluşmaz; çünkü T.C. Anayasası'nın kaynağında emperyalizme karşı gerçekleştirilen ve emperyalizm var oldukça sürecek olan bağımsızlık savaşı var!

Bu gerçeği unutan darbecilerin, diktatörlerin yaptıkları değişiklikler kendilerine de yaramamıştır. Oyunu, parti, tarikat, etnik milliyetçilik çıkarlarıyla oynadığımızda T.C. devletini de yıkarsınız.

Yıkımdan yana olan her türden etnik milliyetçilerin amacı da budur! Onların bir bölümü, Anayasa'da ulusal egemenliğin zayıflatılması önerileriyle eşzamanlı olarak toplumu kışkırtıyor; kendilerine karşı hukuksal kovuşturma açılmasını sağlamak için türlü taklalar atıyorlar. Akılları sıra T.C.'nin birliğini sorun edinip konuları ABD ve AB'ye taşıyacaklar.

Aslında Abdullah Cumhur Gül seçilir seçilmez kapıyı açmıştı: Devletin din egemenliğinden bağımsız yapılanmasını değil de, ABD'nin Uluslararası "Din hürriyeti" senaryosuna uygun; ulusal eğitimi parçalayan Nur evlerinin, Işık evlerinin, kursların serbestliği!

"Din hürriyeti" demek ona göre her türlü dinsel öbeksizliğin serbestliğidir.

[Ayrıntı için bkz. Sivil Örümceğin Ağında kitabı]

Abdullah Cumhur Gül, ayrıca rekabet de rekabet, diyordu. Bu nasıl rekabetmiş görelim:

CIPE'ci Prof. Ergun Özbudun, almış yanına "Atlas Liberali"ni, TESEV-WINEP elemanlarını, "Anayasayı hazırlıyoruz!" diyor.

Anayasa AKP'nin Anayasası olacakmış! Bu söz gerçeği yansıtmıyor; ama öncelikle yazının başındaki ilkeleri yan CIPE'ci, TDV'ci, TESEV'ci Prof. Ergun Özbudun'un hızlı değişiminin kaynağına bakılmalıyız; çünkü onlar Anayasayı yıllardır yazıyorlar; öyle üç beş kişiyle de değil.

Prof. Ergun Özbudun, örümcek ağının patronlarıyla tanışmış (Nasıl olduğunu o anlatırsa bileceğiz.) Amerikan işadamlarının örgütü CIPE, Ankara'da şube açmış; Ergun Özbudun da orada 2. adam olarak çalışmaya başlamış ve "Baş-örümcek" NED'in dergilerinden eksik olmamış!

NED'in taşeron örümceklerinin adlarında hep 'Demokrasi Enstitüsü' ya da 'Demokrasi Vakfı' var. Profesör ve arkadaşları da Türk Demokrasi Vakfı'nı kurmuşlar: Amerikan Dolarları gelmiş; Hıristiyan Demokrat Partisi'nin kolu Konrad Adenauer Stiftung aracılığıyla da Eurolar...

Öncelikle üniversitelerdeki profesörlerle bağlantılar için "Türk Anayasa Reformu!" toplantıları; sonra TESEV ile raporlar, NDI-IRI-TESAV-ARI ile atölyecilikler...

Paralar birbirine karışmış; Amerikan Doları, Alman Markı, George Soros Euro-Doları... Ulusal bağımsızlığı savunanların olanaklarına bir bakın; bir de şunların dolarlarına, eurolarına! Şimdi bazı sorular yöneltmek hiç de fena olmayacak:

Bu işler en azından 20 yıldır sürüyordu da, T.C.'ni koruyup kollama iddiasında olan paşalar ve ötekiler gerçeği görmüyorlar mıydı? Bilmiyor muydular, yoksa sinsî miydiler?

Öteki küçük örümcekleri ve WINEP'i mi soracaksınız? Onlara da geleceğiz; ama Allah aşkına söyley misiniz; 20 yıldır hükümet edenler bu örümcekleri beslemediler mi?

NDI'nin temsilcisi eski CIA elemanı Charles Nelson Ledsky, "TBMM Anayasa Komisyonu'yla birlikte çalıştık" dememiş miydi?

Kürt Nurcularının örgütü Med-Zehra bağlantılı "Yeni Sözleşme"de buluşan Ermeni, Yahudi asıllı etnik oyuncular ve "Kürtlerin yanı sıra Çerkezler de Türk devletiyle masaya oturacak" diyen etnik milliyetçiler hiç mi görülemediler?

Federal anayasayı yalnızca o profesör ve üç-beş kişi değil, Washington -Ankara hattında dolaşanların yanı sıra, tüm sivilceler ve onlara desteğini esirgemeyen devlet büyükleri hazırladı. Ancak hazırlanan bir anayasa değil; Anadolu Federe Devleti'nin ön sözleşmesine giriştir.

"Project Democracy" operasyonu yazılan anayasaların tümü ülkeleri bölüyor. Çekoslovakya devlet başkanı Vaclav Havel, NED operatörlerinden anayasa yazacak uzman istedi ve ülkesi tez elden ikiye bölündü. Irak'ta anayasa yazıldı ve artık Irak ulusal devleti yerine din-mezhep-ırk mozağinden oluşan devlet içinde devletçikler kuruldu.

NED operasyonunun objesi olan SSCB'nin "birliği" dağıldı ve bu yolu açan Mihail Gorbaçov, Amerika'da bir otelde, aynen Havel gibi, operatörlerin elinden "Demokrasi!" ödülü aldı.

İşin özü: "Örümcek ağı dağıtılmadan, yabancı devletlerin ajan şebekesi yurt dışı edilmeden, demokrasi de, seçimler de Cumhuriyet de ve laiklik de laf içinde laf olarak kalır" demek yanlış olabilir mi?

CIA-Örümcek birlikteliğini, Alman partilerini görmeyerek bu işi de yalnızca AB'ye bağlayanlar, bilerek ya da bilmeyerek yıkıcılarla yaşadıklarını anlasalar! Atlas liberallerini bile solcu diye karalamaya çalışanlar, neyi örttüklerini ayımsasalar. Yok, örtmek istenmiyorsa güvenlik makamları, WINEP'e gönderdikleri subay ve polisleri geri çağırılmayacaklar mı?

EMPERYALİST AKLIYLA TURANCILIK

Ron Wilcox, "Birinci Dünya Savaşı" adlı kitabının başında Körfez şeyhlerinin tutumunu şu satırlarla anlatır:

"Britanya 1914'te Türkiye'ye savaş açtığı gün, İngiliz ve Hint birlikleri Güney Irak'a çıktılar... Bu kuvvetlerin görevi... Anglo-Persian Oil (petrol) alanlarını ve Şat al-Arab'taki Mohammera'dan Abadan limanına giden petrol boru hatlarını korumaktı. Mohammera Şeyhi, Körfez'in karşı kıyısındaki Kuveyt Şeyhi'nin de olduğu gibi, Britanya'nın dostuydu."

[Ron Wilcox, *Battels on the Tigris*, Pen & Sword Military, South Yorkshire, 2006, s.1.]

Kuveyt'i kurtarmak gerekçesiyle Irak'ın ABD tarafından işgal edilmesini anımsayanların Kuveyt Şeyhi'nin o zamanki davranışını bir ihanet olarak görmeleri bildik yaklaşımlardandır; çünkü Osmanlı hanedanlığının yenilgilerini yalnızca içerden milliyetçilik kalkışmalarına bağlamak gibi işin kolayına kaçmak neredeyse bir kural oldu. Günümüzde de komşuların Türkiye'ye karşı ikiyüzlülüğünü öne çıkarmak da eklenirse, gerçeklerden kaçma huyunun kimliğin ayrılmaz bir parçası durumuna geldiği görülecektir.

Özellikle komşularını Türkiye'ye bağımsız, onurlu ve gururlu, güçlü bir devlet olarak bakmaları ve buna göre konum almalarını beklemek haksızlıktır; çünkü o komşular bilirler ki, 1920-1938 dönemi dışında, Türkiye iki yüzyıldır başka devletlere sığınmaya çalışan ve özellikle son 60-70 yıldır ABD'nin dediğinden çıkmayan bir devlet olmuştur. Böyle bir devlete saygı duymaları, dahası sözüne güvenmelerine olanak yoktur; çünkü T.C. Devleti her an ABD'nin (ve şimdilerde AB de eklendi) isteğiyle tutumunu değiştirebilir.

İşin özü, bağımsız olamayan, egemenliği kâğıt üzerinde kalan bir devlete ne saygı gösterilir ne de gücünden çekinilir.

Sığınmacılık bugüne özgü değildir; kökleri geçmişe dayanır. 21. yüz yıla girilmesine karşın devlet yönetim anlayışının yüz yıl öncesinin kopyası işte bu yüzdendir. Birinci Dünya Savaşı öncesi yıllarında yapılanları zamanın Bahriye Nazırı Cemal Paşa'nın hatıralarından özetlemek bile geldiğimizi geriliği anlatmaya yetecektir.

Ad "Devlet-i Aliye" olunca "yüce" kalınsaydı Hanedan-ı Osmaniye varlığını sürdürme kaygısıyla Avrupa devletlerinin koltuk altına girmezdi kuşkusuz. Devleti yönettiğini sananlar, İngiltere'ye sığınmak için neler yapmamışlar ki: Basra Körfezi'nde ve Arabistan'ın güneyinde İngilizleri mutlu edecek anlaşmalarla İngiliz egemenliğini tanımışlar; Dicle ve Fırat ırmaklarında İngiliz gemilerinin çalışmasına izin vermişler; Bağdat demiryolunu İngilizlerin isteklerine uygun olarak uzatmayı kabul etmişler; Mezopotamya'da petrol araştırılmasına izin vermişler; Aydın demiryolunun uzatılmasını, Trabzon ve Samsun limanlarının yapım işlerini de İngilizlere vermişler.

Şu yapılanlar pek ticari görünüyor; ama içişleri bakanlığında çalışan memurların "ıslahı" için bir "İngiliz Umumi Müfettişi" ve başkaca müfettişler tayin etmekle kalmayıp "gümrüklerin ıslahı"nı da İngiliz yöneticiye bırakmaları ve İngiliz gümrük müfettişleri getirmeye karar vermeleri düpedüz teslimiyettir.

Denilebilir ki bu uygulamalar da "sivil!" sayılır. Yeter ki güvenlik kurumları Hanedan-i Osmanî'nin emrinde kalsın; ama kalmamış. "Bahriye"nin ıslahı için İngiliz heyetine geniş bir çalışma alanı yaratmışlar. Tersanelerin "ıslahını" da "İngiliz şirketlerine havale" etmişler. Yetinmemişler, "Ermenilerin oturduğu vilayetlerimizin idaresini İngiliz memurlarına vermek istemişler" de İngilizlerin Ruslarla araları açılır diye kabul etmemişler!

İşin acı yanı; yönetimin bu teslimiyet programı uygulanırken "kişisel dostluk"lara güvenmesidir.

Oysa İngiltere ya da başka devletler, ilişkilerinde bir programa, temel bir politikaya dayanırlar ve ilkelerine, planlarına sonuna dek uyarlar; kişiden kişiye verilen sözlerin hiç ama hiçbir önemi yoktur. Hanedan-ı Osmanî'ye ve Enver Paşa hükümeti İngilizlerle sıkı fıkı olmakla kalmayıp Avrupa'nın merkez devletlerinin koruması altına girebilmek için Fransız devletini de içlerine sokmuşlar:

İç güvenlik kurumu jandarmanın düzeltilmesi bir "Fransız generaline tevdi" olunmuş; "Cebellübnan jandarmasının tensiki" bile Fransızları memnun eder düşüncesiyle bu generale verilmiş, birçok Fransız mühendis işe alınmış.

Bu kadar teslim rüşveti yetmemiş; maliye memurlarını "Daimi bir teftiş ve murakabe altında bulundurmak ve bu sayede mezkûr memurlar arasında vazife ve mes'uliyet hissini hâkim olmasını temin etmek için, maliye memurları umumi müfettişliği"ni "Mösyö Joly" adlı bir Fransıza vermişler.

Sırf Fransızların "himayesine" girebilmek için "Muhtelif tipte harb gemilerine malik olmak en büyük mahzurlardan olduğu halde Fransızları memnun etmek" için Fransa'ya değişik tipte destroyer ve kruvazör sipariş etmişler. Yetinmemişler ve Deniz Havacılık Okulu'nun kuruluşunu "Fransız mütehasıslarına" havale etmiş ve bir Fransız şirketine on iki deniz uçağı ısmarlamışlar.

Bir de "Fransa –Türkiye Dostluk Cemiyeti" kurarak Fransız Devleti'ni etkileyebileceklerini sanmışlar!

Bunca teslimiyet, bugünleri anımsatıyor olabilir; ama asıl tıpkılık "teslimiyetin gerekçesi"ndedir. Cemal Paşa bu gerekçeyi "O zaman İngiliz ve Fransız dostluğunu her ne bahaya olursa olsun kazanmaya çalışıyorduk ve bu çalışma o kadar umumi idi ki imkân tasavvur edilse idi -itimat edilsin- ordumuzun tensiki işini bile bir Fransız ıslahat heyetine vermekten çekinmeyecektik" diyerek açıklıyor.

Orduyu düzenlemeyi Fransa'ya bırakmışlar; ama Almanlara vermekten de çekinmemişler. İngiltere ve Fransa'dan yüz bulamayınca yedekteki Almanlara yanaşmışlar. Mareşal Liman von Sanders başkanlığında bir "Alman Islahat Heyeti!" Türk ordusuna el atmış. Ordunun "Talim ve terbiyesini muayyen bir prensib dâhilinde icra" etmiş. Devlet en sıradan harcamalarını, memur maaşlarını bile ödeyemeyecek durumda olduğundan Almanlardan para alabilmek için artık onların emrine girmekten geri durmamışlar.

Asıl ilginç olanıysa, Almanlarla birleşmelerinin gerekçesini İngiliz ve Fransızların Ortadoğu'da ve Balkanlar'da emperyal emelleri olmasına karşın Almanların böyle bir niyetinin olmamasına bağlamalarıdır! Bu tür alçaltıcı "teslimiyeti ve duyarsızlığı" şu ya da bu tarihsel gerekçelerle aklamaya çalışanlar göreceklere ki günümüzde de benzeri gerekçelerle onursuz ilişkilere girilmektedir!

Osmanlı yöneticileri ve Hanedan, ham hayallerle varlıklarını sürdürmek için ülkelerini, devletlerini, ordularını Fransa ve İngiltere'ye teslim ederken, başta Fransa ve İngiltere olmak üzere itilaf devletleri ve hatta Arabistan aşiretleri -Haşimiler başta- Ortadoğu'yu ve Balkanları paylaşmak için çoktan anlaşmışlardı! Almanların yayılcılık emelleri de pek değişik değildir elbette; onlar da Ortadoğu'nun Kafkasya'nın, Kuzey Afrika'nın peşindedirler.

Almanlarla birlikte savaşa girme anlaşmasını kendi hükümetlerinden bile gizleyenlerin teslimiyet anlayışlarının vardığı boyutu anlamak için Cemal Paşa'nın hatıralarına dönmek gerekiyor: "*Bir gün Sir Louis Mallet ile konuşurken, Enver Paşa'nın Almanlar tarafından tamamen kazanılmış olduğuna emin bulunduğunu ve pek yakın bir zamanda Alman zabitleri ve bilhassa Goeben ve Breslau (zırhlıları) vasıtasıyla harb ilanını icab ettirecek bir vak'a ihdas edeceklerini söylemişti.*"

Sir Louis Mallet'in dedikleri aynen gerçekleşti. "Tamamen kazanılmış" olma durumunuysa Osmanlının pek beğendiğı Korgeneral Kress von Kressenstein'in şu özgün değerlendirmesi açıklıyor:

"Enver, herkesten evvel Merkez Devletleri Harekâtı Harbiyelerinin idaresinde müttehit

bir başkomutanlık lüzumunu çok açık olarak takdir etmiş ve kendi arzusuyla Alman sevk ve idaresinin emri altına girmişti; O, Cihan Harbi neticesinin Türk harp sahnelerinde değil fakat Fransa savaş meydanlarında kazanılacağını takdir ettiğinden Alman Başkomutanlığı'nın arzularını öyle vasi mikeyasta yerine getiriyordu ki bazen Türk harp idaresinin menfaat ve ihtiyaçlarını kâfi derecede hesaba katmıyordu"

[Baron Kres von Kressenstein, *Türklerle Beraber Süveyş Kanalına*, İstanbul Askeri Matbaası, 1943, s.11.]

Şu teslimiyet öyküsünün neredeyse satır satır bugünleri çağrıştırması son derece olağan; çünkü varlığını yabancı'nın koltuğu altına sığınarak sürdürmenin yolu yordamı binlerce yıldır değişmemiştir. Teslimiyet ilişkilerini geliştiren araçlarsa hep "Dostluk" ve "İşbirliği" nitelemeleriyle örtülür!

"ARKAMIZDA CIA YOK!" MARSHALL VAR!

Suat Kınıklıoğlu, havacı teğmenliği 3 yıl sonra 1989'da Yüksek Askeri Şura kararlarıyla sona erince Kanada'da Carleton Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler okudu (1990-94); bir Kanadalı'yla evlendi ve yeni yıldızını Ankara'da parlatmaya başlamış.

Ankara'da DSP Yenimahalle örgütüne girdi. Görev verilmeden partili gençlere önderlik etmeye başlayınca partiden ayrılmak zorunda kaldı. Turkish Studies dergisinde "Kapıkulu Siyaseti" başlığıyla partisini ve Ecevit'i eleştiren bir yazı yayınladı. 1994-95 arasında II. Cumhuriyetçilerin Yeniüzyıl gazetesinde muhabirdi. Avustralya'nın Ankara Büyükelçiliği'nde "siyasi danışmanlık", Kanada Büyükelçiliğinde Türkiye ve Kafkasya Koordinatörü oldu.

Kınıklıoğlu; Turkish Daily News (2005-2006) ve Today's Zaman gazetelerinin de yazarıydı. Bu aralarda GMF, NED-IRI-NDI ortak çalışmacılarından ARI Hareketi Derneği'nin yakın desteğiyle Insight Turkey dergisinin yayın yönetmeni oldu. Derginin yayın ve danışma kurulunda ABD'nin eski Büyükelçisi, NED'in yönetim kurulu üyesi Morton Isaac Abramowitz; eski CIA elemanı, NDI Ortadoğu ve Asya sorumlusu Charles Nelson Ledsky, Washington Institute /WINEP) elemanı Dışişleri eski memuru Allan Makowsky; East West Institute Başkanı, Rusya operasyonunun unutulmazlarından John Edwin Mroz; David Barchard ve David P. Steinmann bulunuyordu.

Steinmann, American Securities L.P bankası ile Ametek Inc. şirketlerinde yöneticiydi. New York City Savcı Yardımcılığı, Kriminal Bölüm Şefliği gibi görevlerde bulundu; İsrail destekçisi örgütlerin kurmayı JINSA'nın Danışma Kurulu Başkanı oldu.

[Dergi için geniş bilgi: Sivil Örumceğin Ağında ve Ortağın Çocukları kitaplarında bulunabilir.]

Kınıklıoğlu, önemli bir ABD örgütü olan German Marshall Fund (GMF)'ın Türkiye temsilcisi oldu. 2007 Şubat'ında GMF adına, Dışişleri Bakanı Abdullah Cumhur Gül'ün Cumhurbaşkanı adayı olmasından önceki son Washington gezisinde bir yemek ve bir konferansı "organize" etti; Abdullah Cumhur Gül'ün GMF merkezinde konuşmasını sağladı.

Kınıklıoğlu ayrıca, "çeşitli TBMM heyetlerinin ABD'de önemli Senato ve Kongre üyeleri ile görüşme ve istişare programlarını organize" etti ve çalışmalarının karşılığını siyasette yükselerek aldı. 2007'de AKP'den Çankırı Milletvekili oldu; TBMM Dışilişkiler Komisyonu Sözcülüğüne getirildi; NATO Parlamenter Asamblesi Türk Grubu üyesi ve Türkiye - ABD Parlamentolararası Dostluk Grubu üyesi oldu.

İlk Olta: Marshall Fonu

Hemen her girişiminde başarılı olan Suat Kınıklıoğlu'nun GMF Türkiye Temsilciliği Projesi bize, 1946-47 "Marshall Yardımı" teslimiyetini anımsattı. ABD bayraklı bir kol ile T.C. bayraklı bir kolun birbirlerine uzanıp elleri toka ettiği o süttozu kutularının görüntüsü de canlandı. "Oltaya takılan yem"di "Marshall Yardımı." Türkiye ve Yunanistan oltaya birlikte yakalandılar ve hala çırpınıp duruyorlar.

[Emin Değer, *Oltadaki Balık Türkiye.*]

ABD'nin Vietnam işgali çok daha kanlı bir döneme giriyordu. Avrupa'da tabanını yitirmek istemeyen ABD, 1972'de Atlantığın iki yakasındaki (Amerika-Avrupa) devlet görevlileri, işadamları, aydınlar, gazeteciler ve gençlerden oluşan bir ağ kurmak için German Marshall Fund (GMF)'yi Washington'da kurdu. Soğuk savaş yıllarında Berlin, Bratislava, Paris, Brüksel, Belgrad şubelerinden sonra 2004 yılı sonlarında "Türkiye Şubesi" Ankara'da açıldı.

GMF yöneticileri arasında CFR, Trilateral Commision, PNAC (Project for the New American Century-Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi) üyeleri, Balkanları parçalama araçlarından The Balkan Trust for Democracy ile çeşitli şirketlerin elemanları bulunuyor. .PNAC (Yeni Amerikan Yüzyılı

Projesi) ABD'nin dünyayı yeniden kolonileştirme operasyonunun kuramsal destek örgütlerindedir. USAID'den 25 milyon Dolar aldı. Örgüt "*ABD ordusunun yeni görevler için küçük*" kaldığını, bu nedenle aktif unsurlarının ve deniz piyade birliklerinin güçlendirilmesi gerektiğini savunur. PNAC ekibinden Craig Kennedy şu sıralar da GMF'nin başkanıdır. Craig Kennedy, aynı zamanda, ABD Federal İstihbarat Teknoloji Çözümleri Bürosu'nda "*Bölgesel Hizmetler Merkezi*" direktörüdür.

GMF yöneticilerinin hemen hepsi CFR üyesidir. Mütevelli heyetinde CIA direktörlerinden James Woolsey'in eşi Suzanne Woolsey de yer alıyor. Yöneticilerden Karen Erika Donfried, Dışişlerinden transfer edildi. Üst yöneticilerden Guido Goldman, Zionist önderlerden Nahum Goldman'in oğludur.

[Andrew and Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison – The Weapons Business, The Bodley Head*, Londra, 1992, s. 187]

Mütevelli heyetinden General Robert M. Kimmitt, Vietnam savaşından sonra NSC (Ulusal Güvenlik Komitesi)'nde çalışmıştı. Kimmitt, Nikaragua'ya saldırı operasyonunu yönetti. 1991-93'te Almanya Büyükelçiliğinden sonra Lehman Brothers, Wilmar Cutler & Pichkering, Time Warner şirketlerinde görev aldı. Kimmitt'in kardeşi Mark Kimmitt ABD Savunma Bakanı yardımcılarındandır.

GMF'nin Türkiye Ortakları

GMF Türkiye'de şube açar açmaz, ABD Kongre Üyeleri Derneği aracılığıyla TBMM ile ilişkisini geliştirmeye başladı ve "Türkiye İlişkileri Kongre Çalışma Grubu" oluşturdu. Grubun başına Ed Whitfield (Cumhuriyetçi Parti) ve Robert Wexler (Demokrat Parti) getirildi. Hemen ardından Türkiye-ABD Parlamentolararası Dostluk Grubu ile ilişkiye geçildi. Türk grubun başkanı eski Akev (Beyaz Saray) tercümanı, AKP milletvekili Egemen Bağış'tı.

2008'de Türkiye-ABD Parlamentolararası Dostluk Grubu Başkanı AKP Antalya Milletvekili Mevlüt Çavuşoğlu, yardımcısı, CHP Milletvekili Şükrü Elekdağ oldu. Yönetime MHP ve DSP'den birer üye yer aldı. Gruba üye olan 372 milletvekilinin 293'ü AKP'dendi. 70 MHP milletvekilinden 56'sı da grup üyesi oldu.

Withfield başkanlığında bir heyet, "Alman Marshall Fonu'nun ve Türk İş Konseyi'nin özel desteğiyle" Mayıs 2005'te Kınıklıoğlu'yla birlikte Kıbrıs'a gitti ve daha sonra Ankara'ya gelerek TBMM Başkanı Bülent Arınç'la görüştü. TBMM Başkanı Arınç, "ABD heyetini Meclis'te ağırlamaktan duyduğu memnuniyeti dile getirdi. TBMM'de bir dostluk grubu oluşturulduğunu, ABD Kongresi'nde de Şubat ayından bu yana dostluk grubunun faaliyette olduğunu hatırlatan Arınç, dostluk grubunun çalışmalarının devamlı ve başarılı olacağına inandığını kaydetti."

[ABD Çalışma Grubu Mecliste", *Star*, 31.5.2005.]

Nisan 2006'da Robert Wexler Ankara'ya geldi ve Recep Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Abdullah Cumhur Gül'le görüştü. Egemen Bağış, Wexler onuruna RV restoranda bir akşam yemeği düzenledi. Wexler, "Yıllardır geldiği Türkiye'de ilk kez bugünkü hükümetin kamuoyunun hassasiyetlerini temsil ettiğini" gözlemlediğini söyleyerek AKP hükümetine destek verdi.

[<http://www.egemenbagis.com/newsletter/2006/05/tr.htm>]

GMF'nin Türkiye Yönetmeni, Fethullah Gülen destekli Washington Rumi Forum'un 2007 iftar yemeği konuklarından Suat Kınıklıoğlu, TESEV, TÜSİAD ve ARI Hareketi (Derneği) gibi kuruluşlarla ortak çalışmalar yaptıklarını; "yükselme potansiyeli olan insanları tespit etmek, onlarla ilişki kurmak ve Transatlantik (ABD-Avrupa) ilişkileri konusunda bilgilendirmek" (siz eğitmek diye okuyabilirsiniz) görevleri bulunduğunu, aynı konuda "Ankara'daki elçiliklerin de" çalıştığını belirtiyor.

Bu arada belritelim ki, Washington Rumi Forum'da Fethullah Gülen'in 2007 iftar yemeğine Washington Büyükelçisi Nabi Şensoy da katıldı. 2006 iftar yemeğine aynı zamanda TESEV raporcularından olan Büyükelçilik Maslahatgüzarı Burak Akçapar katılmıştı. Rumi Forum, 13 Mart 2007'de Recep Tayyip Erdoğan'a verilen "*2007 Uygarlıklar arası Diyalog Ödülü*"nü başbakan

adına Egemen Bağış aldı.

2005 yılında Star Gazetesi'ne "Arkamızda CIA yok" diyerek GMF projelerini anlatan Suat Kınıklıoğlu, "Türk lider adaylarını Avrupa ve Amerika'ya" 2007 yılında yollayacaklarını da ekliyordu. GMF Türkiye Yönetmeni, bir yandan da "Evet Washington'dan yönetiliyoruz; ama Beyaz Saray'dan değil, kendi merkezimizden" diyordu.

[*Arkamızda CIA yok*", Star Gazete, 11.12.2005]

Kınıklıoğlu son derece açık sözlü; hiç olmazsa hangi merkezden yönetildiklerini, GMF'nin elinde 250-300 milyon dolarlık bir fon bulunduğunu saydamlıkla açıklıyordu. Zaten GMF Başkanı Craig Kennedy de Türkiye'de GMF yayını Insight Turkey için "*ilk etapta 500 bin dolar*" verdiklerini ve bu rakamın 2,5 milyon Dolara çıkarılacağını açıklamıştı.

[GMF'nin Ankara "*Program Asistanı*" Ceylan Akman; "*Office manager*" ise Petek Arpaözü'dür.]

GMF "Geleceği olan lider (!)" adaylarını seçiyor

GMF Türkiye'de geleceği olan liderlerden ilkinin titizlikle belirledi: Doğa Derneği Genel Müdürü (son zamanlarda derneklerin başındakilere de müdür, genel müdür, denilir oldu) Güven Eken, "Marshall Fund Liderlik Ödülü"nü kazandı.

Güven Eken'i, Almanya Parlamentosu ve GMF Transatlantik üyelerinden Cem Özdemir aday göstermişti. Seçici kurulsu, KA-DER'den ve STGM (Sivil Toplum Geliştirme Merkezi)'nden Selma Acuner, Emine Bozkurt, İTÜ - Siyasal Ekonomi Toplum Araştırmaları Vakfı'ndan (SETA) Gökhan Çetinsaya, Zafer Yavan, ASAM Başkanı ve Washington eski büyükelçilerinden Faruk Loğoğlu'ndan oluşuyordu. Güven Eken, ödül karşılığı olarak bir ay süresince ABD'de kalacak ve "uluslararası ilişkilerinin daha da gelişmesini sağlayacak"mış!

Aslına bakılırsa Suat Kınıklıoğlu'nun GMF temsilcisi olacak denli "yükselme potansiyeli olan insanlardan" sayılmış olması da büyük bir olasılıktır; çünkü Amerikalılar böylesine ciddi bir "müttefik" ülkede, böylesine önemli bir görevi, hem de "gelecek vaat eden lider adaylarını" belirleme yetkilerini sıradan insanlara bırakamazdı. Kınıklıoğlu'nun liderlik özellikleri onun yükseliş öyküsünde görülüyor.

Örgütün son dönem amacı, "*NATO ile birlikte Nükleer İran'a, Çin'e, Islamic Fundamentalism'e karşı ABD - Avrupa birlikteliğini geliştirmek*" olarak belirtiliyor. Çalışma başlıklarından biri de "*Türkiye'de İslam ve Demokrasi.*" Örgütün en temel göreviyse NATO genişleme, yani dünyaya egemen olma projesine taban oluşturma, siyasetinin ABD'nin çıkarlarına uyumlulaştırma.

GMF Türkiye kurucusu Suat Kınıklıoğlu "*Arkamızda CIA yok*" ve "*Merkezimiz Amerika'da; ama Amerika'dan emir almıyoruz!*" derken herhalde çok içtendi; çünkü sivilden sivile emir-komuta zinciri yerine artık "partner"likler geçerlidir ve son derece demokratiktir! Ne ki örgütsel ilişkilerde kimin borusunun öttüğü de gün gibi açıktır.

Not: GMF ve stratejik ortağın özel çocukları için geniş bilgi: Ortağın Çocukları, 3. Basım, UDY, 2011

EMPERYALİST PARASIYLA ANTI-FAŞİZM

TESEV'in Reagan-Bush partisinin örgütü IRI üstünden ABD merkez organı NED ile ilişkileri, 1995 yılında 79.000 dolarlık "proje" ile başlıyor. İlk yıllarda ağırlığı, Amerikalılarla Marmara ve Türkiye Belediyeler Birlikleri'yle yerel yönetimlerin "güçlendirilmesi", "otonomlaşması" yani özerkleşmesine, siyasal partiler ve devlet reformuna veriyorlar.

IRI-TESEV-Belediye Birlikleri ortak projeleri için 1996'dan 1998'e dek NED'den alınan para 563.597 dolardır. Aynı dönemde TESEV'in yalnız başına AB'nin operasyonel ortaklığı olarak "Türkiye Devlet Reformu" için 600.000 Euro tutan bir çalışma yaptığı da eklenirse işin dış bağlantı ciddiyeti ortaya çıkar.^[1]

IRI, 2000-2006 arasında, KA-DER, ARI Derneği ve TESEV ile gençlik örgütlenmesi, konferanslar, yolsuzluk araştırmaları için NED'den aldığı 673.000 doları kullanıyor. TESEV, 2004'te ABD Ticaret Odası'nın uluslararası "demokrasi ihracı" kuruluşu CIPE'nin NED'den aldığı 100.485 dolarla elektrik reformu işine el atıyor ve aynı yıl NED'den bu kez aracısız 40.000 dolar alarak şeffaflık çalışmaları ve "NGO'lar ve gazeteciler için yasa üstüne eğitim toplantıları" düzenliyor. Bu iş için ayrıca AB'den 86.129 euro alıyorlar.^[2]

2006 yılında genel seçim kokusu alınmış olmalı ki, IRI hemen devreye giriyor ve Türkiye'de TESEV ve ARI Derneği ile ortaklaşa yürütülecek "**Gençlik – siyaset, seçim kampanyaları eğitimi, IRI ayrıca stajyerlik, parlamento okulu, gençlik üstünde siyasi görüş araştırması, milletvekili adayları kampanya eğitimi**" için NED'den 400.000 dolar aktarıyor.^[3]

TESEV, Quantum bankerler şirketinin temsilcisi George Soros'u da ihmal etmiyor. Soros Türkiye'de en yoğun çalışmaları TESEV ile gerçekleştirdiklerini açıklıyor. Soros'un İstanbul'da kurdurduğu Açık Toplum Enstitüsü Derneği yönetiminde TESEV Başkanı Can Paker yer alıyor ve Soros'tan aktarılan paranın tutarı milyon doları geçiyordu.^[4]

TESEV'in ilişkileri yıllar içinde Amerikan yoğunluğunu aşıp Avrupa'ya yayıldı. GMF Türkiye şubesinin açılması ve Suat Kınıklıoğlu'nun temsilciliğe getirilmesiyle birlikte TESEV ile GMF ortak girişimleri de başladı ve 2004'te İstanbul "NATO Zirvesi" öncesinde "Yeni Bir Yol Kavşağında Türkiye" konferansını düzenlendi. Konferansta Burak Akçapar, Mensur Akgün, Meliha Altunışık ve Ayşe Kadioğlu, TESEV adına bir rapor sundular.^[5] GMF ile ortak çalışmalarını şöyle açıklıyorlardı:

"Son olarak iki senedir TESEV'in Avrupa temaslarına destek vermekte olan GMF (German Marshall Fund of the United States) ofisini yapılan ziyarette Fransa'nın Mayıs 2007'de yapılacak seçimlerin yaklaşması sebebi ile iç politikada destek sağlamak için Türkiye'ye karşı söylemler oluşabileceğinin altı çizilmiştir. Girilmekte olan hassas dönemde Türkiye'de yaşanmakta olan gelişmeleri ve süreçleri anlatan yazıların Fransa basınında yer almasını sağlamak için GMF her türlü desteği vermeye hazır olduğunu belirtmiştir. Fransa'dan Türkiye'ye medya mensubu ziyaretleri organize ederek Türkiye'deki gelişmelerin anlaşılması konusunda işbirliği yapılacaktır."

TESEV Aralık 2007'de TSK sınır ötesi operasyonuna başlayacağı günlerin hemen öncesinde ilişkilerini geliştirmek için Avrupa'ya gidiyor ve GMF Bürosu'na uğruyor. Daha sonra da Fransa'ya geçiyorlar ve Paris'te yarı-resmi kuruluşlardan IFRI (Institute Français des Relations Internationales) ile bir panel düzenliyorlar.

Anlaşılan odur ki aracılar, "İçimize mi kapanalım?" diyerek tıpkı Osmanlı yöneticileri gibi düşünüyorlar ve adına 'konferans' denilen karşılıklı toplantılarda içlerini döküyorlar. Yabancı katılımcılar kendi ülkelerinin ve kurumlarının çıkarlarına uygun bilimsel(!) konuşurken, Bizans

İstanbul'undan gidenler, fırsat bu fırsat deyip, Türkiye'yi karalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. İşin daha kötüsü, toplantıya katılan T.C. Dışişleri görevlileri ya da Ankara'daki kurumlar bu karalamaları yanıtlamıyorlar. Aslında o görevliler o toplantılara katılmakla bir bakıma karalayıcıları onaylıyorlar. IFRI ile yapılan panel-toplantı bu tutuma iyi bir örnek oluşturuyordu.

7 Aralık 2007'de yapılan o panel-toplantıda Helsinki Yurttaşlık Derneği (Her yıl ABD'den 37.500 Dolar alır) kurucusu, Soros'un Açık Toplum Derneği danışmanı, dönemliği "fikir o...puluğu" olarak niteleyecek denli açık sözlü olan Burhan Belge'nin oğlu, bir zamanların antiemperyalizm kuramcısı Murat Belge ile Woodrow Wilson Center kursiyeri-bursiyeri Osman Cengiz Çandar'ın açıklamaları çarpıcıdır.

Eczacıbaşı-Tekfen-Ankara Üniversitesi Vakfı ortak kuruluşu olan TESEV'in Paris toplantısında Murat Belge ve Osman Cengiz Çandar'ın söyledikleri Türkiye'de yankılanmadı; ancak onlar görevlerini yapmanın huzuruyla İstanbul'a döndüler. Huzurlu kişilerden Murat Belge de o toplantıda, Avrupa'nın Türkiye'ye karşı daha çok dayatmalarda bulunması gerektiğini şu sözlerle diledi:

"Türkiye'nin AB üyeliğini destekliyorum ancak benim için AB daha önemli. Türkiye'nin gerekli şartları yerine getirmemesi halinde AB'ye üye olmasını istemiyorum... Ayrıca soykırım zamanında doğmamış olmama ve bunun sorumluluğunu taşımama karşın, Türkiye'nin bugünkü inkârından dolayı kendimi sorumlu hissediyorum..."

"Bunlar bildik şeyler" demeden önce Murat Belge'nin kesin yargısını okuyalım:

"Bu şartlarda Türkiye'nin AB üyesi olmasını desteklemek, Türkiye'de hâkim faşizme katkıda bulunmak anlamı taşımaktadır."

Murat Belge, şeyhlerle, şihlarla, azınlık milliyetçileriyle, Amerikan-AB-Suudi hazinesiyle ortaklaşa kurulmuş olan demokrasi cephesinin temel görevinin "anti-faşist" mücadele olduğunu ne de güzel açıklıyor.

Osman Cengiz Çandar'ı ayrıca tanıtmaya gerek yok. O işinin iyi bir ustası olduğundan daha da artistik konuşmuş:

"Türkiye uzun dönem Orta Doğu'ya ilgisiz kalmıştır. Son dönemde Türkiye, anormal olarak nitelenebilecek bu durumdan çıkıp, bölgesini adeta yeni baştan keşfetmekte; birçok sorunda önemli ve etkin bir kolaylaştırıcı rol oynamaktadır. Öte yandan, Türkiye'nin bölgedeki bu etkinliğinin ülkedeki İslami etkiyle ilgili olup olmadığı sorusu akla gelebilir. Bu sorunun cevabı evettir. Bir akademisyen gözüyle, PKK'nın adını her andığımda başına terörist sıfatını ekleme zorunluluğu duymuyorum. Aslında bu yanlıştır da."

Kendisinin 'akademisyen' olduğunu vurgulayan Osman Cengiz Çandar, Paris'te kendini gösterdikçe göstermiş ve demiş ki:

"PKK'nın mücadele gücü zayıftır ve stratejik saldırılarla yetinmektedir, Türk Ordusu ise bu örgütle mücadelesinde merhametsizdir."

TESEV'in alt müdürlerinden Mensur Akgün, tepe başkanlarından Can Paker, Ahmet İnsel, TÜSİAD temsilcisi Serap Atan da orada konuştular ya da konuşmaları yönlendirdiler; ancak T.C. Dışişleri'nin resmi görevlisi, Avrupa Birliği'ndeki Genel Sekreteri Oğuz Demiralp'in orada bulunma gerekçesi ve şu yaklaşımlara verdiği (ya da vermediği) yanıt her zaman merak konusu olacaktır. Paris-Almanya dönüşünde TESEV müdürü televizyonlara çıkıp, ABD - Türkiye - AKP işbirliğini allayıp pulladı. ABD - AB - Soros - Alman parasıyla işleyen TESEV'in asıl patronları olan Eczacıbaşı ile Tekfen Holding sahiplerinin bu olan bitene bir diyecekleri de olmalı kuşkusuz.

Ancak şu halimize bir bakınız ki; yüzyıl önce yabancılar doğrudan önemli görevlere getirilirken, son yıllarda yabancıların yerine Türkçe adlı temsilcileri, Amerikan ve İngiliz vatandaşları ülke ekonomisini yöneten bakanlık koltuğuna oturuyor, Akev tercümanları milletvekili oluyor; eski Hava

Kuvvetleri subayı, Marshall Fonu temsilcisi, TBMM Dış İlişkiler Komisyonu'nun sözcülüğüne getiriliyor.

Bu durumdan yüksünmeyip, "Hiç olmazsa bunlar Türk" diyenler de çıkabilir. Özgürlük ve onur duygusu ne de olsa bir tıynet sorunudur.

COMO GÖLÜ GAZETECİLERİ

Türkiye'de Temmuz 2007 seçimlerine yaklaşıyorduk. Ünlü gazetenin o ünlü köşe yazarı ABD Büyükelçisiyle yemek masasında oturuyordu. Heyecan vericiydi; çünkü o ünlü gazeteci Ross Wilson'u konuşturur ve ABD'nin Türkiye seçimlerine yaklaşımını birincil kaynaktan okuyabilirdik. Ne yazık ki öyle olmadı. Köşedeki buluşmadan esintiler yayınlanmadı, yayınlanamazdı da; çünkü gazeteci Büyükelçiyi konuşturmak yerine kendisi konuşuyor, seçimlerle, partilerle ve özellikle CHP ile ilgili uzunca yorumlarda bulunuyordu. Daha sonraları deneyimli bir gazeteciye bu olayı anlattığımda "Gazeteci konuşmaz, konuşturur; rapor sunmaz, rapor alır. O arkadaş gazetecilik yapmamış" dedi.

Anlaşılan gazetecilik de "küresel" yuvarlaklığa uğrayalı çok olmuştu. CIA eski direktörü William Casey gazetecileri, yanlış bilgilendirme, yönlendirme operasyonlarında kullandıklarını söylemiş olsa da, bunu öyle açıktan yapmıyorlardı ve seçme gazeteciler gizliden kullanılıyordu. Günümüzde de aynı tür ısmarlama iş yapan gazeteciler vardır kuşkusuz; ama gazetecilerin Amerikan yeni yüzyılına kitleler halinde inanmaların ve değişimleri, Washington'daki kurslarla, "gazetecilik" eğitimleriyle, German Marshall Fund gazetecilik projeleriyle sağlanmış olsa da, asıl girişimler sanırım Como Gölü'nde başlatılmıştı.

Como Gölü İtalya'da; kıyılarında konferans adı altında pazarlama yapılır. Dünya şirketleri eleman eğitimlerini orada düzenler; mafya patronları purolarını orada tütürür.

Amerikalılar da Türk gazetecileri toplu olarak orada konuk etmişti. Gazetecilerimiz Amerikan parasıyla Como kıyısında yalnızca yiyip içmediler, ufuklarını da genişlettiler.

Como Gölü'ne gidemeyenlerse Almanların Hıristiyan Demokrat partisine bağlı KAS (Konrad Adenauer Stiftung)'ın "değerli katkıları"yla Türkiye'nin orasında burasında gazetecilik eğitiminden geçtiler.

Yanlış anlaşılmasın, kurs açılışlarını Almanlar yaptı; ama en demokrat, en özgürlükçü, en barışsever deneyimli "Bizans İstanbul'u gazetecileri" eğitim verdi.

Emek vermeden, yalnızca bedensel varlığıyla para almaya alıştın mıydı, gerisi çabucak geliyor:

Anlı şanlı, paraya para demeyen; Türkiye'nin rafinerilerini, bankalarını, dev işletmelerini özelleştirme adı altında yapılan pazarlamalarla verimli kılan Doğan Medya ailesinin değerli bireyleri vakıf kurdular.

Vakıf, Bizans İstanbul'unda genç gazetecileri eğitmek için kurs düzenledi. En demokrat, en özgürlükçü, en cumhuriyetçi bazı deneyimli gazeteciler dersler verdiler; ödüller dağıtıldı. Eğitim işinin kaynağı Doğan Medya Holding olsaydı, kimse şaşırılmazdı, ancak bizim en değerli patronların eli sıkıdır. Bu kursun parasını George Soros'un vakfından aldılar.

Soros'u bilmeyen kalmadı; ama kısaca anmakta yarar var: Adresi Okyanus adalarında bir posta kutusu, yöneticileri her türlü bankerlerden oluşan Quantum Şirketi'nin perde önündeki oyuncusu... Soros, şirketin ortağı değil, yönetiminde de bulunmuyor; o yalnızca bir danışman; çalınan minareye kılıf oyununda olduğu gibi...

Doğan Medya Holding, önüne gelen yayın odağını alıyor. Türkiye, dünyaya tek ekrandan bakar oluyor; satırlarını, seslerini patronlarının ve dış ortaklarının eğilimine göre ayarlayan ünlü gazetecileri okuyor, dinliyor ve oyunu veriyor!

Holding, birkaç tane kalmış olan iktidar muhalifi gazetelerden Vatan'ı aldığında, Hanzade Doğan "Doğan Gazetecilik A.Ş. olarak bize birçok alanda katma değer sağlayacak olan yabancı bir ortaklığa sıcak bakıyoruz. Küçük hissedar olarak bünyemize katılacak olan yabancı bir ortak ile yurtdışına

açılıp, bölgesel oyuncu olma yolunda ilerlemek arzusunda." diyor.

Birçok kişi, "Biz bunları zaten biliyoruz" diyerek yakınıyor. TSK yöneticileri de sıkça, toplumun ulusal konularda "sağlıklı duruş sergilememesi"nden mutsuz olduklarını belirtiyorlar; ama işin köküne hiç ama hiç değinilmiyor.

AB'ye girmeyi ulusal ve 'Atatürkçü' hedef olarak görürseniz; liberal piyasa ekonomisini en iyi yol olarak ilan ederseniz; bazı gazetecileri olumsuzlar listesine alırken asıl odakları görmezden gelerseniz, sonuçlarına da katlanmanız gerekmez mi?

Como kıyılarından, Washington merkezlerinden eğitimli olmayan; Alman partilerine, Soros parasına bulaşmadan savaşan gazetecileri görmeyenlerin ulusal güven duyguları da eksiliyor. Buna karşılık, Van'dan Karadeniz kıyılarına, Orhaneli'den Ege içlerine, Marmaris-Antalya kıyılarından Adana'ya ve Kıbrıs'a seslenen, holding olmaya niyetsiz gazetecileri tanımak güven duygusunu artırıyor.

O gazetelerde yazmak, ekran palyaçoluğuyla, 'reyting' çanakçılığıyla kıyaslanabilir mi? Onlar Bağımsızlık Savaşının kahraman gazetelerinin yolunda gidiyorlar. Onlar gazeteci gibi gazeteciler...

Yazılsın bir kıyıcığa; onlar örtülü işgalde de, kaçınılmaz açık işgal karanlığında da direnecekler; çünkü onların kalbi ne Suudi merkezinde, ne Tahran'da, ne Brüksel'de, ne Washington'da ve ne de Bizans İstanbul'unda!

Yüreği burkulanların onları görmeleri içlerini rahatlatacaktır. Onların ekranları, paraları yok; ama yoksul savaşçılık, Como Gölü kıyısında viskiyle boğulmaktan, "İda"da şarapla, "İonia" kıyılarında rakı-uzo ile kıvrılmaktan daha keyiflidir. Elbette insan olana...

Not: COMO Gölünde CIA ile söyleşenler için geniş bilgi: *Ortağın Çocukları*, 3. Basım, UDY, 2011

TANZIMATTA SESSİZCE BAŞLAMISLARDI

"Akademisyen Anayasası" ya da "AKP Anayasası" hiç kuşkusuz yok ki kopyadır. Gökhan Çapoğlu ve CIA şeflerinden Graham Edmund Fuller'in Ankara'da "Kimlik ve Demokrasi" konferansı federasyon alt yapısının tamamlanmak üzere olduğu zamanda yapıldı. Hemen sonra CIA Şefi Paul Bernard Henze, SOTA denilen Azerbaycan-Orta Asya Türkçüleri grubuyla Türkiye'nin kurtuluşu için her ne olursa olsun federe devletlere bölünmesi gerektiğini yayınladı.

TESEV, Belediyeler Birliği, Amerikan İşadamları Örgütü CIPE (Ankara Şubesinin 2. adamı Ergun Özbudun idi), TDV (Kurucusu Ergun Özbudun ve ANAP), TOSAV - TOSAM (Kurucusu Doğu Ergil; NED'e iki kez kurs için gitti) ve daha birçok dolarla beslenen örgüt, "**Yerel Yönetimlerin Güçlendirilmesi**" diyerek başladılar; dolarlı tasarımlarla sözde akademisyenleri sözde bilimsel olarak çalıştırdılar.

Mozaik ve kültürel zenginlik cilasıyla parlatılan tasarım giderek adını değiştirdi ve "Yerel Yönetimlere Otonomi" yani kendi kendini yönetme oldu. Devletin merkezi yapısı parçalanarak yetkiler yerele devredildi; yerel meclisler, yerel seçilecek valiler. Herhangi bir ortaöğretim gencine "*Bu yapılanma nereye benziyor?*" diye sorsak, kuşkunuz olmasın hemen "*Amerikan Federal Devletleri'ne*" ya da "*Ayrı ayrı devletler*" yapılanmasına diyecektir.

Keşke bu sivilceler ve sözde bilim adamları şöyle sıkı sıkıya çalışıp yayımlar yapsalar ve yasa tasarımları hazırlasalar. Oysa hiç de öyle değil; her tasarımla ABD'den tercümedir.

Bu işler bana göre paldır küldür yapıldı; ama TSK yöneticileri dahil birçok aklı başında kişiye göre sessizce gelişti. İddia ediyorum ki, tasarımla Türkiye'yi yalnızca sömürge yapma tasarımlı değil, Anadolu'da Türkleri küçük bir federe devlete hapsederek Doğu'ya yayılmanın önündeki Türk engelini kaldırmaktır. Nedeni görmek için geçmişe dönmeliyiz.

"Tanzimat-ı Hayriye" den Federasyona

Tanzimat'ın sonuçlarını Batı Avrupa kültürüne bağımlılık ve kendi insanına yabancılaşma boyutuyla ele almak, işin siyasal sonuçlarını gölgede bırakmaktadır. Tanzimat-ı Hayriye döneminin başlangıcına yol açan koşullarla, günümüzde Avrupa'nın yedeğine düşme koşulları ve gerekçeleri hemen hemen aynı.

1839 yılında başlatılan Tanzimat-ı Hayriye dönemine şöyle üstünkörü bir bakış bile bu benzerliği gösterecektir. Tanzimat-ı Hayriye kararlarının hemen öncesinde durum şudur:

Osmanlı Devleti, sanayileşmeyi sağlayacak düzenli ve planlı bir iktisadi programdan yoksundu. Ticareti dahi, Batı Avrupalının eline geçmişti. Adalet ve eğitim düzeni, silahlı kuvvetler, üç yüz yıldır bilimsel ve siyasal gelişmelere göre yenilenemiyor, köhneleşiyor, çürüyordu.

Devletin yönetim düzeni de siyasal örgütlenmesi de, fetihler dönemindeki yapının içine hapsolmuştu. İktidar, cemaatçilerin, sarayı merkez yapmış olan örgütlü çıkar gruplarının egemenliğindeydi. Bu arada Avrupa, Sanayi Devrimi sonrasında güçlenmiş ve Balkanlar'a yayılmaya, başlamıştı.

Osmanlı Devleti'nin coğrafi olarak gerilemesi, içinde barındırdığı ulusların bağımsızlık girişimleriyle açıklanamaz. Güçlenen Batı Avrupa, sömürge alanını genişletmek üzere Balkanlar'da Türklere karşı bir durum yaratırken yeni kimlikler oluşturmak üzere, iktisadi girişimlerinin yanı sıra kültürel kimlik oluşturma yoluna gitmiş ve devletin iç düzenini bozmak üzere, kargaşa yaratmaya başlamıştır.

"Tanzimat-ı Hattı Hümayun" Avrupa'dan gelen bu saldırıyı göğüsleyebilmek için, yönetim düzeninde bir değişim süreci başlatılma düşüncesi sonucunda alınan bir dizi karardan oluşur. Ne ki

bu kararlar alınırken, içerde sultasını yerleştirmiş grupların gücüne karşı yeni bir güç oluşturmak için Hıristiyan nüfusa ayrıcalıklar tanınmıştır. Zaten 'Hıristiyan tebaa'ya daha çok özgürlük isteği, Avrupa devletlerince öteden beri dayatılıyordu.

Bir yandan, bu isteklerin karşılanmasıyla devlet egemenliğinin de güçlendirileceği, hatta Batı'nın saldırı gerekçelerinin ortadan kaldırılacağı hesap edilirken, öte yandan içerde halk arasında bir kaynaşma sağlanacağı sanılıyordu.

1982'den sonra geliştirilen "çok kültürlülük" ve "mozaik zenginlik" kampanyasıyla başlatılan parçalayıp yutma tasarımıyla 163 yıl öncesinin parçalama süreci neredeyse tümüyle aynıdır. Parçalamanın birinci koşulu devlet topraklarında Hıristiyan kolonileri yaratmaktır.

Türk nüfusunu eritme taktikleri

Özetlediğimiz bu gelişmelerin sonunda olanlar biliniyor: Osmanlı Devleti siyasal alanda Batı Avrupa devletlerinin bir yedek gücü olmuş; siyasal ve iktisadi düzenini, eğitim yapılanmasını azınlıkları destekleyen Batı devletlerinin güdümüne bırakmış ve bir an önce defnedilmesi gereken "hasta adam" olarak yıkılıp gitmiştir.

Ne ki, bu yıkılış süreci öyle birdenbire gerçekleşmemiştir. 20. Yüzyılın başında son bir atılımla, bir yandan ulusçuluk düşüncesine, bir yandan da devlet reformuna bel bağlanmış; ama bu kez de, destek alınacak güçlü bir ulus bulunmadığı ve yakanın çoktan ele verildiği görülmüştür.

Daha da önemlisi, Anadolu'nun batısındaki bazı yerlerde nüfus yoğunluğu, Rum ve Yahudiler lehine dönmüş; buralarda yabancıların da desteğiyle iç kalkışma örgütleri kurulmuştur. Yeniden ayağa kalkalım derken, iç kargaşanın ve kendine güvensizliğin sonunda; Hanedan ve hükümetler Rus istilasını korkusuyla, dünya fethine yönelmiş olan Almanya'nın kollarına atılmışlardır.

Tanzimat-ı Hayriye kararlarıyla Batı'ya şirin görünmek uğruna Hıristiyan tebaaya yakınlaşmanın sonucu nüfusun Türkler aleyhine değişmesi oldu.

Günümüzde de sinsi düşünceler yayılmaktadır. Örnekleyelim: Ülkede yüzyıllardır Rum nüfus yoğunluğu; Bağımsızlık Savaşı'nda sonra bu Rum nüfus tehciire (zorunlu göçe) tabi tutulmuştur. Lozan mübadelesi (karşılıklı nüfus değişimi) yüzlerce yıldır, özellikle Trakya ve Ege'de yerleşik yani yerel kültürün sahibi, Rumların topraklarından koparılmasına yol açmıştır.

Bu tür sinsilikler, bırakalım aydın ve düşünür çevrelerini teslim almasını, devletin her kurumuna ve hemen hemen tüm yöneticilerine de egemen olmuştur. Yüzyıllar içinde Türk nüfus yoğunluğu oluşan yerlerde durum tersine mi dönmüştür?

Bu sorunun karşılığını iki açıklamada bulacağız. Birincisi çok bildik bir kişinin açıklamasıdır. Yunanistan Başbakanı Elefterios Venizelos, Anadolu'yu, yani onların deyişiyle Küçük Asya'yı işgale hazırlanırken şöyle der:

"Türklerin gittikçe azalmasına karşılık Yunan halkı nerede olursa olsun hızla artmıştır. Mesela şimdi Kıbrıs'ın toplam nüfusu 300.000'dir. Hotha Almanyağı'na göre 1897'de adada 135.000 kişi yaşıyordu. Kırk yılda, Türklerin pek artmamasına karşı, Rum nüfus bir misli çoğalmıştır.

Girit'te 1830 sayımına göre 70 000 Müslüman ve 70 000 Rum vardı... 50 yıl sonra 1881'de Rum nüfus üç defa artarak 207 000'e çıkarken, adanın hâkimi olan ve diğer halkı kırıp geçiren Türklerin sayısı da 72 000'de kalmıştır. Daha sonra da göçler sebebiyle Türkler azalmış ama Rum nüfusu 1900'de 273 000'e, 1910'da 300 000'e yükselmiştir."

Venizelos, hem Türkler kırıp geçirdi, diyor; hem de Rum nüfusun arttığını söylüyor. Bu yaman bir çelişkidir. Gerçeğin nasıl tersine çevrildiğini bir sonraki yazıya bırakırken, günümüzde yabancı parasıyla tarihçilik oynayanların yalan rüzgârını da unutmamalıyım. Onlar, Rumlar zorunlu olarak göçertildi derken fena halde yanıltılmaktadırlar; Rumdan daha Rumcu olmanın sınırı yoktur.

Başkalarından korkarak, güçlülere teslim olunmayan tek dönem, Mustafa Kemal Atatürk

dönemidir. Sonraki yönetimlerde, Sovyet korkusu senaryosuyla ABD ve Avrupa'ya teslim olmuştur. Şimdilerdeyse, irtica, iktisadi çöküş ve daha sonra da "Din elden gidiyor" korkusuyla Batı'ya ve Doğu'ya teslimiyet sürdürülüyor.

TANZİMAT-I HAYRİYE İLE "TÜRK MİLLETİNE AÇILAN SAVAŞ"

Balkanlar'da Türk nüfus yoğunluğunu azaltmak için göçe zorlamak üzere Yunan-Bulgar komitacılığının sonunda, Türkler büyük saldırılarla kitlesel olarak öldürülmüşler ve yüzlerce yıldır yaşadıkları yurtlarından kaçmak zorunda kalmışlardı. Türk ve Müslüman nüfusun başına gelenler, Venizelos'un deyişiyle bir kırıp geçirmenin sonucuydu.

Batı Anadolu ve Trakya'da ki durum ise, Tanzimat-ı Hayriye (Hayırlı Düzenleme)'nin hoşgörü döneminde değişmişti. O günlerden bir tanığa başvuralım. Çanakkale'nin Ezine kasabasından Hacı Arif Ağa, 1909'da Yrb. M. Şefik Bey'e anlatıyor:

"Sivastopol muharebesine (1854'e) kadar Ezine'de tek bir Rum, bir Ermeni ve hatta Yahudi yoktu. Evvela üç Rum geldi. Hükümet bunları himaye etti. Bunların arkasından başka Rumlar geldikçe yerleştiler. Ben delikanlı idim. İhtiyarlar bu Rumların gelip yerleşmesini tehlikeli görüyorlardı. Fakat hükümet bu Hıristiyanları sıkı himaye ediyordu... Nihayet bugün gördüğünüz hali buldu."

Mehmet Şefik Bey, 1909 yılında Ezine'de "380 hane Rum, 70 hane Ermeni, 30 hane Musevi mevcuttu" diyor. İşin seksen yıl sonra varacağı noktayı önceden kestirmişçesine "Rum mahallesinde yıkılmış cami mevcuttu" diyor ve Çanakkale yolu üzerindeki Erenköy'de nüfus gelişmesini şöyle anlatıyor:

"Erenköy nihayet 70-80 haneydi. Kumkale civarındaki Yenişar (Yeniköy) (ve) Kalafat köyleri 40 haneden ibaretti. Hâlbuki Hacı Arif Ağa'dan bu sualleri sorduğum tarihte Çanakkale beldesinin takriben 15 km güney batısında bulunan Rum Erenköy bin küsur haneden ve... Rum köyü Yenişar, 800 haneden, Yeniköy, 480 haneden... mürekkepti."

Mehmet Şefik Bey, Edremit köylerindeki hızlı değişimi de şöyle belirtiyor:

"Kemali merak ile icra ettiğim tahkikat neticesinde köylerinde vaktiyle bir tek Rum yok iken Tanzimat-ı Hayriye idare-i meş'umesi sayesinde Rumlar Türklere nazaran Edremit sahil köylerinde ekseriyeti teşkil etmişler."

M. Şefik Bey, devlet eliyle örtülü işgalden örnekler verirken sanki bugünleri anlatıyor:

"Kiliseler, mektepler inşa etmişler. Türklerin nüfuzlu kimselerini birer birer siyasi şekavetlerle (eşkıyalıkla) kaçırmışlar, hicrete mecbur etmişler. Kalan Türklerimiz de Rumların amelesi makamına kaim olmuşlardır."

M. Şefik Bey, ilginç bir saptamada daha bulunuyor: Sonradan göçüp gelen ve nüfus yoğunluğunu lehlerine çevirmeye çalışanlar Yunan dilinde konuşurken, eski yerleşikler Türkçe konuşmaktadır. Türkçe konuşan nüfus, daha sonra Ortodoks dinlerinin aynılığı-siyasi kimlik çalışmaları ve kıskırtmalar sonucunda Yunan dilinde konuşanlarla aynı saflarda yer almaya başlamışlardır.

Venizelos'un açıkça belirttiği gibi, planlı bir nüfus kaymasıdır söz konusu olan.

Mehmet Şefik Bey, Rumların özellikle şimendifer (tren) hattı boyunca yerleşmeye başladıklarını belirttiikten sonra Girit'ten -günümüz 'mübadil' vakıfçısı bir takımın belirttiği gibi Lozan sonucunda değil de, Lozan'dan yıllarca önce- göç etmek zorunda kalan Türklerin Söke ve çevresine yerleştirilmesine karşı Yunan tepkisini bir Yunan gazetesinden aktarıyor:

"Türklerin Söke'ye Girit muhacirlerini iskân etmekteki maksatlarını biliyoruz. Türkler ne yaparlarsa yapsınlar, elli sene sonra İyonya hükümeti Anadolu'da ihya edilecektir."

Gerçekten, gazetenin dediği gibi de oldu: General Nikolaos Triküpis, 22 Nisan 1921'de, Atina'da yayınlanan Embros gazetesine "Bu savaş Yunan ırkının Türk milletine karşı açtığı bir savaştır" diyerek, Batı'dan gelen saldırının ırkçı bir saldırı olduğunu açığa vuruyordu. I. Dünya Savaşından

nce sessizce sürdürülen işgal, Batı Avrupa'nın desteğinde genişletilmiş, Türkiye'den Türklerin sürülmesi için baskı ve cinayetler yoğunlaştırılmıştır.

O ZAMAN DEĞİL ŞİMDİ BAŞARDILAR

Yunan Ordusunun Mayıs 1919'da başladığı işgalle birlikte geçmişi de değerlendiren Mehmet Şefik Bey, olayları bir bütün içinde görmek için 56. Tümen Bölgesi'ndeki (Aydın-Muğla) yerleşim yerlerinde nüfus değişimini yerinde inceledi.

Miralay Mehmet Şefik Bey, bu arada, "Benden Selam Söyle Anadolu'ya" (Asıl adı: Motomena Homata; Kanlı Topraklar) kitabının yazarı Dido Sotiriu'nun Çirkince Köyü'nde yuvalanan Rum çetelerinin ve 'İzci Grupları'nın saldırılarına; Aydın'dan Nazilli'ye, Ödemiş'ten Söke'ye uzanan topraklarda Yunan askerlerinin ve onlara bağlı yerli Rum çetelerinin silahsız halkı katletmelerine, ırza saldırılarına tanık oldu.

Tanzimat-ı Hayriye (Hayırlı Düzenleme) dönemiyle bugün arasında en temel ve en ölümcül benzerlikten de öteye, tıpa tıplık, 'Batı'nın hoş tutulması' düşüncesinin atılacak her adıma öncülük etmesidir.

Her iki dönemde de ülke iktisadı, yabancının eline geçmiş; halk ezilmiş, devlet ipin ucunu kaçırmış durumdadır.

Her iki dönemde de, çıkar yol olarak azınlık hukuku öne çıkarılıp taviz verme yoluna gidilmiştir.

Bu tıpa tıplık, öylesine koyulaşmıştır ki içerde kurulan vakıflar, dernekler, AB adına Türkiye Cumhuriyeti'nin "uygulamalarının takipçisi" olacaklarını ilan etmiş ve bu takip işi için özel komisyonlar kurmuşlardır.^[6]

Üstelik vakıf ve dernekler Batı'lı devletlerin kasasından beslenen örgütlerden 'ortak proje' adı altında milyonlarca dolar ve euro alıyorlar. Aynı çevreler, AB'ye ve ABD'ye kayıtsız ve koşulsuz teslim olma gereğini açıklarken, "Tanzimat'tan bu yana süren Batılılaşma mücadelesi"ni sürdürdüklerini açıkça, hiç çekincesiz belirtme yürekliliğini göstermişlerdir.

Tıpa tıplığın uymadığı bir tek nokta bulunmaktadır. Mehmet Şefik Bey'in anlattığı, 1909 olayları, serbestliğin ta başından sonuna dek nüfus değişiminin Osmanlı Devletinin koruyuculuğu ve kollayıcılığı altında gerçekleştiğini gösteriyor.

Oysa şimdi, böyle yapılmıyor; önce, yüzlerce yıldır kullanılmayan kilise yıkıntıları yenilenerek, hiç yerleşik olmayan Rumların ibadetına açılıyor; Rum nüfus alışı diye din turizmini özendirmek için Batı'dan para alınıyor; Lozan Mübadelesinin kötülüğü üstüne makaleler, romanlar (Bkz. Yaşar Kemal son dönem yapıtları; Tarih Vakfı'nın "Rum Tehciri" ve TESEV'in "Azınlık Hukuku" çalışmaları), raporlar yayınlanıyor.^[7]

Dahası devletin televizyonunda Ege halkının Türkler öncesi kavimlerin torunları olduğu düşüncesi işleniyor, "antik uygarlık" duyarlılığı adı altında "Helen Medeniyeti"ne hayranlık pekiştirilirken, erimiş azınlık kültürleri yüceltiliyor ve Türk kültürü aşağılanarak yeni tür ırkçılık yaygınlaştırılıyor.

Mehmet Şefik Bey'in örneğinde Türklerin göçertilerek camilerinin yıkıldığı görülüyor. Oysa günümüzde bunun tam tersi yapılıyor; Türklerin ülkeye yerleşme tarihini birer kanıtı olan camiler ya yıkıma terk ediliyor ya da bilinerek yıkılıyor. Bu yıkım yerlerinde iş adamlarının TABA (Turkish American Business Association) adı altında örgütlendikleri ve bin yıl öncesinin kilise onarımlarına öncülük ettikleri görülüyor.

Tarihsel camiler yıkılırken sessiz kalan ve hatta yıkımı destekleyen dinsel örgütlerin de "Dinlerarası Diyalog" ve "Hoşgörü" programı çerçevesinde, bilerek ya da bilmeyerek, bu girişimlere destek oldukları ve birçoğunun da bizzat Batı'da kurulmuş dinsel örgütlerle içli dışlı hareket ettikleri görülmektedir.

Bu teslimiyet ve işbirliği T.C.'nin varlığının temeli olan ilkelerin, İslamcı-Batıcı çevrelerin işbirliğiyle kökten değiştirilmesine gelip dayanmıştır! Tanzimat-ı Hayriye hoşgörü dönemindeki tutumun ve siyasetin yeni türünden ve Batı'ya teslimiyetten güç alan Ortodoks kilisesi Başpapazının 7 Mayıs 2000 çağrısı, bu işin topraklara el amacını ve vakıfların mülkiyet edinmesinin önüne açılmasının altında yatan gerçeği açıkça ortaya koyuyor:

"Türkiye'nin AB'ye üyeliği Anadolu'da önceden var olmuş Hıristiyan toplumların yaşadığı bölgelerde yeniden Hıristiyanların yaşamasına izin vermelidir. Eğer AB üyeliği bunu müsait kılsa ve Hıristiyanlar yaşadıkları bölgelere tekrar yerleşirlerse, o zaman Patrikhane de o bölgelerde bulunan kiliselerin yeniden ayine açılmaları düşünebilir."

TBMM'den AB'nin her dediğinin yapılacağını birer kanıtı olan yasaların çıkmasında sonra, bu sözlerin devamı olarak, İzmir'deki kilisenin açılma istemi, ne denli gerçekçi bir yol izlendiğini göstermektedir. Bu kanıda ve istekte olan yalnızca Rum Kilisesi Patriği Dimitris Arhondonis Bartholomeos değildir. Türklerin kendileri de bir turizm derneği kurduklarını ve Çeşme yakınlarındaki bir yöredeki caminin kiliseye dönüştürülmesini isterken, *"Bu cami önceleri kiliseydi, şimdi gelen Rum turistlerin ayin yapacağı yer yok; onlara tahsis edilsin"* dediklerini, Yunan işgal dönemini bilmenin bilinç duruluğuna sahip İzmirliilerden dinlemişim.

Attila İlhan'ın "Tanzimat Aydını" dediği aydınların yetiştiği ortamın altında yatan neden, toprakta başlayıp toprakta bitmektedir. Amaç, 1839'da ne idiyse, 1918 Moudros teslimiyet anlaşmasında da, adı 'ulusal' ama kendisi ulusallığı yıkıcı, Kopenhag Kriterleri'nde de odur.

ABD'lilerin kendi adamlarının operasyonel kahramanlıklarını övmek için "They did it in silence!" dedikleri gibi; Türkleri azınlığa dönüştürenler de "Sessizce yapıyorlar!" Devlet, ancak Batı öyle istediği için adalet ve yönetim anlayışını değiştirirken durumu kurtaracağını sanıyor. Oysa bu tür girişimler,-bazıları gerekli olsa bile- halkın yabancı devletlerin güdümüne girmesine yol açıyor; mandacılık zihniyeti pekişiyor; azınlık ırkçılığının eli güçleniyor. Tıpkı, 163 yıl öncesinde olduğu gibi.

Durum buyken "Türk milletine açılan savaş" sona ermiştir denilebilir mi? Ege kıyılarında hızla yabancıların oturduğu kentler kuruluyor; Türklere Avrupa'da serbest dolaşım hakkı bile tanınmazken yabancılar Anadolu'ya yerleşiyorlar.

Bu gerçekler karşısında endişelerimiz, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın dediği gibi *"sığ bir düşünce"* mi? "Asıl sığ düşünenler kendileridir" bile diyemiyorum; çünkü sessizce sürdürülen işgalin gürültüsü Anadolu'da Hıristiyan azınlıklara yeni haklar tanımaktan Washington çıplakları için kurulan iftar sofralarına dek uzanıyor. Eski zamanlarda kâğıt üstünde "Tanzimat-ı Hayriye", yani "Hayırlı Düzenleme" idi. Şimdiyse "Hayırlı Düzenleme" haritalara işleniyor.

Yeni "Hayırlı Düzenleme"nin yurttta, bölgemizde ve dünyada barışa hizmet etmediği, "kimlik yaratma" politikasıyla, ayrılıkları derinleştirdiği bir gerçek. Kolonileşmeye aday her ülkede ayrılık haritasına önce etnik-dinsel alt devletlerden oluşan bir 'Federe Devlet' yerleştiriliyor. Sonra da, ayrı ayrı, küçük küçük, sözde bağımsız devletler doğuyor. Bu gelişme insanlığı tarihin ileri aşamasına değil yüzlerce yıl öncesinin feodaller devrine sürüklemektedir.

Toplumsal gelişme çarkı geriye döndürülemeyeceğine göre... Sözün gerisini uluslar getirecektir.

AHİR ZAMAN AZIZLERİ İSA MESİH KİLİSESİ

Atina Devleti, Ege'de pek güzel çalışıyor. Onassis Vakfı burs dağıtıyor; kasabalarda yüksek paraya ev satın alıyor ve şimdilik müze yapıyor. Kaymakamlar, belediye ve ticaret odası reisleri "yardım" denince projecilikten dört köşe oluyorlar.

Atina Devletinin konsolosu da belde belde geziyor. Belediye reisleri birden yörelerinde Rum evlerinin kalıntılarını keşfediyorlar. Eskiden kalma Rum evleri varmış da, belediyenin reisi ve akıl verenleri, bu evleri onaracakmış da, Rum turistler gelecekmiş. Al sana drahmiden çevrilme euro!

Aklı önde gidenler, "Rum turistin Manisa'nın Üçpınar Beldesi'nde ne işi var?" diye sormuyorlar. Akhisarlılar, "Sırası mı şimdi Yunanlı vakıftan destek almanın?" demiyorlar. T.C. Kültür Bakanı Ertuğrul Günay, Akdeniz kıyılarına dek gidip "Ben Likyalıyım!" derse onlar da, "Nereden gelirse gelsin alırız" diyorlardır belki.

*

Amerika'daki Utah'ı anımsadınız. Hani özellikle Türk Müslümanların uğrak yeri olan ABD Federal Devletleri'nden biri. Ahir Zaman Azizleri İsa Mesih Kilisesi'nin kökleri de Utah'tadır. Kilisenin bağlıları "Mormonlar" olarak bilinir. Mormonlar Türkiye'de Özallarla ünlenmişti. Korkut Özal Mormonlarla yakın "teması" anılarından şöyle özetliyordu:

"Amerika'da Utah'ta, kendisine intisabımızdan evvelki yıllarda tanıdığımız Mormon aileleri vardı. Bunlardan birisi bize orda evsahipliği yaptı. 1956 -1957 yıllarında, Salt Lake City'nin güneydoğusunda, Sfenchfok diye bir yerde... Ailem de beraberdi o zaman bizimle. İlk defa Müslüman dinini tanıdılar onlar ve bizi çok enteresan buldular... O (Özal'ın adını vermediği Mormon) zat herhalde birkaç sene evvel vefat etti, toprağı bol olsun.

'Biz Müslümanlığı bir nevî putperestlik olarak biliyoruz' demişti... Bizi kiliselerinde bir konuşma yapmağa davet etti. Kendisi de kilisede bişip (Bishop) konsül diyorlar, yani oranın yukarı seviyede bir heyeti, onun üyesi. O Mormon kilisesi çok enteresan; hem dünya işlerini yürütüyorlar, hem de orada vazifeliler. Herkes dünya işinde olduğu gibi kilisede de vazifeli... Çok iyi örgütlenmişler. Neyse, biz ayrılırken verdiği veda yemeğinde dedi ki: "Bunlar da bizim gibi ayrı bir ümmetler!" dedi. Yani, Müslümanların da ayrı bir ümmet olduğunu kabul etti."

Korkut Özal'ın Mormonlarla bağlantısı İstanbul'da yeni bir ufuk açar:

"Bu zat, 1965 senesiydi buraya geldi. Burada bir iş teklif edilmiş kendisine. Bir ara bizim misafirimiz oldu, hatta hanımını da getirmişti. Rahmetli annem sağdı. Biz onu İskenderpaşa'da Hocaefendi (Mehmet Zaid Kotku) ile tanıştırdık. O zaman Hocaefendi bu taraftaki dairede kalıyordu... Derken namaz vakti geldi... Elinde ufak, portatif bir film kamerası vardı. Hocaefendi'nin de iki dakika, bir buçuk dakika kadar filmini çekmişti."

Korkut Özal ilişkisi kesmemiş, yolu Amerika'ya düştükçe Mormon dostlarına uğramış:

"Üç sene sonra ben Sanfransisko'ya gidiyordum, Türkiye Petrolleri'ndeki bir işim dolayısıyla... Onlarda bir gece misafir kaldım... Benim geleceğimi duyunca, o civardan yüz kişilik bir topluluğu evine davet etti ve Türkiye'de çektiği filmi oynattı..."

Tam Rahmetli Hoca Efendi Hazretleri'nin filmi gelince durdurdu ve aynen İngilizce olarak... 'This is the holiest man I have ever seen.' Yani, 'Hayatımda gördüğüm en mübarek adamdır'" diye duygusunu ifade etti. Bu onlar için fevkalâde önem taşıyan bir beyandır."

Korkut Özal'ın ilişkileri bir yana Mormonlar, Türkiye'de pek güzel çalışıyorlar. İsa Mesih misyonerleri sanılmasın ki yalnızca yardımsever bir kiliseler zinciridir. Onların Amerika'da

Başpiskoposluğa bağlı okulları, şirketleri, kilise için para derleyen (yıllık 100 milyon doların üstünde) örgütleri, Hawai'de şubeleri, Türkiye'de temsilcileri var. Geçmişe uzanıp ABD Senato raporlarına bakarsak Mormon-CIA dostluklarını da buluruz.

Her nedense Manisa, Atina Devletinin yanı sıra Mormonların da gözüne batmış. Kentte temsilcilikleri bile var. Kalkıp Amerika'dan geliyorlar ve yerli temsilcileriyle Milli Eğitim Bakanlığı'nın ilköğretim okuluna bilgisayar yardımında bulunuyorlar!

Şu zenginler kenti Manisa'ya bakınız ki, elin kilisesine muhtaç olmuş. Mormon teşkilatı, Güçbirliği Başkanı Mübeccel Kafkaslı'nın aracılığıyla "T.C. MEB İlköğretim Okulu"na bilgisayar yardımında bulunuyorlar. Mormonlar ayrıca kente 150 tane tekerlekli sandalye armağan edeceklermiş.

MEB Müdürü Hasan Özdemir bu gelişmeleri olumlu görüyor ve "Vakıf yardımlarının misyonerlik çalışmaları ile ilgisi olduğunu düşünmüyorum." diyor. Çocuklar ve eğitim denilince, özenli olması gereken müdür, bir araştırmaya dayanarak mı söylüyor bunları? Öyle olsa "olduğunu düşünmüyorum" yerine "ilgisi olmadığını biliyorum" derdi. Ne ki MEB müdürünün dayanağı, kuşkuları boşa çıkarır nitelikte:

"Söz konusu Vakfın Türkiye Müdürü Manisalı. Durum böyle olunca Vakfın Türkiye'de yaptığı çeşitli yardımlarda Manisa'nın ilk sırada yer almasından doğal bir durum yok!"

Ahir Zaman Azizleri İsa Mesih Kilisesi şefkatini yalnızca Manisa'da göstermiyor. Çal Gücü gazetesinin haberine göre kilise, Türkiye Sakatlar Derneği Denizli Şubesi'ne de, "bir konteynır dolusu malzeme" göndermiş. Şube başkanı Osman Çiyancı, limandan taşıdığı malzemeleri 5 000 engelliye dağıtacakmış.

"Allah şu Mormonlardan razı olsun!" diyecekken birden 1920'ye döndüm. İstanbul'u işgal eden İngilizler, İstanbul'da bir vakıf aracılığıyla kurbanlık koyun dağıtmaya başlamışlardı.

O işlere aracılık edenler de İstanbulluydular; tıpkı Manisa ve Denizli'deki temsilciler gibi. Anlaşılmayan nokta şudur: Seçimler öncesinde kesenin ağzını açan Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarı, okulları ya da engelli yurttaşları Ahir Zaman Azizleri İsa Mesih Kilisesi'nin insafına niçin terk etmiş? "Anadolu Kaplanı" olmakla övünen Manisalı ve Denizlili fabrikatörlerin cebinde akrep mi varmış?

*

Bu yardım-yatırım işlerini hafife almaya gelmiyor. Manisa-Salihli'den gelen ticaret odası dergisinde okudum: İlçe Kaymakamı, "Salihli'nin adı 'Sardes' olsun" diyordu. Kaymakam derhal 'Dahiliye Vekili' yapılmalı ve gerisi getirilmeli: İzmir yerine 'Smyrna', İstanbul yerine 'Constantinople', Kalkan yerine 'Patara', Batı Akdeniz Bölgesi yerine 'Likya' ve Kaz Dağı yerine 'İda', Ege Bölgesi yerine 'İonia', Çukurova yerine 'Klikya' vb.

Kaymakam iyi niyetli olmalı; kasabanın gelirini düşünmüştür. İyi niyetle nereye gidildiğini görmek için biraz tarih bilinci gerekiyor; ama Atinalıların ve yabancı kilisecilerin Manisa ve Denizli gösterdikleri sevginin kaynaklarını düşünmek öncelikle Manisalılara ve Denizlililere düşer; biz yine de iyi niyetlilere bir-iki soru yöneltelim: Önüne gelenden yardım almayı hüner sayanların çocuklarına yoldan geçenler durup dururken harçlık verseler mi? Rumlar, kasabaları neden seviyorlar? Atinalıların üç kuruşuna tamah edenler örneğin 5 Eylül'ü, 9 Eylül'ü kutluyorlar mı?

Bu tür olaylardan yakınanlara da anımsatmak gerekiyor: Yıl 1919'un Aralık ayı; yurdun üstüne işgal karabulutları çökmüş. Ankara soğuşunda Kumandan, yabancıların küstah, aşağılayıcı, acımasız işgalinin gerekçelerini açıklıyordu:

"İşte bu gibi (Hanedanın) hükümetlerin hareket tarzıdır ki milletimizi, geçmişini unutmuş;

uygarlıkların sunduğu haklardan habersiz, kansız, miskin bir millet olarak tanınmasına yol açmıştır."

Hükümet hain, yabancılar eşkıyadır; ama Kumandan, asıl suçlunun ulus olduğunu da söylemekten çekinmiyordu:

"Milletimizin kendisi hakkında böyle bir kanı uyanmasında pek büyük suçu vardır. Milletimizin suçu efendiler; merkezi hükümetin uygulamalarından dolayı Avrupa'nın namuslu olduğuna aşırı güven duymasıdır.

İşte bu suçtan dolaydır ki (milletimiz) kendi değerini, yeteneğini, erdemini unutmak durumuna düşmüştür."^[8]

Şimdi "Ne yapalım?" diye sormak yerine ulusun saldırıya eylemli olarak karşı çıkmasıyla saldırının da, işbirlikçisinin de durdurulacağını düşünmek gerekmez mi?^[9]

YALTAKLANMANIN BİR AŞAĞISI

Zamanın başbakanı, eski bakanları ve devletin üst görevlilerini yakalıyor, yabancı devlete teslim ediyor. Yabancı devlet kumandanlığı da teslim aldıklarını bir gemiye doldurup uzaklarda bir adaya götürüp hapsediyordu. "Ne yapalım Başbakan yurduna bağlı değildi" serzenişi, gâvurun elini bırakamayan mukaddesatçıları mutlu edebilir; ama akli Washington – Tahran - Riyad arasından gidip gelenlerin "Vatansever Halife Sultan bu işleri hiç onaylamıyordu, içi kan ağlıyordu" demeleri hiç ama hiçbir yere sığmaz.

Yabancı devletin kumandanlığı emrediyor; İstanbul'da askeri mahkemeler kuruluyor. Duruşmalarda savcı alçaldıkça alçalıyor:

"Büyük, ulu İngiltere devletin İstanbul siyasi mümessilleri tarafından cezaevinden alınıp, cinayetle tutuklu bulunan Sait Halim Paşa ve arkadaşları bilinmeyen bir semte gönderilmiştir."

Kendi devletin başbakanını hapse götüren yabancı devleti, "Büyük, ulu" diye yücelten mahkeme kıvrandıkça kıvrıyor ve alçaldıkça alçalıyor:

"Mademki İstanbul'da İngiltere 'devlet-i fehimesinin' siyasi temsilcileri tutukluları yakalayıp sevk ediyorlar, şu halde bu toplumumuzun, bu ulu meclisimizin bu işlerle ilgisinin ve ilişkisinin olduğu anlaşılıyor."

Savcı, 'yüce' işgalci devletin karşısında alçaldıkça alçalıyor ve iddianamesini işgalci İngiltere 'devlet-i fehimesinin saldırganlığını olumlu bularak davaya gerekçe olarak gösteriyor. Aynı iddianamede, daha önceleri suçu 'sabit' görülen İstanbullu bir kişi içeri atılmış. O zamana göre, işgalcilikten 'stratejik müttefik'liğe terfi eden İngiltere'nin önünde eğilmek ne söz, yerlerde sürünüyorlar ve o tutuklu kişiyi salıvermek için diyorlar ki:

"Kiremitçiyan adında bir Ermeniye kanuna uygun olarak hapsettiği halde saygıdeğer hükümet tarafından İngiltere siyasi temsilciliğinin kesin itibarlı iltimasına başvurulmak zorunluluğu görülüyorsa serbest bırakmaya hazır olduğunu..."

[Mahkeme tutanaklarından alıntılar (Türkçeleştirilmiştir), Celâl Bayar, *Ben de Yazdım*, Cilt 5, s.78]

İşgal sırasında mahkemeler, İngiltere 'devlet-i fehimesi'nden medet uman Osmanlı Devlet-i Ali'sinin başındaki Halife Sultan Mehmed Vahidettin Han'ın onayıyla kurulmuş. Yaltaklananlar, işgalcilerin emriyle kendi yurttaşlarına kıyanlar öyle üç-beş kendini bilmez değildir. Onların sayısı binlerceydi; ama yıkıma uğramış bir ülkede, dünyanın her türlü zulmüne göğüs gerecek olan yeni devlet, yalnızca, ama yalnızca 150 kişiyi yurtdışına sürmekle yetindi.

Şimdi yaltaklanmanın tarihsel mirasına sahip çıkanlar, o 150 kişiyi bile aklayabilmek neler yapmıyorlar ki!

Tarihsel alçaklıktan günümüze yansıyanlara ve yaltakçıların sayısının on binlere ulaştığına baktıkça, cumhuriyet devletini kuranların hata yaptıklarını görüyoruz. Kendi yurttaşlarının ırzına geçilirken, işgalcilere kul köle olan o alçakların tümü açıkça yargılansa ve kararların gereği yerine getirilseydi. 150'liklerle yetinen Cumhuriyet Devletinin kurucularını 'jakoben' ya da 'diktatör' olarak ilan edenler neler döktürmezlerdi.

O zamanlar işgalcilere yaltaklananlar, sonraki son 70 yılda yeşerdikçe yeşerdiler ve tarlayı bir mevsimde sarıveren, ürünleri boğan ayrık otu gibi çoğaldılar. Önce bağımsızlığımızı, sonra bizi birbirimize kenetleyen ne kadar ilke varsa hepsini tıpkı ayrık otu gibi boğdular. İşte bu nedenle kimse kalkıp, yaltaklanmanın tarihte kaldığını ileri süremez!

Darbeler öncesinde ya da sonrasında emirle kurulan mahkemelere yeni müttefiklerin etkisi olmadı diyemeyiz. 12 Mart ve 12 Eylül sonrasında sıradan mahkeme tutanakları, Yargıtay'ın karar gerekçeleri bile gerçeği gösterecektir.

PKK'nın ilk yıllarını araştıran, İslam Cumhuriyeti girişimlerini önlemeye çalışan Uğur Mumcu'nun öldürölmesini düşünmek bile yeterli ipuçlarını gösterecektir. 12 Eylül 1980 öncesi katliamlarının örgütlenme aşamalarını görmezden gelen mahkemelerin bağımsızlığından söz etmek, bilerek aldatmaktır.

Onlar, eski zamanlarda yüce hanedanlığın yaşaması için yapıyorlardı; daha sonraları "Milli Dava" diyerek yaptılar. Ne yazık ki yakında bir de "Din Uğruna" gerekçesini ekleyecekler. Hangi kurum olursa olsun, ülkenin bağımsızlığını hangi 'milli' çıkar uğruna açıkça (ya da örtülü olarak) feda ederse etsin, Anadolu'da Türklerin egemen olduğu devletin sonunu hazırlamaktadır. Tıpkı altmış yıldır yaptıkları gibi...

Bakalım işin sonunda hangi mahkemeler kimin emriyle çalışacak ve o eski yaltakçılarının yeni türlerinin sonu nasıl olacak?

Amerika ve Avrupa devlet-i fehimeleri onları kurtaracak mı ya da kurtarabilecek mi?

ABD-CIA NE DEMİŞ?

Ne demiş Türkiye'yi karıştıran CIA Şefi Paul Bernard Henze?

Türkiye federasyon (ayrı ayrı etnik devletler) olmalı! Aydınlar bu konuda çalışmalı!

Ne demiş Alman elemanı?

Türk ulusu diye bir ulus yoktur; Atatürk'ün uydurmasıdır!

Ya Türkiye'nin Başbakanı Mesut Yılmaz?

Cumhuriyetin lafzıyla ayakta duran nice saltanat yerle yeksan olacaktır!

Ne demiş başbakan Tansu Çiller?

Tıpkı sosyalizm gibi. Dininizin kefilisi benim, benim!

Ne demiş Şeyh Yusuf Ziya Kavakçı'nın kızı, ABD vatandaşı Merve Safa Kavakçı?

Erbakan bizim başkumandanımızdır!

Ne demiş Amerikan Din Hürriyetine uyanan Prof. Dr. Necmettin Erbakan?

Kanlı mı, kansız mı olacak...

Ne demiş Başbakan Bülent Ecevit?

19 günde 19 yasa çıkardık. Vahdettin vatan haini değildir!

Ne demiş İstanbul Belediye Reis Recep Tayyip Erdoğan?

Halka iyi hizmet vermek gerekiyor. Ancak, merkezi idare nedeniyle bu oldukça zor!

Daha ne demiş Reis Erdoğan?

Yerel iktidarlar için Ankara'ya yürüyelim!

NED uzmanları ne demişler?

Otoritenin merkezi rejimlerden alınması ve yeni seçilmiş bölgesel ve yerel yönetimlere verilmesi gerekir!

Ne demiş ABD'nin ortağı, Soros'un gözdesi ARI lideri?

Duvar Almanya'da yıkıldı; bizdeki duruyor!

Ne dermiş ABD yasası?

ABD dünya dinlerinin hamisidir; din hürriyetinin bekçisidir!

Ne demiş RP-AKP siyasal savaşçıları?

Laiklik olacaksa Amerika'daki gibi olsun!

RP sözcüsü, ABD vatandaşı Bayan Profesör Avrupa'da ne demiş?

Türkiye'de Müslüman azınlık hakları tanınmamaktadır!

Ne demiş ABD Kongre raporu?

Laikliğin kurumsallaştırılması Kemalistler ve çoğunlukla İslamcılar olarak adlandırılan muhafazakâr Sünni Müslümanlar arasında, günümüzde de sürmekte olan, bir gerilim yaratmıştır!

Ne demiş Amerikan Din Diplomasi Merkezi?

Laiklik demokrasiye engeldir!

Ne demiş Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın İçişleri Bakanı?

Valiler seçimle gelecek! Yerel parlamentolar açılacak!

Ne demiş Başbakan Recep Tayyip Erdoğan?

Eyaletler içinde bir sistem olabilir diyorum.

Daha başka ne demiş Başbakan Erdoğan?

Türkiye'nin yarınında artık 'Kemalizm'e veya başkaca herhangi bir resmi ideolojiye yer yoktur.

Ne demiş DTP temsilcileri?

Anayasa'dan Türk sözcüğü çıksın!

Ne demiş TESEV müdürü eski Büyükelçi ya da Ambas-sador?

Sınır ötesi harekât olursa Irak'ın bütünlüğü bozulur!

Ne demiş, ne demiş?

Sınır ötesi harekât olursa Irak'ın bölünmesine yardımcı olmuş oluruz!

Ne demiş Milletvekili Hasip Kaplan?

Sivil vatandaşların öldürülmesi karanlıktır!

Kimmiş Hasip Kaplan?

Apo'nun avukatı!

Apo'nun öteki avukatı kim?

Ahmet Z. Okçuoğlu: Nuri Dersimi'nin kitabını yayına hazırladı.

Ne diyormuş o kitap?

Ey Kürt gençliği! Bu çakallar (Türk) soyu yok olmadıkça vs.

Ne yapmış TBMM?

Çocuklar dâhil yurttaşlar topluca katledilince TBMM o katliamı araştırmak için heyet göndermiş!

TBMM Heyeti ne yapmış?

PKK'yu kovalayan komutana "Neden takip etmediniz?" diye çıkışmış!

Ne demiş komutan?

Takip devam ediyor!

Ne olmuş, askerın canı mı sıkılmış?

PKK roket atmış! PKK 13 Askeri vurmuş!

PKK'nin çöplüğe bıraktığı bomba patlamış, çocuk ölmüş!

Ne demiş Başbakan Erdoğan?

Milletimiz referandum kültürüne alışmalı!

Arkadan hangi referandum gelecekmiş?

Onu Öcalan'a, Baskın Oran'a, Abdullah Cumhur Gül'e ve CHP'li Kemalizm yıkıcılarına sormalı!

Bu arada ne demiş TESEV'cileri barındıran MHP?

AKP ile uzlaşalım memleket karışmasın!

Ne diyor CHP lideri?

Memleket karışmasın, gelin düzeltelim!

Ne diyor Türkiye'yi temsilen Washington'da ambassadorluk yapan kişi?

"Federasyon her zaman bölünmek değildir!"

Akıllar nerede?

Ülke saldırı altında, iktidar karışıklığının önünü yıllardır açıyordu; şimdi de açıyor! Siz sağduyuculuk oynarken onlar karışıklıktan güç alıyorlar!

Nasıl alıyor?

Yazının başına dön!

Sonra ne yapalım; Anayasayı mı tartışalım; demokrasiyi mi genişletelim?

Allah canını almasın emi! Sen vatansız kalmayı nereden bilirsin!

Sonuç:

Bu ahval ve şerait" içinde bu toprağın gerçek sahipleri hazır olmalıdırlar. Yanlış anlaşılmasın.

Darbe mi? Asla, en büyük yanlış odur.

Birinci öncelik, yıllardır Amerika'nın kışına düşenleri yok sayma yanlışından dönmek ve zinciri

kıracak bilinci yaratmaktır.

Aslına bakarsanız o bilinçte olanlar örgütlüdür; yeter ki hedef gösterilsin. Her gün evlatlarının şehitlik haberinin karşısında ayağa kalkan ulusal bilinç var ya, o hazırdır. Amerikan tuzağı ancak bu bilinçle yıkılır. Öyleyse öncelikle Amerikan tuzağı yıkılsın.

Sonra her gün şehitleri gömerken ulusal bilinci bastıran, dur bakalım toplanıp çare arayalım mantığını yırtıp atacak gerçek ulusal bilinç ayağa kalkacaktır.

Evet, öncelikle ulusal bilinci ayağa kaldıralım Sayın General!

Silkinip yüreğimizdeki bağı koparalım. Sonra da ordunuzdaki Amerikan zincirlerini kırıp atalım!

Bakın bakalım halk kiminle birleşip hangi işi nasıl yapacak!

Bu girişim bir darbe olmayacak.

Onun adı bambaşkadır: Ulusal bilincin şahlanması ve var olan tüm olumsuz tutumu kökten değiştirmesi ve insanlık için, özgürlük için yeni bir tarih yazılacaktır.

Din ve vicdan sahipleri bile, in tüccarlarını, gâvur işbirlikçilerini 1922'dekinden daha derin bir çukura gömecektir.

İnanın ey sorumlular ve Kemalizm dendikçe yürekleri kalkanlar!

Sakın aldanmayın seçim yüzdelerine!

Halkın çoğunluğu ihaneti sezer ve gereğini yapar!

Hem uşaklar, hem de dünya şaşır kalır.

Ulusal güç, ulusal bilincin uyanmasını bekliyor.

Gecikmeye gelmez.

OYLAMAYLA DEVLET YIKILIR MI?

"Eyalet" sistemi diyerek açıkça federe devletçiliği amaçladığını ilan etmiş; hem de değiştikten sonra.

Devletin ideolojisi olmayacak diyerek devleti kökten değiştireceğini de söylemiş; hem de başbakan olduktan sonra. Ayrıca "Başkanlık" düzeni kuracağını söylemiş ve kendisine "Başkanlık olacaksa eyalet (federasyon) sistemi gerekmiyor mu?" diye sorulduğunda açıkça öyle olacağını belirtmiş.

Onun amaçlarıyla, ABD, AB, Yunanistan, PKK, DTP, Azınlık Milliyetçileri, Ermeni Milliyetçileri, Rum Patrikliği, İran Kuyrukçuları, Kürt Nurcuları ve benzerlerinin oluşturduğu koalisyonun çalışmaları uyumlu değil mi?

Bu koalisyona ayrı ayrı tarikat örgütlerini, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ilkelerine karşıt eleman yetiştiren mektepleri (medreseleri) de katmak gerekiyor.

Yıllarca federasyonun yasal tabanını (eski hükümetlerle başlatılmıştı) oluşturmuşlar; şimdi de, tüm yasaların üstünde yer alan ve Cumhuriyet devletinin varlığının en önemli ilkesi olan ulusal egemenliği (meclisten ibaret değil) koruyan hukuksal engeli yani anayasayı kaldırmaya çalışıyorlar.

Eyaletler Başkanlığı düzeni demek, cumhuriyet devletini kökten değiştiren (aslında kaldıran) yeni bir devlet kuracaklar. İlk iş olarak devlet başkanını halkoyuyla seçmeye çalışıyorlar. Başbakan ve eski bakanları "Osmanlı eyalet sistemi" dediklerine göre başkanlık, padişahlık demektir. Bu aşamada başbakanının ulusal konularda "Ulemaya sormalı" dediğini ve ABD başkanlığındaki "Din Konseyi" ve Dışişleri'nde "Din Hürriyeti Komitesi" örneğini de anımsarsak padişahlığın halifelik ayağının da güncelleştirildiğini ayımsayabiliriz.

Referanduma, yani apar topar halk oylamasına gelince; durumu açıkça görmeliyiz: Devletin niteliğini kökten değiştirecek bir oylamaya gidiyorlar; ama halka bunun ne anlama geldiğini açıklayacak zaman bırakmıyorlar.

Ana medyanın %99,99'unu ele geçirmişler; yıllardır eğlence programları dahil gün 24 saat devleti sarsıyorlar; şimdi kalkmışlar sandığa gidiyorlar. Halk ne zaman nasıl bilgilenecek oy kullanacak?

Diyelim ki, durumun kötülüğünü anlatacaklara TV'lerinde (örneğin Can Dündar programında) yer verdiler; diyelim ki siz can alıcı noktaya gelerek durumu az da olsa açıklayacaksınız ve diyelim ki Can Dündar tam o anda sizin sözünüzü kesmedi ve siz yarım saat konuştunuz; yeter mi?

Onlar günlerce propagandalarını yapmayacaklar mı?

O zaman halk hangi bilgilenecek ve hangi özgürlükle sandığa gidecek?

Beytüşşebap'ın bir köyüne, Van'ın bir ilçesine rahatça gidip halka gerçekleri anlatmanıza olanak verecek bir güvenlik ortamı yoksa bunun neresi propaganda özgürlüğü olacak?

Amerikan ajanları kol gezecek, halk cahil kalacak ve siz referanduma, seçime gideceksiniz.

Bu aşamada yalın gerçekleri sıralamaktan başka çare yok:

Cumhuriyet Devleti oylamayla ortadan kaldırılamaz. Cumhuriyet Devleti oylamayla kurulmamıştır.

Kör sandık oyunları, Amerikan mandacıları istedi diye, Cumhuriyet Devletini yıkarak başkanlık/padişahlık devleti kurulamaz.

Cumhuriyet Devleti nasıl kurulduysa, onun yıkımına da aynı yöntemle engel olunacaktır ve yüzdeleri kaç olursa olsun bilinçli yurttaşlar sonuna dek savaşıacaktır.

İşte bu nedenle "Referandum" oyununu tanımıyorum; çünkü Cumhuriyet Devletini kökten değiştirmeye kalkanlarla Cumhuriyet devletinin yasal zeminlerinde ne tartışılır ve ne de oylama

yapılır.

Cumhuriyet Devletinin varlığını yok etmeye çalışanlarla tartışmaya girmek Cumhuriyet devletinin yıkımında uzlaşmaya çalışmakla birdir!

Artık gri yoktur: Siyah ya da beyaz vardır!

Ya eyaletli padişahlıktan ve Kürt, Laz, Abhaz, Çeçen, Adige vb. eyaletlerinden, federe devletçiklerinden yana olacaksın ya da bağımsız, bağlantısız, ulusal merkezli Cumhuriyet Devletini koruyacaksın!

Artık ortada kalınmaz: Ya Cumhuriyet devletini sonuna dek savunan safta olacaksın ya da yıkıcıların safında...

YARDIMSEVERLİK YOLU WASHINGTON'A ÇIKAR

"Üçüncü sektör" girişimleri, Washington ve Brüksel kaynaklıdır. Amacı, vakıfları, dernekleri ortak bir örgütlenme içinde toplayarak yönlendirmektir.

Ülkelerin içlerine (kentlerde şubeleşerek) girerek yaratılacak şebekeleri birbirine bağlayıp, Avrupa ve Amerika'nın sözde vakıflarıyla ilişkilendirmek; özellikle büyük şirketlerin insancıl(!) yüzü olan vakıflardan bir gevşek federatif merkez oluşturmaktır. Üçüncü sektör, devlete paralel yeni bir odak yaratır ve kişilerin yardım ilişkileriyle de yurtdışı bağlantılar kurar.

Bu odaklaşmayı yardım örtüsü nedeniyle hemencecik ayırımsamak olanaksızdır. Yardımseverlik görüntüsüne aldanan pek çok vakıf, dernek bu "sektöre" iyi niyetle üye olarak katılmaktadır.

"Amerikancı Ağ" oluşturmanın temel kuralı gevşek durmaktır. Vakıfları, dernekleri birbirlerine kişiler üstünden bağlamaktır. Kurumların yabancı bağlantılarının, herhangi bir olumsuz durumdan kurtulmak için tek tek kişiler üstünden bağlantılar oluşur. Bu kişiler vakıfları, vakıflara, akademileri derneklere bağlar. Türkiye'nin üçüncüsü TÜSEV'in kurucularından, Yönetim Kurulu ve Mütevelli Heyeti Başkanı Üstün Ergüder, yetenekli ve enerjik, zamanı da bol bir kişidir. Adı gibi Üstün Ergüder'in etkinlik alanlarının bir bölümü bile üstünlüğü gösterir: Ergüder, Türk Demokrasi Vakfı (TDV) kurucusu, eski yöneticisidir.

TDV'nin bağlantıları: Alman Siyasal Partilerinin vakıfları, Amerikan Merkez Fon Kurumu NED, Amerikan Cumhuriyetçi Parti örgütü IRI, Amerikan Demokrat Parti örgütü NDI vb.

TDV kurucu yöneticilerinden Ergun Özbudun, NED'in çekirdek örgütü CIPE'nin Ankara Şubesinde Müdür Yardımcısıdır. Onu yepyeni anayasacılığıyla tanıyoruz.

Ergüder, OSIAF (Open Society Institute Aid Foundation / Açık Toplum Vakfı - İstanbul) yönetim kurulu üyesidir.

OSIAF'ı tanımak için "Quantum"u bilmek gerekiyor. "Quantum" Avrupa'nın en büyük ve işbilir Yahudi bankerlerinin şirketidir. Şirketin adresiyse Hollanda Antilleri'nde bir posta kutusudur. Böylece yasal ve mali sıkıntılardan kurtulunur.

Quantum'un resmi danışmanı George Soros'tur. Soros, Quantum'un görünen yüzüdür. Soros ise, Quantum temsilcisi olarak sözde yardım vakıfları örgütler. "Quantum" için ülkelerin para piyasalarını yönlendirir; ülkelerde kurduğu yardım amaçlı dernekler aracılığıyla para piyasası kurumlarındaki kişilerle dostluklar geliştirir, devlet görevlileriyle bağlantılar kurar ve piyasalarda bankerler birliği "Quantum" şirketi oynar! Soros bu tür oyunlar nedeniyle Paris Mahkemelerinde yargılanmış ve mahkûm olmuştur ve birçok ülkeye girişi yasaklanmıştır.

İşte üçüncü sektörcü Üstün Ergüder böyle bir yapının Türkiye Şubesi'nin yöneticisidir.

Ergüder aynı zamanda NED örgütleriyle, Alman vakıflarıyla, Quantum örgütleriyle (Soros aracılığıyla) paralı ilişkiler içindeki TESEV'in kurucuları ve danışmanları arasındadır. Ergüder, çeşitli toplantılarda TESEV'i över, kurumlaşmaya örnek gösterir.

Ergüder, batılı kartellerin, bankerlerin ve onların temsilcileri olan siyasetçilerin, devlet adamalarını genel buluşma ortamı Bilderberg toplantıları (toplantılar basına ve dünyaya kapalıdır) katılımcısıdır.

Ergüder, Türkiye tarihinde ilk kez yapılan ve Amerika'dan Avrupa'dan "Soykırım Tezi" savunucularının katılımıyla düzenlenen toplantının danışmanıdır. Ergüder aynı zamanda Sabancı Üniversitesi IPM (İstanbul Politikalar Merkezi) "direktörüdür." IPM yönetim kurulundaki çalışma arkadaşları başarılı kişilerdir: Fikret Toksöz, TESEV danışmanı, Belediyeler Birliği ile NED ilişkilerini yürüten kişidir ve TESEV-NED ortak çalışmalarında sıkça yer almaktadır.

Ergüder'in IPM yönetiminde Sabri Sayarı, RAND raportörüdür. RAND Şirketi, Amerikan Hava Kuvvetleri ve askeri sanayisinin ortak şirkettir. RAND'da 12 Eylül Darbesi öncesinde CIA istasyon şefleri (Henze ve Fuller gibi) çalışır. Sayarı, RAND için Türkiye'de İslam raporlarını hazırlamış ve Amerikan yönetimine yol göstermiştir.

Ergüder'in IPM'den ikinci arkadaşı Ahmet Evin, Deniz Kuvvetleri Kulübü'nde Henri Barkey başkanlığında yapılan yemekli toplantıya, Sabri Sayarı ve Şerif Mardin'le birlikte katıldı.

İstanbul'dan gitme Henri Barkey, CIA elemanı Madam Laipson'la evlenmiş, Amerikan Dışişleri memuruydu. CIA şefi Fuller ile birlikte PKK'lilere destek çalışmalarında bulundu.

Ergüder yönetimindeki IPM çalışmalarına, Amerika'nın sızma kurumu Marshall Fonu (bilinen adı German Marshall Fund, merkezi Amerika'dadır) ile çalışır.

TÜSEV'in Üstün Ergüder üstünden bağlantılarının özeti budur. TÜSEV'in bir başka yöneticisi Tosun Terzioğlu da önemli kişilerdendir. Terzioğlu, Sabancı Üniversitesi Rektörü ve TESEV danışmanıdır. "Quantum" temsilcisi Soros'la eğitim işbirliği anlaşmalarını yapan kişidir. Ermeni asıllı olduğunu ileri süren yayınlar vardır; ancak biz buna önem vermiyoruz. Önemli olan böyle bir aslı varsa ve bu aslını yurdumuz karşıtı oluşumlarda kullanıyorsa bir anlamı olabilir.

TÜSEV çalışanları da etkili kişilerdir

TÜSEV Genel Sekreteri Namık Ceylanoğlu, TESEV eğitim çalışmalarına TÜSEV adına katılır. Bir başka NED-Dolar bağlantılı Uçan Süpürge Ltd. Şti. de onunla birlikte çalışmalara katılmıştır.

TÜSEV Proje Koordinatörü Tevfik Başak Ersen, aynı zamanda KA-DER denetçisidir. KA-DER'in NED'in çekirdek örgütleriyle ilişkilerinin ayrıntılarına girmeye gerek yok.

Ancak TÜSEV ortağı ARI Enstitüsü (Hareketi) Derneği'nin Tel Aviv'den Washington'da ABD Dışişleri'ne, İstanbul'dan Budapeşte'deki Soros-Amerikan Üniversitesi'ne ve Brüksel'den Bebek'teki OSIAF'a; oradan Amerikan Cumhuriyetçi Partisi'ne Alman siyasal partilerinin örgütlerine ve Monaco Prensiği'ne uzanan maddi, manevi ilişkilerini zaten cümle alem öğrendi. (İlişkilerin tümü için Sivil Örümeğin Ağında, 17-22 basımlarına bakılabilir.)

Yayındaki yeni kitaptan özetlediğim bu bilgilere, bakalım Üçüncü sektörcüler yeni girişimleriyle daha neler ekleyip, kitabın genişlemesine yol açacaklar. Bu arada kendilerine açık yayınları, saydamlıkları için teşekkür ediyorum.

HUDSON'DA AKREP ZEHİRİYLE KIVRANMAK

Hudson'da çalışıyordu ve 2006 sonbaharında "Üst düzey subaylardan edindiğim izlenime göre." diye başlayıp "Türkiye'de askeri darbe olasılığı." diye yazmıştı. Türkiye'de ortalık karışınca "Hudson" adı da merak edildi, ama Ali Sirmen ve Işık Kansu dışında üstünde duran olmadı.

Hatta o üst düzey subayın kim olduğuna da değinilmedi. Üst düzey subayın Amerika'nın en gerici örgütlerinden birinde kapalı (basına açık olmayan) toplantıya katılmasının nedeni de sorulmadı.

Zeyno Baran, Newsweek'te açıkça yazdıklarını "Yanlış anlaşıldım" diyerek yalanlama yoluna gitti.

Yakınlarda bir kapalı toplantı daha oldu. T.C. Dışişleri'nin Washington Büyükelçiliği'nde görevli Tuğ. Bertan Nogaylaroğlu ile TSK tarafından kurulan "araştırma kurumu"nun başındaki general katıldı.

Zeyno Baran, Washington'da yaşamayı seçenlerdendir. Atina'dan Washington'a uzanan yolun sonunda Kemal Derviş'le birlikte çalıştı. Önceleri devlet kurumu olan, daha sonra yarı resmi raporlama-yönlendirme kurumuna dönüşen CSIS'de (Masa başlarında eski elçiler, devlet görevlileri bulunur) çalıştı. Kafkasya-Asya petrol tezgâhlarını hazırlayan Nixon Center'da "masa başı!" oldu ve sonunda da ver elini "Hudson Institute!"

Bir kez daha belirtelim ki, 'Enstitü' bizde anlaşıldığı gibi bir akademik kuruluş, bir okul değil... Bizde Amerikan kopyası sivilce işler yapanlar da oralardakiler de derneklerine, vakıflarına 'enstitü' demekle yıldızlarını parlatıyorlar. Bunlardan Hudson Institute'ün öyküsü, CIA'nin kuruluş yıllarında oluşturulan ve kendisine 'think-tank' sıfatını koyan yarı-askeri kuruluş RAND şirketiyle başlıyor.^[10]

RAND'ın kurucularından Herman Kahn, Max Singer (CFR üyesi, CPD üyesi)^[11] Oscar M. Ruebhausen 1962'de, Washington'un Hudson banliyösünde Hudson Institute'ü kurdular. Devlet adına askeri konularda araştırmalar-raporlar hazırlayıp iyi paralar aldılar. Devletten aldıkları ayrıcalıklı işler bazen 20 milyon doları buluyordu.

Amerikan Sayıştay (GAO) hesaplarında uygunsuzluk görünce ayrıcalıklı işler azaldı. 1982'de Herman Kahn ölünce, kuruluşu şirket vakıfları aldı. Kuruluşu besleyen en önemli 4 şirket vakfının sahipleri, Smith Richardson, John M. Olin ve Lynde Bradley ve Sarah Scaife'dir.^[12], ^[13], ^[14], ^[15]

Sarah Scaife şirketinin Hudson'a verdiği para 3.179.000 dolardır. J.M. Olin'in Hudson ve öteki gerici örgütlere parasal desteğiyle 225 milyon doları buluyor. Büyük şirket vakıfları, ABD'de kendi aleyhlerinde olabileceğini düşündükleri her gelişmeyi 'sosyalizm' olarak niteleyerek geniş bir tutucular-soğuk savaş kışkırtıcıları ağı kurulmasına yardım ettiler. Ağdaki en gerici örgütlerin başında Heritage Foundation, RAND, CFR (Council on Foreign Relations), Aspen Institute, Woodrow Wilson Center, AEI (American Enterprise Institute), JINSA (Jewish Inst. For National Security Affairs) gelmektedir.^[16]

Hudson'da yapılan son dönem çalışmalarının hemen hepsi destekçilerin uluslararası çıkarlarına koşut olarak Müslümanlar üstünedir: Uluslararası Din Hürriyeti, Radikal İslama Karşı Mücadele, İlimli İslam vb.

Hudson'da görevli olan Zeyno Baran'ın 'Avrupa'da İslam Aşırılığına Karşı Koyma' çalışmasına parasal destek Smith Richardson Vakfı'ndan geliyor. Aynı vakfın 2004'te parayla desteklediği çalışmalar yayımlamaya uygun veri sağlıyor:

"İslam Aşırılığı ile Mücadele."

"Ortadoğu'da Radikal İslam ve Demokratik Seçenek."

"Müslüman Şebekesi."

"Türkiye'de Siyasi İslam ve ABD Siyasetine Yansımaları."

"Liberal Arap Medyasının Desteklenmesi."

"Şeriatın Yayılması ve ABD Siyaseti Önerisi."

Bu sıralama bile "Hudson" ve benzeri şirket kuruluşlarının oluşturdukları ağın ABD yayılmacılığındaki etkisini göstermeye yeter. Yeni yayılmacılığın desteklenmesinin en özgün tanımı vakfın NED'e para verirken koyduğu 'Globalization, Liberalism and Democracy' başlığıdır. 'Amerikan yayılmacılığı ya da dünyanın yeniden kolonileştirilmesine, köleleştirilmesine katkı' olarak da okunsa yeridir.

Bu şirket-asker-akademisyen örgütlenmesine para yatıranlar, önem verdikleri ülkelerin kurumlarıyla ilişkinin değerini bilir. Hele hele bir devletin askeri kurumlarıyla tanışmak onlar için altın değerindedir. Bu gibi kurumlarda görevlendirilen 2. ülke insanları da kendilerini göstermek, görevlerini hakkıyla başarmak için çok ama çok çalışırlar. Zeyno Baran'ın asistanı Onur Sazak'tır.

Hudson ayrıntısı ve NED'in gerisindeki şirket-kişi-devlet şebekesi Sivil Örümceğin Ağında adlı kitabımda yer aldığı için burada ayrıntıya girmiyorum; ancak birkaç konuyu not etmekte yarar var:

- Yurdumuzun içinde bulunduğu duyarlı durum ortadayken, Hudson gibi daha yakın geçmişte iç siyasetimizi karıştırmış bir kuruluşa resmi olarak girip çıkmış olmaktan ders alınmalıdır. Şu ya da bu açıklamalar yerine devletin yetkililerinin muhatabının karşı devletin kurumları olduğu ilkesi yinelenmelidir. Söz konusu olan bir konferansta, kapalı olmamalı ve konuşmalar açıkça yurdumuza duyurulmalıdır.

- T.C. Dışişleri Bakanı Abdullah Cumhur Gül, kendisine bağlı elçilik görevlisinin katıldığı bir toplantıdan habersizmişçesine, devlet iç konusunu basın aracılığıyla sert bir çıkışla açığa vururken "Generaller o toplantıyı terk etmeliydi!" dedi. Abdullah Cumhur Gül, 1997'de Devlet Bakanlığına katıldıkları CFR kapalı yuvarlak masa toplantısını terk etmediklerine göre içerde ne konuştuklarını açıklarlarsa 10 yıllık merak da son bulur.

- Vakıtlı bir yazar generallerin ve elçilik görevlisinin Hudson'da Kürdistan Bölge Devleti temsilcileriyle birlikte toplantıya katılmasını kalemine doladı, bırakmıyor. Hem Türkiye'den İran'a getirilen militanları İran istihbaratçılarına yönlendirerek istasyon evi oluşturan Selahaddin Eş, Hudson da Hudson diyor da başka bir şey demiyor.

- Mazlumder de Hudson toplantısı konusunda savcılığa başvurmuş... Onlara söz yok! Türkiye karşıtı toplantılara katılanları, Hudson'da General William Odom'un örgütlediği Afgan mücahitleriyle ilişkili kişileri ve Washington'da NED'e bir dönem konukluk eden hukukçu Mustafa Erdoğan'ı da savcılara duyurmaları beklenmiyor.^[17]

İşimiz bir olumsuzluğu bir başka olumsuzlukla savunmak değil. Hangi kurum ya da kişi olursa olsun, işgalcilerin sivil görünümlü odaklarıyla ilişkiye geçerken, T.C. yurttaşlarına karşı sorumluluklarının asıl olduğunu anımsamalarını istemektir.

Türkiye'deki örümcek ağını bildikten sonra Amerika'daki akrep yuvasına düşmek için çabalayıp durmak uygun düşmüyor. TSK'nın yabancı devlet ilişkilerinde bu tür odaklara, yabancı devlet çevresinde "kulis" ya da "lobicilik" etkinliklerine ihtiyacı olmamalı; çünkü devletin kurumlarının muhatapları yine karşı devletin kurumlarıdır ve ilişkilerin düzeyi de yasalarla, geleneklerle tanımlanmıştır.^[18]

ÖLÇÜSÜZ MÜTTEFİKLİK

CIA'nın eski operatörlerinden biri, en yoğun çalışmayı düşman ülkelerde değil de dost-müttefik ülkede yaptıklarını anlatıyordu. Haksız da değildi; çünkü karşı cephe zaten sizden yana olmaz, ama güvenilir dost ülkeyi, yani sınır karakolunuzu yitirmek savaşı da yitirmek demektir. Bu nedenle paraysa para, elemansa eleman, türlü tuzaklarla dolu ikili anlaşmalar vs. Uygulamaların da öyle uzaktan denetlenmesi ve gevşek tutulması; sol ya da sosyaldemokrat bir ılımlı sol iktidar bir yana, sağ iktidarların bile az da olsa bağımsızlık çağrıştıracak en küçük ekonomik yönelimi endişe yaratırdı.

Eski günlerin konuşulup irdelendiği bir ortamda dinlemiştım: 1971 yılının o sıkıyönetim-sıkıyönetim akşamlarından biriydi. ODTÜ öğrencileri yerleşkedeki yurtlarına gidebilmek için TBBM karşısındaki, Jandarma Genel Komutanlığı önündeki otobüsleriyle hareket ettiler.

O zamanlar Bahçelievler geçildikten sonra kırlar başlardı ve Konya yolu köprüsünün altından geçilmeden görünmeyen sol yandaki Balgat köyünün ışıkları da olmasa koyu karanlık gurbet öğrencilerini boğardı.

O akşam da bazı akşamlarda olduğu gibi otobüsler köprüyü geçer geçmez durduruldular. Sivil görevliler karanlıkta bağırp çağırarak öğrencileri sıraya soktular ve kimlikleri yoklamaya başladılar. Görevliler öğrencileri kışkırtmamak, öğrenciler amaçsız bir gerilime yol açmamak için sessizdiler.

Gerilerde köprünün sol yanındaki bayırda karanlıklar içindeki bir adam karşısındakilerle, ağzında kocaman bir sakız varmışçasına, yayık yayık sesleniyordu. Üniversitede Amerikalı öğrencilere alışık olan öğrenciler, bu Teksas ağzına yabancı değillerdi.

Bu olayları anımsadıkça o karanlık gecelerin karanlık adamlarının yerli memurlarının içleri yanar mı bilinmez; ama Türkiye o karanlık vadiden onlarca yıldır çıkamadı ve geçmiş silikleştikçe yapılan kötülükler unutuluyor. Eski CIA operatörleri ve yerli "asset"leri karşınıza "milliyetçi", "ulusalcı" ya da "liberal demokrat" olarak çıkıyor.

CIA'nın kanlı tertiplerine "milliyetçilik" gerekçesiyle katkıları küçümsenmeyecek olanların bazıları şimdilerde "Demokrat Müslüman" ya da "İslam Devrimcisi" yaftalarıyla yeni eylemler planlıyorlar. Hatta yakın zamanda suikastlara bulaşp hüküm giymiş olanlar, bir anda demokrasi koalisyonu içinde liberallerle paslaşıp duruyorlar. "Dönek" olmakla suçlanan eski "solcu" bireyler de bir bakıyorsunuz ya Amerikan Müslümanlığı ya da ABD kukla devlet oluşumlarına "barış" eylemleriyle destek oluveriyorlar.

Bu gelişmeler, perde arkasını izleyebilenler için şaşırtıcı olmuyor; çünkü eski dönemlerdeki yöntem ne idiyse şimdilerdeki de aynıdır.

Özeni elden bırakmamak gerekiyor. Özellikle yurtdışına öğrenim için gitmek zorunda bırakılan gençler kendilerini Amerikan hürriyeti yellerine kaptırmadan önce CIA ustalarının yöntemlerini bilseler yeridir. CIA eski operatörlerinden Ralph Mcgehee yabancı gençleri hangi tuzağın beklediğine çarpıcı bir örnek veriyor:

"John (takma ad) Operasyon Direktörlüğü'nün içerde (ABD'de) uyguladığı yasa dışı projelerden birini yönetmekteydi. Genç üniversite öğrencilerini kendisine bağladı; eğitti, yetiştirdi, temel düşüncelerini değiştirdi ve ABD üniversitelerindeki solcu örgütlere sızdırdı."

"Sarkma operasyonu" da denilen projede çalıştırılan gençlerin Amerika'dan döndükten sonra bir an önce işbaşı yapması için de plan hazırdr:

"İçerde sol kimlik kazandırılan öğrenciler yabancı ülkenin komünist partileri için zeki, becerikli, iyi bir yem olmaktaydılar. Yabancı siyasal partiler onları ya doğrudan içlerine alıyor ya da güvenilir yandaşlar olarak kabul ediyorlardı."

Eğitilen yabancı öğrenciler Amerika'da da işe yarıyorlar ve solcu örgütler de CIA hesabına muhbirlik yapıyorlardı. ABD yasalarına göre CIA'nın yurtiçinde operasyon yapması yasaktı; ama söz konusu olan yabancı öğrenciler olunca yasa dışılık serbestleşiyordu.

Bu serbestliğin şimdilerde kalktığını ileri sürmek safdillik olur. Yabancı öğrenciler üstüne geliştirilen projeler daha da genişletildi. Öğrenciler artık "sivil" denilen örgütlere doğrudan işe alınıyor, ödemeler ücret olarak veriliyor, eğitimlerini tamamlayanlar ABD siyasal partilerinin kurduğu örgütlerde çalışıyorlar.

Gençler geldikleri ülkenin rejimine muhalif olarak yetiştirilirken ABD'deki dinsel odaklarda (adlarının dernek ya da vakıf olması yanıltıcıdır) müritleştiriliyorlar; akademik sanlar verilerek ülkelerinde yönlendirici görevler üstlenmelerinin önü açılıyor. Artık siyasal partilere sızdırmakla yetinmeyen şirket, onların milletvekili ve hatta bakan olmalarının önünü açıyor. Yurtiçinde hiçbir siyasal taban çalışması deneyimine sahip olmayan kişiler bir anda parti yönetimlerine seçiliyor; yüksek makamların danışmanı olabiliyor ve ulusal bilgilere doğrudan ulaşabiliyorlar.

Yakın geçmişte katıldıkları ulusal toplantılarda yabancı devletin temsilcileri için tuttukları notların gazetelere yansması onların özensizliklerinden çok, o not tutanların yabancı devletin gücüne ne denli güvendiklerini göstermektedir.

İç muhalefet nasıl yıkılır?

Yalnızca dışarıda eğitimlenlerle sınırlı değildir operasyon. Özellikle emperyalizmin dünyayı yeniden, sil baştan kolonileştirdiği bu dönemde çeşitli anti-emperyalist ya da 'millici' ve 'ulusalci' adlarla kurulan ve birer 'mıknatıs' işlevine sahip örgütlerin işlevini de unutmamak gerekiyor. Yurt içinde siyasal etkinlik ortamının 12 Eylül 1980'den sonra uzun yıllar kesintiye uğramasıyla deneyimsiz kalan yeni kuşak (yaşları 20-40) yanıltıcı mıknatıslara kolayca yakalanmakta ve kısa sürede tasfiye edilmektedir. İyi niyetle kurulan dernekler, partiler de eski yöntemlerle etkisizleştirilmektedir.

Ülke içi muhalefetin etkisizleştirilmenin incelikleri FBI'ın genel talimatlarında (FBI Directive, 7.5.69) yer almaktadır:

- *Kuruluşun (derneğin, örgütün) yöneticilerini ve önderlerini birbirlerine karşı kıskırtmak; aralarında düşmanlık yaratmak.*
- *Kuruluşun önderlerinden bazılarının güvenlik birimlerinin muhbiri (ajanı) oldukları izlenimini yaratmak.*
- *Kuruluşun kendi yayınlarından alıntılarla yöneticiler ve üyeler arasında siyasal görüş ayrılıkları olduğu izlenimini yaratmak.*
- *Üniversite öğrencilerinin örgütleri içinde böyle bir çalışma yaparken, "üniversite yöneticilerine örgütün uyuşturucu kullanımı ve özgür seks istediklerini belirten sahte dilekçeler göndermek. Aynı belgeleri üniversiteyi destekleyen kurumlara ve kişilere, örgüt üyesi öğrencilerin velilerine göndermek en ideal yöntemdir.*

Örgütlerin, derneklerin, siyasal partilerin zayıf düşürülmesinin en kestirme yolu üyeleri arasına 'nifak' sokmaktır:

- *Kuruluş üyelerini izleyerek uyuşturucu kullandıkları izlenimini yaratmak için bazı öğrencileri gözaltına almak ve sahte suçlamalarla medyada afişe etmek.*
- *Etkin kuruluş üyeleri hakkında düşmanlık yaratıcı sahte mektuplar hazırlamak ve bu mektupları ailelerine, komşularına ve ailelerin işverenlerine göndermek. Böylece ailelerin gençler üstündeki baskısı artacaktır.*
- *Kuruluş üyeleri hakkında mektuplar hazırlayarak bunları devletin ilgili birimlerine, basına göndermek. Mektuplara 'Bir Üye' ya da 'Bir Vatandaş' gibi imzalar atılabilir.*

- Kuruluş halk arasında etkili olmaya başlarsa, bağlı gazeteciler söz konusu kuruluşun çok küçük bir grup, dikkate alınmayacak bir azınlık olduğu yalanını yaymak üzere görevlendirilir.

Durum öyle gerektirebilir ki toplumsal öbekler, örgütler, siyasal partiler temel hedeflerde anlaşarak güçlerini birleştirebilirler. Bu durumda siyasal iktidarın ya da devlet kurumlarını güden aygıtın yapacağı iş çok yalındır ve talimat da çok açıktır:

- Birbirine yakın görüşe sahip kuruluşlar arasında düşmanlık yaratmak. Bu çalışma örgütlerin her düzeyinde gerçekleştirilmelidir.

- Kuruluş üyelerinin ya da gençlerin bir araya geldikleri topluma açık yerlerde (park, kahve, pastane vb.) uyuşturucu kullanıldığı bilgisini yaymak için gazeteciler bu gibi yerlere yönlendirilir. O yöredeki polis örgütüne de ihbarda bulunulur.

- Kuruluşlara karşı en etkili çalışma, onların alaya alınması, gülünç durumlara düşürülmesidir. Bu konuda karikatürlerden, fotoğraflardan, mektuplardan yararlanılır ve özellikle yöneticiler, önderler üstünde çalışılır.

- Örgüt üyeler arasında güvensizlik yaratmak için uydurma bilgiler hazırlanır. Çok küçük, ama etkili bir örnek olarak; yapılacak toplantının, eylemin iptal edildiği ya da başka zamana ertelendiği bilgisi yayılır.

[Brian Glick, *War at Home*, South End Press, 1989.]

Daha pek çok talimatla zenginleştirilen bu tür uygulamalarla örgütler parçalanmış, parti içi tartışmalarla hizipler yaratılmış, hedefler şaşırtılmış, birçok örgüt yasadışı etkinliklere yönlendirilmiştir.

Aşağılayıcı, halkın gözünden düşürücü yayınlara bir örnek olması bakımından 12 Mart darbesinin hemen sonrasında ODTÜ rektörlüğünde yönetimi el koyan öğrencilerle ilgili TV yayını anımsamalıyız: Haber programında rektörlük masasının çekmecelerinde kadın külotları ve içki şişeleri bulunduğu yinelenip durmuştu.

Saptırıcı çalışmalar deyince de iktidara gelme olasılığı güçlenen partide birdenbire "parti içi demokrasi" istekleriyle hizipler oluşması ya da iki partinin işbirliği sürecinin her konuda anlaşılmişken seçime gün kala birdenbire bozulvermesi gibi örnekler verilebilir.

Halkı bilinçlendirerek kitle desteği elde edebilecek örgütlerin birden bire çaresizlik propagandasıyla şiddete ve silahlı eyleme yönlendirildiğini ve noktasal çatışmalarla cepheleşmenin güçlendirildiğini, umutsuzluğun yaygınlaştırıldığını unutmamak gerekiyor.

Örnekleri çoğaltmak olasıdır; ama yabancı devletlerle ölçüsüz müttefiklik ilişkilerine girilince yabancıların içerde şebeke oluşturmalarına olanak sağlanmasının demokrasi ve ulusal bütünlüğü yıkıcı en temel etken olduğu bir gerçektir.

Yabancı siyasal partilerin ve yarı-açık istihbarat örgütlerinin yurt içinde özgürce çalışmalarına verilecek olan her türlü yasal ya da yasa dışı destek, ülkeyi kargaşaya itmeye hazırlığa yapanlara doğrudan ya da dolaylı yardım değil midir?

KARANLIK VADİLERDE KALMAK

"Derin devlet" diye şemalar çizdiler; senaryolar yazdılar. Güneri Cıvaoglu gibi deneyimli ustalar, İtalyan Gladiosu (CIA - P'2 Mason Locası - Vatikan - Kullanılabilir Kızıl Tugaylar - Eski İtalyan Faşistleri Örgütü ilişkileri ve suçları) soruşturmasını anımsattılar. Oysa "derin" yani "yasal denetim dışı" örgütler şimdilerde yabancı vakıf ayrıcalıklarıyla ülkelerin içinde "yarı-derin" şebekeler kuruyorlar. Deneyimli gazeteci ustaları bile bu gerçeği ayırımsamayabiliyorlar.

Tam bir yıl önce, bir sözde "meczip" Hrant Dink'i öldürünce, bugünkü haber-yorum başlıklarının aynısıyla "derin" olandan yakınmışlardı. O günlerde "Derin Devlet, İttifakın örgütü değil mi?" diye sorarak anımsatmışım:

ABD'nin patronluğunda kurulan ittifaka girmek için can atmışsanız, gereğini yapar ve ittifaka içerden karşı çıkanlara soluk aldırılmazsınız. Onlar "Bağımsızlık" dedikçe, siz "Allahsızlar, dinsizler!" diyerek halkı onlara karşı kışkırtırsınız. Öncelikle gençlik arasında bir örgütlenme yaratırsınız. Dinsizliğin panzehiri "dinciliktir" diyerek mücadele dernekleri kurar ve cumhuriyet devletine düşman olan kim varsa örgütlersiniz. Bağımsızlık, bağlantısızlık, Mustafa Kemal'in yolu, diyenleri şaşırtmak için, kışkırtıcı ajanlarınız çalışır.

Azınlıktan olanların duyarlı kurumlarda görevlendirilmesine özen gösterirsiniz. Düşünce muhalefeti oluşturan her kim varsa, "milli tehdit" (şimdilerde dine karşı tehdit de eklendi) olarak ilan edilir. Tek tek cinayetlerle başlanır ve 'sağ-sol' ve 'dinci-dinsiz' çatışması üstüne uydurma yayınlarla kargaşa körüklenir. Bu arada hâlâ bağımsızlık diyenler varsa, onları da adım adım silahlı eyleme itelersiniz.

İttifakın karanlık elemanlarını (gizlice yerleştirilenler dışında), işbirliği anlaşmaları çerçevesinde ülkenin güvenlik kurumlarına sokarsınız.

Devletin ve toplumun doğru bilgilenmesinin önünü tıkarken, hükümet edenleri yanıltıcı her türlü çarpık bilgiyi sunarsınız. Partilere (sağcı-solcu ayrımsız) yerleştirdiğiniz özel elemanlarınızla parti içi çatışmaları körükler ve müttefikin çıkarına dokunabilecek olan siyasal partiyi ana çizgisinden saptıracak olanların önünü açarsınız. Gerçekten milli (ya da ulusalcı) yol izleme olasılığı bulunan önderleri köşeye sıkıştırır ve kendi örgütüyle aralarını açarsınız.

Ulusal kişilikleri tümünden silinmemiş olanlar, es kaza hükümet olurlar da ekonomiyi az da olsa güçlendirmeye kalkarlarsa, ittifakınızın yüksek çıkarları uğruna kanlı eylemlere girişir, iç kargaşayı iyice büyütür; komşularla oluşturulacak her türlü barışçıl işbirliğini, gerek devlet içindeki ve gerekse büyük işadamları arasındaki elemanlarınızla sabote edersiniz.

Hükümetler inat ederse, ülkeyi kan gölüne çevirirsiniz. Halk desteğini yok edemeyince, devletin güvenlik kurumu yöneticilerini özel bilgilendirme toplantılarına çekerek onları, ittifak yıkılırsa devletin de yıkılabileceğine inandırırırsınız. İnanmazlarsa elemanlarınızla ve şiddet eylemleriyle yavaş yavaş inandırırırsınız.

Bu arada yolundan caymayanlara ders vermek için bir iki suikast ve yaygın bombalama girişimleriyle kargaşa yaratacağınızın işaretini verirsiniz. Suçluları bulacak olan kurumları da siz yönlendirdiğinizden, 'faili meçhuller'iniz çoğalır. Bu arada dürüst güvenlikçileri şebekenizin çabalarıyla yıldırırsınız.

Duyguları kışkırtılmış, önyargılarla birbirlerine karşı kinlendirilmiş olan yurttaşların gözünü bağlamak için medyayı çalıştırır; uydurma senaryolar yayımlatırırsınız. Böylece apaçık olan "derin" ilişkiler de ayırımsanamaz olur.

"Din Devleti" diye yola çıkan da, "Millilik" diye şiddete başvuran da "devrim" diyerek iç

kargaşayı ittifakın işine gelen anlarda büyüten de "koruma-kollama" diyerek yönetime el koyan da; kendi yurttaşlarını ittifak adına işkencelerden geçiren de aynı yolun yolcusudur. Bugünlerde ülkemizi "azınlık milliyetçiliği" ile parçalayanlar da kimlik uyandırma servisiyle birbirine düşürenler de "reform" adı altında T.C devletini yıkma görevini üstlenenler de ittifaka hizmet etmiyorlar mı?

"Derin" dedikleri devlet, aslında ittifakın 60 yıllık gizli örgütü değil mi? Bugün, "Derin devlet" diye inleyenlerin önemli bölümü, ittifakın yüce devletinin şebekesiyle paralı ilişkiler içinde değil mi?

Her olayda "Derin" demekten kendini alamayanlar, yüce devlet ABD ile kurulan örtülü ilişkileri sorgulamıyorlar. Şunun şurasında, beş-on yıl önce kendilerini ittifakın tehdidi altında gören bu kişiler, şimdi "derin devlet" deyince, CIA-AB istihbarat kurumları ile yurtiçi elemanları arasında kurulan bağlardan söz etmiyorlar.

Onlara göre, ittifakın derin ve kirli örgütlenmesi, şimdilerde 'Liberal' ve 'Avrupalı Demokrat' olurken, "Derin Devlet" dedikleri Mustafa Kemal'in bağımsız, bağlantısız ulusal devleti olmuş oluyor. Oysa bu tür kirli işleri yönetenin ve elemanlar yetiştirenin ABD olduğunu elbette biliyorlar; ama dertleri Mustafa Kemal'in cumhuriyet devletiyle. Bağımsızlık, onurlu insanlık istekleriyle baş edemeyince, cinayetlerden hemen sonra vuruyorlar Mustafa Kemal'e...

[Savaşmadan Yenilmek, s. 206-8'den özet.]

O günden bugüne değişen nedir?

Alman Turancılığı (1918 öncesi ve 1939-1943), Amerikan Turancılığı (1943-...) dönemlerinin ardından Bağımsız Türk Dünyası Birliği'ne geçme düşüncesinin uyanması mı?

Olabilir, ancak onlar İslamcılığı da Turancılığı da biz getirir, biz götürürüz, diyorlar.

Yüce müttefik ABD'nin onayı olmadıkça, güdülebilir Arap İslamcılığıyla yoğrulmuş Türkçülükten ayrılmak başlanamaz.

Hele, hele bir türlü etkisini kıramadıkları, her adımını açıktan atmış, yasallığa sonuna dek bağlı kalmış ve işgal günlerinde bile suikastçılıktan uzak duran Mustafa Kemal Atatürk'ün erdemli savaşım ilkelerini canlandırmak, hiç ama hiç başlanamaz.

Bu arada hükümet edenler bile nereye gittiklerini ayırımsayamaz olurlar:

"Hükümete karşı isyan" ile "Devlete karşı isyan" arasında uçurumlar var. Birincisine her türlü karşı çıkış (muhalafet) girer, karşılığı da -tıpkı padişahlıklarda olduğu gibi- fermana göre verilir, adalet için istiareye (yoğun rüyalara) yatılır.

1920 ÖNCESİNE Mİ?

Yaşam tarzlarıyla, Amerika ve Avrupa'ya duydukları siyasal hayranlıklarıyla, liberal kere liberal iktisadi militanlıklarıyla, tarikatlar-şeyhler baskısı altında yaşamak istememeler. Oysa onlar öyle yapmıyorlar.

Devletin tüm kurumlarıyla (güvenlik kurumları da içinde olmak üzere) şeyhlerin güdümüne girmesine karşı durmamaları bir yana, militanca destekliyorlar.

14 Nisan 2007'de şaşkına dönmüşlerdi. Katılım sayılarını azaltıp toplumu yönlendirmeye, devletin tepesine göz dikenlerdeki güven yaralarına merhem olmaya çalıştılar.

26 Şubat 1997'de (28 Şubat kararlarından yalnızca iki gün önce) ABD'deki CFR'de kapalı yuvarlak masa toplantısına katılan Abdullah Cumhur Gül devletin tepesine aday gösterilince zil takıp oynamadıkları kaldı. Otomatiğe bağlanmış gibi ekranlara üşüştiler. Örneğin Mehmet Altan - Cüneyt Ülsever-Eser Karakaş üçlüsü Kanal 24'te, Can Paker ve ekibi Amerika gericiliğinin Türkiye'deki sesi CNN'de döktürmeye başladılar. AB temsilcileri de rahat bir soluk aldılar.

TÜSİAD'çıların yüzlerindeki bilânço artığı gülücükleri 14 Nisan'da donup kalmıştı. Onlar da canlandı. ABD'ye dek gidip Amerika'nın en gerici kuruluşu AEI ile ortak çalışma anlaşması yapan ticaret-borsa odacıları da endişeye kapılmışlardı. İçlerinden "Yoksa" diyorlardı, "Yoksa halk uyandı mı? 69 yıllık saltanatımız yıkılabilir mi?" Birden gevşediler, yumuşadılar, yayıldılar.

Nasıl yayılmasınlar? Bunlardan iyisini mi bulacaklar? Hep birlikte Washington esintisine uymalıydılar; çünkü cumhuriyet tarihinde Abdullah Cumhur Gül ve Recep Tayyip Erdoğan kadar Washington'a koşan başbakan, bakan görülmemiştir. Hatta eski dışişleri bakanlarının tümünün koşuşturmalarını parmak hesabıyla saysanız bunlarınkinin yanında pek az kalır.

Gül sonlara doğru ABD Dışişleri'ne gitmişti ve kapı ağzında ABD ile 'Vizyon Belgesi'nde anlaşlık diye gülücükler dağıtmıştı. Oysa belgede ne bir imza, ne de kâğıdın devlete ait olduğunu gösterir bir işaret vardı.

Son beş yılda "git-gel-ver" turlarıyla Gül ve arkadaşları büyük deneyimler elde ettiler. Onların değerini iyi bilen ünlüler var: Ermenilerin oyununa (!) gelip, soykırım propaganda şefleriyle Viyana'da yarı-resmi Ermeni-Türk toplantısı düzenlemiş olanlardan, devletten maaşlı eski büyükelçi Gündüz Aktan da bu değer ve geleceğin ayırında:

"Sayın Gül'ün Sayın Erdoğan'a üstünlüğü büyük ölçüde üslup, dolayısıyla kişilik farkından geliyor. Sayın Gül, dengeli, ılımlı, kontrollü, istikrarlı ve hesaplı. Bu tarzıyla Sn. Gül'ün kurumlarla, özellikle de ordu ile ilişkileri, Sayın Erdoğan'ınkiyle kıyaslanamayacak kadar arızasız olabilir. Sayın Gül, Dışişleri 'okulu'nda büyük birikim kazandı. Bu nedenle dış dünyaya çok daha açık bir cumhurbaşkanı olabilir. Politikacı kimliğiyle de halk kitlelerine kolayca erişebilir."

[Radikal, 26.4.2007]

TESEV'in Amerikan örgütlerine açıldığı dönemde, direktörlük de yapmış olan Gündüz Aktan, televizyonda Abdullah Cumhur Gül'ün yoğun dış ilişkileriyle Ahmet Necdet Sezer'den daha yararlı olacağını da anlatıyordu; gazeteye yazarken bu yorumunu unutmuş olmalı.

Geri kalan günlerde değerlilerin yanı sıra yurt dışını pek çok seven işadamlarının 32 dişlik gülüşlerini izleyeceksiniz ve şaşacaksınız.

Dünyanın hiçbir yerinde büyük işadamlarının varlıklarının güvencesi olan devletleri sarsılırken düğün bayram etmediklerini, başbakanları yabancı devletlerle görüşmeye gittiğinde arkasından hükümetlerini yıkmaya çalışmadıklarını, yabancı devletin örgütüne gidip kendi devletlerinin anayasası değiştirilsin diye rapor verecek denli kişilik bulanıklığına saplanmadıklarını da düşüneceksiniz!

Konu devletin tepesinde gezinecek bir bayanın başının sıkıca örtülü olup olmaması değildir. İslâm ya da Hıristiyan, bir din devletin kurulmakta olması da değildir. Öyle olsaydı dinsel kaygıları olmayan bu sırtkanlar koalisyonu olamazdı. Asıl sorunumuz, Cumhuriyet Devletinin parçalanması, düzenin 1920 öncesine döndürülmesidir. Bu sırtkanlar güruhunun yarım yüzyıldır düşlediği de işte budur!

Almanya'daki mezhepsel kimlik oluşturma merkezlerinin asıl işlevi de Avrupa korumasıyla ve Amerikan İslamcılığı şebekesinin yardımıyla T.C.'nin temellerine vurmanın amacı da budur!

Etnik milliyetçilerle, dinsel akım 'kamufleajıyla' İran rejimine, Suud krallarına, Amerikan yapımı İslam şebekesine 'biat' edenler, Londra, New York, Lugano bankerlerinin borazanları, Atina'nın şakşakçıları, işgalcilerin vurucu gücü Kürt kalkışmacıları, mafya şebekesinin artıkları, aynı kabın çevresinde toplanmışlardır.

NATO - Tel Aviv ortaklığıyla 'laik' düzenin korunacağı afyonunu yutmuş olan sivil-asker yetkililerin uyanmalarını beklemek boşuna.

Halkın uyanışını "laiklik" ve "türban" çemberinde öldürenler de tehlikeyi tek tek kişilerin soy kökenlerine indirenler de, bilerek ya da bilmeyerek yıkım koalisyonunun roketlerine yakıt taşımaktadırlar.

Şimdi 'Çılgınlık' değil; akıllı olma, uyanma, uyandırma ve güç toplama zamanıdır!

Gereken akıl, tepeden inmeyecektir, o zaten geçmişimizde ve vicdanımızda bulunmaktadır.

ŞEBEKEYİ GÖRME ZAMANIDIR

Herkes şaşkın; soru aynı: Nasıl oldu da bu seçimden böyle bir sonuç çıktı? Bu aşamaya, bırakınız 3-5 ayı, 5-6 yılda varıldığını sanmak, hem yanıltıcı ve hem de yıkıcı sonuçlara yol açabilir.

Yeniden düşünmek için, operasyonların temelini sıkıcı olsa da yinelemekte yarar var. Biraz özenle düşünülürse canlı örneklerin, olayların içinde yaşamakta bulunduğu kolayca anlaşılabilir. Ulusal devletin yıkım koalisyonu içinde yer alanların da düşünmesi de dirimsel önemdedir:

Son elli yıldır, ülkelerin içişlerine, "ittifak anlaşmaları"yla yön veren egemen devlet yönetimi, kendisine rakip gördüğü sosyalist düzenler yıkılmaya yüz tutunca, artık kimliği ve yapısı ne olursa olsun devletlerin egemenlik alanı içinde, açıktan paralel egemenlikler yaratmakta bir sakınca görmemektedir.

Bu tutum, halkın şu ya da bu demokratik ve bağımsız örgütlenmesiyle ya da demokratik örgütlere verilen uluslararası destekle karıştırılmamalı.

Yabancı devletin, bir ülkenin içinde örgütler kurmasının, eski örgütleri, sendikaları, odaları yönlendirmesinin, onlardan raporlar almasının, bu raporlara göre o ülkeye yön vermesinin bir tek anlamı olabilir: O ülkede var olan devlete paralel, merkezi dışarıda bir yönetim oluşturmak...

Uygulamada ülkeden ülkeye küçük değişiklikler gösterse de, ana program değişmiyor:

İçine sızılan devletin, bürokratlarının da yardımıyla, yaygın bir 'medyatik' ve 'entelektüel' yedek güç operasyonu, Amerikalıların "manufacturing public perception" dedikleri, "kamuoyunun algılama dizgesini üretme" sürecinde, aşamalar bir bir geçiliyor. 'Algılama dizgesi üretimi' sonucunda, o ülke insanları, aslında kendilerine benimsetilmiş olan düşünceleri, ya da eylem planlarını, bizzat kendi kurumlarının, kendi beyinlerinin ürünüymiş gibi algılayıp, eyleme geçiyorlar:

1) Kamuoyu oluşturucuları -bizdeki adlandırmayla, aydınlara, yazarlara, bilim adamlarına-yönelik, içerde ve dışarıda, masrafları karşılayarak, konferanslara çekmek. Katımcılarla doğrudan ilişki içinde, ilgili ülke hakkında bilgi almak ve 'düşünce ve örgütlenme' özgürlüğü başlığı altında yeniden yapılanma düşüncesini benimsetmek.

2) Uzaktan yönlendirilebilecek bir ilişkiler ağı altında insan hakları dernekleri ve benzeri örgütlenmelerin kurulması,

3) Yeni propaganda aygıtlarının (radyo, gazete, dergi, televizyon, video yayını) devreye sokulması.

4) Casuslar yerine yayın muhabirleriyle yerinden bilgi elde etmek için yaygın bir yayıncı eğitim programının gerçekleştirilmesi,

5) Konferansların çoğaltılması. Yerel vakıf ve "think tank" derneklerinin kurulması,

6) İşadamları derneklerinin, sendikaların kurulması, var olanların içine bilim danışmanlarıyla sızılması. Siyasi partilere eğitim programlarıyla, partililik dersleriyle yaklaşarak kadroların yönlendirilmesi, gençliğin "düşünce özgürlüğü" ve "siyasi katılımcılık" propagandasıyla örgütlenmesi, (...)

7) Etnik ayrılıkları güçlendirmek... ulusal ve bölgesel tarihin bütünleştirici özelliklerinin azımsanılarak, yerel tarih, yerel kültür araştırması adı altında en eskiye özlem yaratılması,

8) Kitlelerin akıl denetimlerini ele geçirmek üzere yoğun propaganda ve yanlış bilgilendirmeyle tarihsel devlet kurumlarının ve etnik sürtüşmeleri önleyen geleneksel kurumların yıpratılması, toplumsal kimliği karıştırmak için tarihsel ve toplumsal gelişim gerçeklerini tahrif ederek, yeni kimlikli topluluklar yaratılması. (...)

Şimdilik burada bırakıyorum. Geri kalan 11 maddeye ve ayrıntılara kitaptan bakılabilir.

Bu çalışmalara, CIA, BND, MI6, MOSSAD, EOKA, SAWAMA, VEVAK vb. operasyonel kurumların içerde (devlet içinde ve halk arasında) kurdukları şebekeyi eklersek, şu aşağıdaki soruların yanıtlarını daha kolay bulabiliriz.

Seçime giderken birleşen iki partinin birlikteliği son anda nasıl bozuldu?

Nasıl oldu da ana muhalefet partisinde birdenbire bir hizip hortlayıverdi?

Ne oldu da bu medya organı birdenbire yönünü şaşırdı?

Ulusal uyanışı köreltecek bu cinayetler neden şimdi işlendi?

Şu işadammın önü nasıl da açılıverdi?

Genel başkanın kararlarını ve seçim propaganda tekniklerini aniden şaşırtanlar kimler?

Milliyetçi partinin cumhurbaşkanlığı konusundaki yaklaşımı birdenbire nasıl değişti?

Hepsinden daha önemlisi, halkın düşüncesi ulusallık temelinden nasıl koptu?

TÜRKLERİN AHLÂKI MI DEĞİŞTİ?

Seçimden sonra şaşkınlıklarını bir türlü atamayanlar, sekiz gündür ayrıştırıyor, birleştiriyor, topluyor, çıkarıyor, ama %70'in tavrına bir türlü anlam veremiyorlar. Veremezler, çünkü dünya değişirken, değerler de değişti. İşte birkaç örnek:

Siz diyorsunuz ki ABD-AB destekli PKK saldırıyor; sınırlarımızın güvenliği için dağların hemen ötesindeki kamplar, karargâhlar basılsın, çünkü ulusal bağımsızlık bunu gerektirir.

%70 diyor ki sınırı geçerlerse ABD ile çatışma çıkar, borsa allak bullak olur, dükkân çöker, traktörün, Japon arabasının, evin taksidini ödeyemeyiz.

Bu kişiler nasıl cumhurbaşkanı olur; görmüyor musunuz, Bush ne derse onu yapıyor, ulusal gururumuzu, onurumuzu, diye başlıyorsunuz.

%70 diyor ki Bush'un yakını olmaları çok güzel, çok da yararlı; böylece IMF ümüğümüze basmıyor, gül gibi geçinip gidiyoruz; hem bizimkilere kalsa yüzlerine gözlerine bulaştırırlar.

Oğullarına gemi, villa, Amerika'da ev almışlar; yabancı bankanın milyar dolarlık cezasını bir kalemde silip atmışlar, evrakta sahtecilik, kendilerine ceza-vergi affı...

%70 diyor ki, soymayan mı vardı, böyle gelmiş böyle gidiyor. Hem bu adamlar ötekiler gibi gizliden değil açıktan yapıyorlar; ticaret başka nasıl olur ki?!

Diyorsunuz ki, tarlaları, bahçeleri, ormanları apartmanlarla, villalarla doldurdular.

%70 diyor ki bizim tarlalar buğday vermiyordu, elmalar Avrupa yuvarlaklığına uymuyor; hem iyisini dışardan daha ucuza alıyoruz; ormanlar da boş boş duruyor, üstelik arada bir yangın da çıkıyor; villacılar hiç olmazsa oraları korur.

Kıyılarımızı, limanlarımızı, bankalarımızı Yunanlılara, şeyhlere, gâvurlara satıyorlar, kendi yurdumuzda çırılçıplak kalacağız.

%70 diyor ki sermaye dünyada dolanıp duruyor, bize de geliyor; fena da olmuyor. Baksanıza, piyasa canlanıyor, çocuklarımıza iş çıkıyor, kavgaya gürültüye ne gerek var, din ayırımı yapmadan kardeş oluyoruz.

Siz diyorsunuz ki Kıbrıs gidiyor, İskenderun körfezimizin çıkışını denetim altına alıyorlar; Akdeniz kıyılarımızı tehdit edecekler.

%70 diyor ki Kıbrıs mı?.. Kardeşim ne kadar kötüsünüz, maraza çıkarmanın sırası değil; ambargo uygulamalar, ticaret centerleri çöker, para piyasasında hisselerimiz sıfırlanır, yabancı sermaye çekip gider ve işsiz kalırız.

Siz diyorsunuz ki bak! Dinin, kültürün, misyonerler, azınlıklar...

%70 diyor ki Dünya değişti, Washington'un dediği gibi, dinler çağına girildi; üç din kardeşdir.

Amerikan askerlerini topraklarımızdan geçireceklerdi, Irak'a girmeyelim (aslı PKK'yı Irak'ta vurmamalım, Kerkük'ü dert etmeyelim) diye 8,5 milyar Dolarlık anlaşma imzaladılar.

%70 diyor ki fena mı ettiler, Amerikan askerleri İskenderun'dan Hakkâri'ye dek yerleşseydi, ticaret artardı; daha sonra Suriye'ye girerlerdi kolayca, onlar da kazanırdı, biz de kazanırdık.

Örnekleri çoğaltmak olası; gerisini getirmek kolay, ama işin özü; küreselleşme diyerek işgal liberalizmi, 'gemisini alan kaptan' ahlakı yerleşti. Hem de yavaş yavaş...

Siz, tüm uyarılara karşın, bu değişimi görmezden geldiniz. Sınırımızın hemen ötesindeki işgalci acımasızca öldürürken, bir-iki barış gösterisi dışında sus pus oldunuz.

Muhalefetin en milliyetçi kanadı bile, on beş gün evveline dek, "Devleti yıkıyorlar" diye bağırırken, sanki devlet hemen kurtulmuşçasına, mecliste maraza yok, diyerek; değişime ne denli hızlı uyduğunu ilan ediyor!

Yeni yıldız, eskinin hariciyecisi, daha bir ay önce "1 Mart Tezkeresini Barzani geçirtmedi!" diyerek ne denli ABD dostu olduğunu gösterdiğinde uyanmayanlar şimdi uyanırlar mı?

%70 kim mi?

%46 küsurun üstüne en milliyetçi partiye çöreklenen Nurcuların, tarikatçıların oylarını, T.C. Devleti'nin İslamcı ezeli muhaliflerinin ve PKK'nın yarı-legal partisinin oylarını eklerseniz, %70'in de üstüne çıkar koalisyon! Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığına kökten karşı olanların koalisyonu! Bazıları gizli, çoğu açık!

"İş darbelere kalmamalı!"

Biz bunları zaten biliyoruz, bize ne yapmamız gerektiğini göster diyerek, hayıflanmanın bir anlamı kalır mı?

Oturduğunuz yerden kahırılanmayı bir yana bırakıp, biliyoruz dediğiniz olaylar bilgisini, özellikle yanlış bilgilendirme yayınlarının yoğunlaştığı bir ortamda, halka ulaştırsak mı?

Olaylar bilgisini öğrenen halkın, gerçeklerle karşılaştığında sabır taşının çatlayacağını bilerek, hızla örgütlenmesini ve alanları doldurmasını sağlasak mı?

AKP'liler dahil tüm milletvekili adaylarını, Başbakan, AKP bakanları ve onların destekçisi öteki koalisyon ortaklarının aykırı tutumları karşısında tavır almaya özendirsek mi?

Bu işleri generallere bırakmadan, yerinde ve zamanında ulusal tepki oluşturulması için tüm siyasal partileri ortaklaşa harekete geçmeleri için işbaşı yapmaya zorlasak mı?

Ve askeri darbelere gerek kalmadan, ulusun birliğini sandıkta göstermek gerekiyor! Önde siz, karşıda AKP - ABD - AB - Azınlık Milliyetçileri-Humeyni Hatçıları - İsrail Piyonlarından oluşan koalisyon!

Mızımızlanmayı ve küçük ayrılıkları bir yana bırakarak, çok ama çok acele davranmalı, çünkü tarih hayıflanmaların erken ölümleriyle bezelidir!

Koalisyonun silahşorlarını unutmamalı!

Silahşorların çalışma yöntemleri incedir. Bir görevli düşünün; T.C. Kuzey Irak'ta Kürt devletini desteklemeli, Kıbrıs'ta çözüm için limanların Rumlara açılması yetmez, Türkler, derhal AB'ye dâhil olmalı ve Ermenilere karşı yumuşamalı vs. diye yazıp duruyor... Koyu yeşil, kahverengi adamlar, ABD'nin istediği doğrultuda "Vurun komünistlere" diyerek saldırdığında bu kişilerin çoğu "demokrasi, özgürlük!" diyerek karşı duruyorlardı. Şimdilerde yeşil-kahverengi faşizmin ortağı olmuşlar, gerçekten özgürlük isteyenlere karşı kılıç çekiyorlar.

"Bize ne bundan" denilemez, çünkü bu adam çeşitli üniversitelerde gençlerimizi eğitiyor; Washington Kürt Enstitüsü'nün kapalı toplantısına katılıyor; TESEV'de bölüm başkanı oluyor, NED'den her yıl otomatikman sivilleştirme parası alan Helsinki Yurttaşlık Derneği'nin kurucusu...

Cepheden saldırmıyor; Amerikan tarzını özümsemişler hep "demeye" getiriyor. Örneğin "T.C." diyor, "ABD'nin planladığı biçimde, Kürdistan Bölge Devleti'ni hemen tanımalıdır" diyemiyor, ama şöyle yazıyor:

"Irak parçalanırsa bize görece olarak en istikrarlı kısmı komşu olacak ve üstelik bölgenin yeni jeopolitiğinin gereği kurulacak Kürt devletinin Türkiye'den başka dayanacağı bir yer olmayacak."

[Mensur Akgün, Referans, 7.3.2006]

Yumurta kapağına gelince kendilerini dışa vuruyorlar. Amerika, Avrupa, demokrasi, küreselleşme, karşılıklı bağımlılık vs. sözleriyle yetinmez oluyorlar ve yekten saldırıyor; "Çözüm sürecini tıkayan tek faktör Denктаş ve ekibi!" deyiveriyor.

"Biz bunları zaten biliyoruz!" diyerek kıyıya çekilmeden önce bu gerçekleri somut ayrıntılarıyla analara, babalara ve gençlere duyurmak, hayıflanmaktan daha yararlı olabilir.

TÜRK-İŞ VE DİSK SUSUNCA

SOROS-SA KONUŞUYOR

Uyanış, Cumhurbaşkanlığı seçimiyle sınırlanamazdı. 2000 'de de aynı soruyu sormuşlardı: Cumhurbaşkanı kim olacak? T.C.'nin başına geçecek kişiyi adını vermeden tanımlamıştık. Sezer daha seçilmemişti.

Hâkimiyet-i Milliye Dergisi 2007'de sorunca, yedi yıl öncekine benzer bir nitelemede bulunmak zorunda kalmıştım:

"Yeni cumhurbaşkanı NATO genişleme projesine sadık olacak. AB yoluna kayıtsız koşulsuz sonuna dek inanacak. ABD'nin stratejik dostluğundan kuşku duymayacak, gereğini yerine getirecek.

Yabancı (Doğudakiler dışında) devletlerdeki siyasi partilere bağlı örgütlerin Türkiye'ye yerleşmesine ses etmeyecek.

O yabancıların vakıf ya da şirket görüntüsü altında mal-mülk edinmelerini 'batılılaşma' sanan, ulusal bayramları halktan uzaktaki meydanlarda kutlayan, bayramdan bayrama televizyonlara çıkıp 'Birlik bütünlük, barış!' sözlerini yineleyen, şöyle ya da böyle laikliğe sahip çıkan bir cumhurbaşkanı sizi bekliyor. Hatta ABD Başkanı'na, öncekinin yaptığı gibi, 'Dünya liderisiniz' diye mektup yazması da olasılıklar içindedir."

Bu liste elbette genişletilebilir ve Ortadoğu'da ABD -İsrail - AB kuyrukçuluğundan, ABD'nin koltuğu altında Karadeniz'de ve Doğu Akdeniz'de güvenlikçilik oynamaktan, TESEV-ARI-TOSAM-ASAM-TÜSES gibi örgütleri demokrasıcılık oyununun baş aktörleri sanarak makamı onlarla şereflendirmekten söz edilebilir.

İktidardakiler, başarısızlığın dibine, yanlışlığın karanlığına battıkça, yakınları ticarete yüksek atılımlar yaptıkça, Cumhuriyetin kuruluş ilkelerini budadıkça bir tür endişeye kapılıyorlar. İktidardan düşmek onlar için felakete dönüşüyor. Arkalarında halk varmış, yokmuş aldırıyorlar ve iktidarda kalabilmek için her türlü baskıya yöneliyorlar. Yasallıkları, geçerlilikleri tartışılır oluyor ve her ne olursa olsun, zorla iktidarın karşılığı, zorla indirme oluyor. Seçilmek her sorunu çözmiyor. O yıllarda oyları düşüp seçmen desteği %21'e iniverince, Özal da makama atlayıvermişti. O günlerde yazılanlarla, söylenenlerle bugün yazılanlarla, söylenenler arasında operasyona uygunluk yönünden 'derece farkı' var, hepsi o kadar.

Eski makam tartışmalarıyla bugünkü arasında bir ayrım var: Eskilerde aydın geçinenler hemen hemen bir bütün olarak demokrasinin, özgürlüğün ilkelerini sıralayıp, bağımsız Türkiye ülküsünü öne çıkarırlardı.

Sendikalar, kitle örgütleri ses verirler, güçlerini gösterirlerdi. Şimdiyse, aydın geçinenlerin çoğunluğu, 'koloni demokrasi' kılığındalar ve en gericilerle örtüşü işgale yandaş olanlar birleşmişler AKP kişisini Cumhurbaşkanı koltuğuna oturtmaya çalışıyorlar. Sendikalarla Odalar suskun.

Son yirmi yedi yılda, toplum genellikle suskundu. Gerektiğinde 'irtica' birinci tehdit olarak gösterilir, Amerika laikliğin güvencesi olarak sunulurdu. Oysa günümüzde toplum kolayca yönlendirilemiyor.

Halk, Amerikalıları da Avrupalıları da Ortadoğu cehenneminde tanıyor ve giderek sapla samanı birbirinden ayırmayı öğreniyor.

Cuntacılığın yerini, bağımsızlık, özgürlük ve onur kavgası alıyor.

Uyanışı, ABD ortaklığı hesabına durdurmak isteyenler de yönlendirmek isteyenler de yanılıyorlar.

Hava ısındıkça, taraflar kendilerini belli ediyorlar. ABD'ye gidip Yunanlı ambargocuya T.C. Anayasası hakkında rapor veren TÜSİAD kendini belli ediyor.

"SA" Üniversitesi Rektörü Terzioğlu Tosun, devlet üniversiteleri rektörlerinin açıklamalarını siyasete karışmak olarak niteliyor. Tosun Bey'e sormak gerekiyor:

"ABD'de RAND Corporation danışmanı, istihbaratçı Henri Barkey ile kulüplerde buluşanlar, Said-i Nursi hakkında uydurmalar yazanlar, CIA'nın propaganda aygıtlarından Radio Free Europe (RFE) ve Radio Liberty (RL) çalışanları hangi üniversitede görevlidirler?"

Tosun Bey'in, Güler Sabancı ve George Soros'la aynı masaya oturup eğitim anlaşması imzalamasının siyaset dışı olduğu ileri sürülse bile George Soros, "SA" Üniversitesi salonunda T.C.'nin içişlerine doğrudan karışırken, siyaset değil de bilim mi yapmış oluyordu?

RAND'cılarla, NATO genişleme projesinin propaganda aygıtı GMF'cilerle "düşünce platformu" adıyla düzenlenen çalışmalar siyaset değil de, "beyin fırtınası" mı oluyordu?[\[19\]](#)

Halkın uyanışı karşısında "SA"cıların yanı sıra iktidara destek için çırpınanlar da, kitle gücünü

uyutmak isteyenler de var. ARI'dan, TESEV'den, Beyoğlu'nda düdük öttürüp süpürge sallayanlardan, DİSK'ten, TÜRK-İŞ'ten ses yok!

Bir yandan Türk milliyetçiliği oynayıp öte yandan Nurculukla içli dışlı olanlarla ABD işgaline karşıymış gibi yapıp ABD-İsrail kuklalarını kutsayan sözde anti-emperyalistler, etnik azınlık milliyetçileri de kıvırtıyorlar.

Bir yandan işgalciyle 'müttefiklik' oynamak ve Batı Avrupa'nın sustalı maymunu olmak; öte yandan Atatürk'ten söz etmek, aydınlanmadan dem vurmak, hiç tutmuyor.

Halkın onur kavgasını, ABD-AB-İsrail cuntacılığında eritmek giderek olanaksızlaşıyor!

İç çatışmaları deneyeceklerdir. Bunu 'ulusalcılık' diyerek de yapabilirler. Toplumsal akışın önüne önder olarak geçip, onurlu insanlarımızı karanlık vadilerde yalnız bırakmayı da denerler.

CIA'NIN MUTEBER GAZETECİLERİ

TÜRKLERİN GERİLEDİĞİ SON NOKTA

Deneyimli gazeteci arkadaşına "Bir gazeteci bir yabancı Büyükelçi ile buluşsa en çok hangisi konuşur?" diye soruyorum. Hemen yanıtıyor:

"İlkedir... Gazeteci konuşmaz, konuşturur!"

Gözlerini kısıyor ve bu kez o merakla soruyor:

"Hayrola hangi büyükelçi?"

"En patron devletin Büyükelçisi, yanında da bir bayan, almışlar gazeteciye karşılıklarına susuyorlar."

"Gazeteci ne yapıyor?"

"O gazeteci, yaklaşan seçim üstüne yorumdan yoruma geçiyor; CHP'nin durumunu anlatıyor; MHP'ye geçiyor... Anlatıyor da anlatıyor ve..."

"Desene, gazeteci yabancı devlete rapor veriyor! "Kimmiş bu yabancı devlete raportörlük yapan gazeteci?"

"Kaynağımı söylemem!"

"Yani sen başkasından mı duydun olanı biteni?"

"Hayır" diyorum, "Bir rastlantıydı... Ben hemen yan masadaydım, gözlerimle gördüm; kulaklarımla duydum."

"Yani bir tele-kulak raporu değil..."

Anlaşılan gazetecilik yaparak beni konuşturacaktı. Oysa ben gazeteciler karşısında özenle konuşmayı bir başka gazeteciden öğrenmişim. Konuyu kapamaya çalıştım:

"Dedim ya şimdilik kaynağımı açıklamayacağım."

"Ama sen kendin kaynaksın!"

"Olsun... Ben casus ya da muhbir değilim ki yan masada konuşulanları kaydedeyim; resimlerini çekeyim..."

Gazeteci arkadaş anlamıştı beni konuşturamayacağını:

"Öyleyse ben de bunları yazamam; çünkü kaynak yok, kanıt da yok!"

Onu heyecanlandırmış ve yarı yolda bırakmışım. Bir başka örneğe geçtim:

"Gazeteci bir Avrupa kentinde CIA'nın Türkiye İstasyonu eski Şefi ile birkaç gün ve gece geçirmiş."

"Ne konuşmuşlar?"

"Dünyanın geleceğini ve Türkiye'yi..."

"CIA'cı Türkiye'de neler yaptığını da anlatmıştır..."

"Belki de ama ellerinde viski bardakları varmış!"

"Nasıl yani? Sen o zaman da yan masada mıydın?"

Güldüm:

"Dedim ya ben ajan ya da muhbir değilim!"

"Orada değildin; ama ünlü gazetecinin CIA'cı ile viski çektiğini biliyorsun... Öyleyse orada bir muhbirin vardı!"

"Yok, be yahu..."

"Peki, ama nerden biliyorsun?"

Bu kez kaynağımı açıklıyorum:

"Gazeteci viskili geceleri kendi köşesinde yazdı. Oradan biliyorum."

"Hepsi bu kadar mı? Yani gazeteci CIA'cıyı konuşturmamış mı?"

"Bilmiyorum; çünkü yalnızca dünyanın değiştiğini ve viskiyi yazmış!"

"O gecelerin ve günlerin hesabını kim ödemiş?"

"CIA'nın memleketinin yarı resmi derneği toplantıyı düzenlemiş; parayı da şirket vakfı ödemiş."

Gazeteci arkadaş yine kestirip atıyor:

"Parayı vermişler; bizimkini öttürmüşler! Öten adama gazeteci denmez..."

Sözünün gerisini yazamıyorum; çünkü ayıp kaçır, ancak son sözünü yazabilirim:

"Yahu sen gazeteci misin ki hep beni sınadın. Anlattıkların da sınava hazırlık testinin metni miydi?"

"Asla değil... Hepsi gerçektir. Sınava gelince; viskici, gizli şarapçı, lüks otel sevicisi olan ne çok gazeteci var, bilesin diye anlattım. Gerçekliğe gelince: Hollywood filmlerindeki gibi, bu öyküdeki kişilerin gerçek yaşamdakilerle benzerlikleri bir rastlantıdır."

Gazeteci arkadaş, bu açıklamama inandı mı, bilmiyorum; ama dudaklarının arasından çıkmak üzere olan kötü sözü içine çekip hayıflandı:

"Eskiden el altından yaparlardı yapacaklarını... Bizler bilirdik de yazamazdık kanıt olmayınca..."

Sözünü kestim:

"Şimdi 'açılım' devri... CIA düdüğü olmak da ötmek de serbest ve hatta daha makbul!"

Gazeteci arkadaş "Gazetecilik zaten ölmüştü" diye başladı ve birden doğruldu, "Devir ...ların... lerin... devri!" dedi.

*

Hayır, o dediklerini de yazamam. Aile terbiyem izin vermez, bu bir!

Vatanın nasıl satıldığını düşünüp olmayacak işlere kalkışır ve başınızı derde sokarsınız, bu da iki!

Belki bir gün bir kitapta adları da olayları da sıralarız. Siz şimdilik apoletli-apoletsiz tiyatrocuları bir süre daha izleyin. Hem bugün 9 Eylül, işgalcinin işbirlikçileriyle denize döküldüğü gün.

Yarın da 10 Eylül, aynı işgalcinin Bandırma'nın soğuk sularında İngiliz gemilerine yetişmek için çırpındığı gün.

Yine 10 Eylül, tanyeri ağarırken, Başkumandan Mustafa Kemal'in Polatlı'da, Basiret Tepesi'ne çıkarak sekiz yüz metre karşıdaki Duatepe'deki işgalcinin top bataryasına bakarak saldırı emrini verdiği gün...

Duatepe için "Türklerin Viyana'dan sonra geriledikleri en son nokta!" diye yazmıştı tarihçiler.

Ne ki Duatepe'nin 70 yıldır nereye gerilediğini ayımsayan yok!

"ATLANTİK KONSEYİ"

Atlantik Konseyi, NATO'ya toplumsal destek vermek, ABD önderliğini pekiştirmek, NATO üyesi ülkelerde ortak ideoloji oluşturmak, yönlendirici ve güdücü propaganda için 1954'te kurulmuş olan çeşitli örgütlerin 1961'de merkezileştirilmesiyle oluşturulmuştur. Medyada yayıldığı gibi, bir "düşünce topluluğu" değil, Amerikan Federal Devleti'nin yarı-resmi kuruluşudur. Yöneticileri arasında, deneyimli ABD generalleri, dışişleri görevlileri, CIA direktörleri, ABD başkanlarının Ulusal Güvenlik Danışmanları, Savunma Bakanlığı uzmanları bulunur. Konsey'in son başkanı Obama'nın güvenlik danışmanıdır.

Konsey üyelerinin birçoğu, aynı zamanda CFR, Bilderberg, Trilateral Commission, Amerikan vatandaşlarını fişleyen CPD (Şimdiki Tehlike Merkezi) üyeleridirler. Bazıları da gizli-gizemli *Scull and Bones* (İskeletler ve Kemikler) üyesidirler.

Atlantik Konseyi'nin çalışmaları ABD yönetimine olduğu kadar NATO'ya da yol gösterir. Genişletilmiş NATO'nun "Kumanda Yapısı" çalışması üstüne bilimsel(!) rapor hazırlar. Her yıl ödüller de verir. Son iki yılda ödül alanlar arasında George Herbert Bush, Afganistan ve Irak İşgal Kuvvetleri Komutanı Çuvalcı General David Petraeus, Tony Blair, Rupert Murdoch, Genkur Başkanı Amiral Michael Mullen

ABD ile müttefikliği pekiştirmek için yazarlar, gazeteciler, işadamları, devlet memurları, diplomatlarla, sanatçılarla ortak çalışmalar gerçekleştiren Konsey'in Avrupa ayağını Atlantik Andlaşması Birliği (ATA) oluşturmuştur. ATA'nın Ankara'da da bir şubesi vardır. Şube yönetiminde eski diplomatlar da vardır. ATA ayrıca gençliği örgütlemek, yeni liderler yetiştirmek için ayrıca bir örgüt kurmuştur.

Basında yer alan "Kürt Raporu" David Phillips'e ait değildir. Nisan 2009'da ABD'de yapılan toplantının Phillips tarafından toparlanan sonuç belgesidir. Bu toplantıya Türkiye'den, Irak Kürdistan Devleti'nden (yeni resmi adı: Kürdistan Bölge Yönetimi) temsilciler katılmıştır. Toplantı amacı, Irak'ta kurulan Kürt devletini Türkiye'ye kabul ettirmek ve Türkiye'de Kürt milliyetçiliğini desteklemektir. Toplantıda, Açık Toplum Enstitüsü (Quantum Bankerleri-Soros kuruluşu) yöneticisi, ABD'nin Ankara eski Büyükelçileri, generaller de katkıda bulunmuşlardır.

Örtülü ya da yumuşak ya da "otonomi" tasarımına gelince; yalnızca ABD kurumlarının değil, aynı zamanda yıllardır ABD'den destek gören yerli derneklerin, ABD'de yerleşik İsrail destekçisi örgütlerin, Amerika ile "entegrasyon"dan yana olan dinsel öbeklerin oluşturdukları, zihinlere kazıdıkları ana planın bir parçasıdır.

Yıllar içinde Amerika'da, Brüksel'de, Erbil'de "Kürt Sorunu" adı altında konferanslardan bazılarını Türkiye'den de TESEV gibi siviller (!) katılmıştır. Çalışmalar yalnızca "Kürt" başlığı ile sınırlı değildir. Temel çalışma Türkiye'deki azınlıkların (!) tümünü, bazılarını göre "Müslüman azınlıkları" da kapsamaktadır. Konferanslar Kürt milliyetçilerinin yanı sıra geniş bir çevrece desteklenir. Alman vakıflarının, Orient Enstitüsü'nün kadın-gençlik çalışmalarını da unutmamalı.

David Phillips'in çalışmaları bu yolda değerlidir. T.C. Dışişleri'nin bilgisi içinde "Ermeni soykırım" propagandisti David Hovhanisian ve Ermenistan delegeleriyle Türkiye'den özel delegasyonun ortak toplantılarını o örgütlemişti. Amerika'da ve Avrupa'da birçok kuruluştaki görev alan, ABD Dışişleri danışmanlarından olan David Phillips, Doğu Ergil'in kurduğu TOSAV'ın Türk-Kürt uzlaşma çalışmalarında danışmandı.

Konsey'in Türk-Amerikan ilişkilerini geliştirme çalışmalarına Sabancı Üniversitesi, eski Washington büyükelçileri ve akademisyenlerden Sabri Sayarı, Çağrı Erhan, Mustafa Aydın, Sedat

Laçiner, Ersin Kalaycıoğlu; gazetecilerden Yasemin Çongar, Yavuz Baydar, Şahin Alpay katılmışlardır.

Sonuç olarak, ÷lkemizin iktisadı, güvenliği, eğitimi yabancılara emanet edileli onlarca yıl oldu. Güçlü devletlerin güvenlik himayesine muhtaç olunduğuna iman edenlerin bölünme ve paylaşın planlarından kurtulmaları beklenemez. Asıl sorumlular da onlardır.

[Atlantik Konseyi ve Avrupa-Türkiye örgütlenmesi için *Ortağın Çocukları* kitabındaki özel bölümden yararlanılabilir.]

"FOREIGN POLICY" DERNEĞİNİN ALTINI

Eskiden ne denli kolaydı, siyaset yazmak: Türkiye'de o bunu dedi, bu şöyle buyurdu, öteki yolunu şaşırırdı vs. vs. Hele devletin üst makamları ABD'ye gidecek oldu muydu, yer yerinden oynardı; çünkü devletin üst yöneticileri pek seyrek giderlerdi oralara. Gidiyorlarsa kesinlikle ülke için çok yaşamsal bir sorun var demektir ki BM'de ya da Beyaz Saray'da görüşsünler! Birkaç gün "Dost Amerika" övgüleri ve devletin büyük yöneticisinin yurda dönüşü; törenler, demeçler ve sessizlik... Sonra yine içerde olup bitenler...

Şimdilerdeyse (son 30 yıl ve en son 6-7 yıl) siyaset yazmak, Amerikan adamlarından, örgütlerinden söz etmeden olmuyor. Eskiden de öyle olmalıydı; ama o zamanlar "dost" devletten kuşku duyan olmazdı. Oysa asıl siyaset Washington'da planlanır, Türkiye'de uygulanır; tıpkı şimdiki gibi.

Eskiden gidenler, oralarda devlet yetkilileriyle görüşürlerdi, yani devletten devlete ilişki kurulurdu. Oysa şimdilerde hiç öyle olmuyor. Devletin en başındakiler oralarda derneklere gidiyorlar, bir grup seçilmiş şirket, siyaset temsilcisinin karşısına geçip konuşuyor; soruları yanıtlıyor. Gönlü hoş olsun diye de bir ödül (plaket, kutsal boynuz, madalya vb.) veriliyor.

Sayın Abdullah Cumhur Gül, Suudi Kralı'nın otel odasına gidince olay olmuştu. Sonra Başkent Ankara'yı bırakıp İran Hocat-ül İslam'ı, İslam Pasdaranı Sardar Ahmedinejad için İstanbul'a gitti; daha az olay oldu. Küçük devlet Ermenistan'ın başkanını görmeye Erivan'a gitti; daha da az olay oldu.

Geçmişte ne söz verilmişse şimdi o yapıyor.

Foreign Policy Association (FPA) -Türkçesiyle, Dış Politika Derneği- 1918'de "Özgür Uluslar Derneği Birliği" olarak, 141 Amerikalı tarafından kuruldu. 1923'te şimdiki adını aldı. Amacı, ABD dış politikasına içerden halk desteği oluşturmaktır. İş ciddiye almışlardı, orta öğrenim gençlerinin akıllarına ABD çıkarlarını (çoğu zaman büyük şirket çıkarlarıdır) yerleştirmek için çalıştılar.

1980'lere doğru "Yabancı ülkelerde öne çıkacak" kişileri önceden belirleyip "konferans" adı altında toplantılara getirdiler; iyi ilişkiler kurdular.

İş sağlama almak için 1990'larda Rockefeller'lerin vakfiyle birlikte güdülecek ülkelerin gazetecilerini seçkin yerlerde ağırladılar. İlişkilerin sağlamlığı ve Amerika'nın uzun erimli çalışmalarının tipik bir örneğidir FPA konferansları.

25 Eylül 2003'te kürsüye gelen yabancı devlet adamı, daha o zamandan, bir başka yabancının kendi ülkesiyle ilgili 'ılımlı' planını överek söze girmişti: "*Bir yazısında, AB Dış İlişkiler Komiseri Mr. C. Patten, Türkiye'yi 'demokratik gelişmenin ılımlı İslam'la nasıl birleşebileceğinin açık bir uygulamasıdır' diyordu.*"

[Chris Francis Patent: İngiliz Muhafazakâr Siyasetçi.]

Yabancı devlet adamı, dinleyen seçkinleri mutlu edecek şu sözleri de eklemişti:

"En güçlü terimlerle bildiririm ki Türkiye'nin müttefiki Birleşik Devletler ile ortaklığı belirleyicidir, kalıcıdır; birçok alanda ve coğrafi bölgede etkindir. Bu ortaklık, özgürlük, insan hakları ve pazar ekonomisi gibi değerlere dayanır... Kafkasya'da (Gürcistan olayını anımsamalı), Orta Asya'da bağımsızlığın ve güvenliğin yerleşmesi için bölgesel işbirliği..."

Liderlik Forumu'na katılan yabancı devlet adamı daha sonra, bugünkü açılımları aydınlatacak biçimde, Ermenistan Dışişleri Bakanı ile görüştüğünü, gelecekte yeniden görüşmeye karar verdiklerini, Azerbaycan ile Ermenistan arasındaki ilişkilerde rol oynayacaklarını, Gürcistan'a gittiğini ve çok yardım ettiklerini anlattı.

Bu sözleri söylediğinde Dışişleri Bakanı idi Abdullah Cumhur Gül. Yakınlarda ABD'de aynı

derneğe bir kez daha gitti ve barışa katkıları için kendisi bir "medal" ile "decorated."

[İngilizce bilen okurlar bağışlasınlar. "Medal": Madalya. "Decorated": Donatıldı.]

Bunları neden mi yazdım? Gün olur işe yarar diye. Yoksa devlet adamının dernek madalyası almasının günümüz politikasında can sıkıcı bir yanı olduğunu anlatmak için değil. Gerçeği yazmaktan başka çare yok. Belki bir "intibah" (uyanış) olur!

VİZYON KARDEŞLİĞİNDEN MODELLİĞE

İşbirliğinin gizlisi saklısı yoktu: Türkiye'yi çeşitli federasyon devletlerine bölüp her türlü ırkçı oynaşmaya açık bir toprak parçasına dönüştürme planları Türkçe kitaplara basılmış, yüzlerce konferansta dile getirilmişti. Bu uğurda milyonlarca dolar harcanarak sivil(!) liderler yetiştirilmişti.

Plan işledi; yalnızca son yirmi yılda yüz yıllık amaçlarına ulaştılar: Birbirine düşürdüler; dinsel inançlarla oynayarak kitleleri devletlerinin egemenliğini yıkmak için kullandılar. Hocaları, şeyhleri, papazları, imamları, radikal İslamcılarını, terörist ayrılıkçıları kanatları altına aldılar. İşin sonuna yaklaşıldığında da karşı çıkma olasılığı olanları ezmeye başladılar.

"Laz, Gürcü, Rum-Pontus, Adige Federe Devletleri"nin öncüsü olacak olan "Kürdistan Federe Devleti"ne de o denli yaklaştılar ki ağızlarından bal damlıyor.

Teslimiyeti, "fırsat" diyerek boyuyorlar. Boyayı sıyrınca altından ABD projesi sırtıyor. Ortamına göre din değiştiren Barack Obama'ya şefkat gösteriyorlar, Araplardan öğrendikleri gibi onun elini avuçlarına alıp sıkıyorlar.

Daha on yıl sonrası bile belli olmayan yangın bölgesine komşu sınırlarımızı, eşkıya devletlerin en güçlü taşeronu İsrail yönetimine yarım asırlığına kiralamanın gerekçeleri de federasyon boyasına renk katıyor.

Eşkıya devletlerin maşası olanlar, hem kendilerini, hem de bölge barışını yıktıklarını biliyorlar; ama "halkımız" dedikleri yurttaşlarımız bilmiyor. Bin bir dereden su getiren sivil (!) ortaklar biliyor da şöhret uğruna Obama için Ağrı Dağı'nın dibinde ağlayan gazeteciler bilmezden geliyor.

Elbette olayların ayırında olanlar da var; sözü dolandırmıyor, göz boyayıcıların fırçalarını ellerinden koparıp alıyor. Ali Sirmen de televizyonda yüzlerine karşı soruyor; unutulmasın diye köşesinde yazıya döküyor açık soruları:

"Kürt kardeşlerimizin kanaat önderlerinden bir büyük ricam var. Bütün Türkleri aptal olarak görme ırkçılığının tuzağına düşmesinler, Kürtler ile et ve turnak gibi birbirinden ayrılmaz hale gelmiş olan Türk kardeşlerimden rica ediyorum, kendilerini bütün dünyaya ahmak gibi gösteren davranışlarından vazgeçsinler..."

Dün, Sayın Abdullah Gül'ün Kürt sorunu ile ilgili şu önemli sözlerini okuyordum: 'Zaman geçerse sorun büyür...'

Tam o sırada, televizyonda Hakkâri'nin Çukurca ilçesinde PKK mayınlarıyla havaya uçan şehitlerimizin haberi yayınlandı. Böylece Gül'ün sözleri havada kaldı...

(Murat) Karayılan, nereden duymuşsa duymuş, bir İskoç modelini ileri sürüverdi. Kürt kökenli vatandaşlarımıza, kendilerine özel bir parlamento kurulacak, kendileri her işlerinde bağımsız, (tabii kibar olmak için 'özerk' diyorlar) olacaklar, lütfen de milli savunma ve dışişleri konusunda Türkiye'ye bağlı kalacaklar...

Herhalde, İskoç modelinde olduğu gibi burada da Türkiye-Kürdistan maçları yapılabilecek ve maçlar aramızdaki geleneksel dostluğu pekiştirecek. Böyle yorumlar, fanteziler, kendini avutmalar, çevresini uyutmalarla oyalanabilirdik, eğer biz bunlarla uğraşırken vatan evlatları kara toprağa düşmeselerdi...

Efendiler, doğan fırsat nedir anlatın!

Herhangi bir Kürt lider ve politikacı, bütünlük içinde çözüm fırsatından söz ettiğinde, kendisine hemen sormamız gereken hususlar şunlardır:

1- Bütünlükten kastın ne?

2- Kolektif azınlık hakları istiyor musun? Yoksa temel hak ve özgürlüklerin herkesin eşit

şekilde yararlanmaları yani demokratik hukuk devleti yeter mi?

3- Otonomi düşünüyor musunuz? Ve otonomiden ne anlıyorsunuz, otonom bölge nereleri kapsıyor?

4- TBMM'yi kendi yasama organınız olarak kabul ediyor musunuz?

5- İdari özerklikten kastınız nedir, yeni bir eyalet yapılanması mı istiyorsunuz?

6- Eğer son şıkkı istiyorsanız, kimi bölgelerin kalkınma yatırımlarını ve altyapıyı kim finanse edecek?

7- Bask modelinde olduğu gibi, her bölge kendi yatırımını kendi geliriyle mi karşılayacak?

8- Eğer aksi bir model öneriyorsanız, Türkiye'nin geri kalanına, bu fedakârlığı nasıl kabul ettireceksiniz?

9- Yoksa amacınız çoğunluğa, "İllallah yahu! Herkes kendi devletini kurup yaşasın, o takdirde, daha türdeş, daha dayanışmacı daha mutlu bir toplum olur" dedirtmek mi?"

[Cumhuriyet, 29.5.2009]

Orada burada birtakım altı doldurulmamış süslü, iddialı sözlerle, yazılarla yurttaşları enayi yerine koyanların karşısına geçip hemen Sayın Sirmen'in sorularını yöneltmeliyiz ki eşkıyadan ithal edilen 'demokrasi-özgürlük' boyası dökülsün ve altındaki kanlı karanlık görülebilsin.

Bu arada The General, ABD'ye gitti ve derneklerde konuştu; Amerika ile ortak değerlerimiz olduğunu bir kez daha vurguladı. Onunla birlikte dolaşan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, yabancı devletle "*Model Ortaklık olmazsa olmaz koşuldur*" diye fetva verdi.

The General'in "ortak amaçlı" müttefikliği, Cumhurbaşkanı Abdullah Cumhur Gül'ün vizyonculuğu, şimdi de modellik!

Bakalım daha neler görüp duyacağız.

HANGİ GENERAL?

İki ay önce "Son sözü general söyler; gerisine de oynamak düşer" diye yazınca, olayları tek kişiye indirgeme alışkanlığını bırakmayanlar dahi, "Kim o general?" diye sordular. O yazıdaki The General belliydi; ama şimdi birkaç generalden söz edeceğiz.

ABD'nin merkez karargâhında güvenlikten sorumlu iki daire başkanı korgeneral, Aralık 2007'de bir basın toplantısı düzenlemişlerdi. Yılmaz Polat dışında, Türkiye medyasının Washington muhabirleri, ya atlamışlardı, ya da İstanbul-Ankara merkezleri bir nedenle yayınlamamışlardı.

Generaller, bir soru üzerine etnik sorunların çözümünde yardımcı olmak için Irak'ta edindikleri deneyimleri (Kürdistan Bölge Devleti'ni pek güzel kurmuşlardı) Ankara'daki meslektaşlarına sık sık aktardıklarını açıklamışlardı.

İki gün sonra da Irak'ın en kuzeyindeki bazı yollar, köprüler ve dağdaki binalar bombalanmıştı. Ankara'daki General, ABD ile mükemmel istihbarat işbirliğinden söz etmişti. Sonrasını anlatmaya gerek yok. Kürdistan Bölge Devleti ile sıkı fıkı ilişkiler, Erbil'de bürolar vb. Türkiye'de özerk Kürt devleti çalışmaları... Federe Kürt devletinin yoluna "Kültürel açılım" kılıfıyla döşenen taşlar...

Ambassadorların, Kürt raporları üretim merkezi TESEV müdürü emekli Büyükelçinin eski büyük generallerle aynı "Danışma Kurulu"nda çalışmaları... Eski kuvvet komutanlarının etnik milliyetçiliğin ufkunu genişleten "Kültürel açılım" raporları...

Önerilere, açılımlara, şöyle bir gözden geçirmek bile, Pentagon tavsiyelerini, sivil örümcek ağının raporları, yüzlerce konferans bildirgelerinin, binlerce saatlik TV propaganda yayınlarını, Akev'de BillClinton ve George Walker Bush ile yapılan sayısız görüşmeden sonraki açıklamaları hemen anımsatacaktır.

Yalnız bunlar değil elbette. Türkiye'nin iç çalkantısında en çok kullanılan sözcük "darbe"dir. Şimdi anımsamak güç olabilir "darbe" sözünün açıkça yayınlandığı zamanı. İçerdeki gözaltılardan, tutuklamalardan çok ama çok önceydi. Daha sonraları ABD Dışişleri memuru Matthew Bryza ile evlenecek olan Zeyno Baran, Ekim 2006'da yazmıştı Türkiye'de darbe olacağını. Hem de kaynak olarak "üst düzey subayları" göstererek.

Zeyno Baran'ın Hudson Institute denen merkezde hangi çok üst düzey Türk generaliyle görüştüğü de belliydi.

Generallerin ilk sözleri aslında son sözdür. Aşırı iyimserler anlamazdan gelseler de sonuç değişmiyor. İki yıl geriye dönelim: Zeyno Baran'ın yazısından kısa süre önce Org. Hilmi Özkök'ün görevi devrettiği gün söylemişti son sözü. Amerikan yazarından esinlenen The General, Büyük Taarruz'un yıldönümü günlerinde, 28 Ağustos 2006'da 60 yıldır değişmeyen bağlılıklarını belirtiyordu:

"Bugün sahip olunan teknolojinin, bilginin ve hatta güvenliğin çoğu bu ülkeler tarafından el birliğiyle üretilmektedir. Bu ülkeler ve bu ülkelerle yakın işbirliği içindeki diğer ülkeler, dünya üzerinde 'işleyen merkez' olarak adlandırılmakta, geri kalan ülkeler ise 'bütünleşememiş boşlukta' gösterilmektedir. Ve ikinciler için gelecek bir kâbustan ibarettir. Her biri kısırlaştırılarak, etkisizleştirilerek dünya kovanının işçi arıları yapılmaktadırlar."

Görevi devir alan Org. Yaşar Büyükanıt da bu karara katılıyordu:

"Sayın Genelkurmay Başkanım yapmış oldukları konuşmada, güvenlik konusunda ve bölgesel ve küresel anlamda çok önemli tespit ve analizlerde bulundular. Bunların, objektif ve büyük bir birikime dayalı fevkalade isabetli değerlendirmeler olduğu muhakkaktır."

The General açıkça diyor ki "İşleyen merkez"den yana olacaksın ya da yok olacaksın!

İşleyen merkezin yerini merak edenler, devir-teslim konuşmalarındaki "laiklik", "Atatürk", "irtica" gibi heyecanlandırıcı bölümlerden sıyrılabilirlerse o yeri de bulabilecekler. En sonuncu The General, John Lee Esposito'dan^[20] alıntıyla süslediği devir alma konuşmasında merkezi de ülkenin geleceğini de belirliyordu:

"Türk Amerikan ilişkileri iki ülkenin ortak değerleri üzerine inşa edilmiştir, köklüdür ve tarihidir. Bugün bu ilişkiler, iki ülke için her zaman olduğundan çok daha önemlidir. Türkiye'nin ABD ile olan ilişkileri, belirli bir konuya bağlanamayacak kadar geniş ve kapsamlıdır."

Böylece içerdeki oyunun "kırmızı çizgileri" de belirlenmiş oluyor!

Gerek Pentagon generallerinin ve gerek Türk generallerinin sözlerini ve Washington merkezli ilişkileri iyice kavramadan ülkede olanlara bir anlam vermek olanaksız:^[21]

"Hükümetle şiir gibi anlaşıyoruz" sözünün anlamını, e-muhtıranın amacını, federasyona yumuşak geçiş yolunda Mustafa Kemal'in kurduğu ordunun şimdiki komutanlarının Nevruz ateşi üstünde zıplayıp durmalarını... ABD desteğinin apaçık olduğunu söyleyen kuvvet komutanlarının ilerisini gerisini düşünmeden (o zamanlar yalnızca aşiret önderi olan) Mesut Barzani ve Celal Talabani ile işbirliğine soyunmalarını, general ve ambassadorların danışma encümeninde ilginç buluşmalarını...

Şu alım satım, vurgun-talan projeli belediye seçimlerine altı gün kala The Generalin son sözüne dönmemiz boşuna değil. Asıl olan, içerdeki siyasal odakların ve kurumların hem görünen hem de görünmeyen ana merkezin denetiminde olduğudur.

Bizim köyde denildiği gibi "Son söz revolveri beline takanındır!" Gerisi büyük silahlı oyunun içinde sivil tuluattır!

TEZKERİNİN HESABINI NEREDEYSE HALKTAN SORACAKLAR!

The General de, tıpkı benzerleri gibi, sivilleri giydikten sonra hemen bir kitap yayınladı. Tezkere geçseydi, yani Amerikan kuvvetleri Güneydoğu'da konuşlanıp, Irak devletini kuzeyden de işgale başlasaydı, **PKK**'nin iyice kuşatılıp, küçük, önemsiz bir topluluğa dönüşeceğini ileri sürdü. Tezkere 1 Mart 2003'de geçseymiş şimdi Irak'ta sorun olmazmış!

Ulusumuzu aptal yerine koymanın sınırı yok anlaşılan. Tezkereyi kısaca anımsayalım:

- Erdoğan-Gül Hükümeti, TBMM'den yetki almış ve Bakanlar Kurulu kararıyla ABD elemanlarının alt yapı çalışmalarına başlamalarına izin verilmişti.

- Aynı hükümet, bir ay sonra TBMM'ye başvurmuş ve Türkiye'nin biyolojik-kimyasal silah tehdidi altında olduğunu (Nereden biliyorlardı? ABD'nin uydurma raporlarından mı?) ileri sürerek şu isteklerde bulunmuştu:

. *Hükümete orduyu yabancı ülkelere gönderme izni verilmesi.* (Hangi yabancı ülke, belirtilmiyor; ama niyet Irak'tı, belki daha sonra Suriye.)

- *"Uluslararası meşruiyet kuralları çerçevesinde en fazla 62.000 askeri personelin ve hava unsurları olarak 255 uçak ve 65 helikopteri aşmamak kaydıyla yabancı silahlı kuvvetler unsurlarının Hükümetin (A. Cumhur Gül – R. Tayyip Erdoğan hükümetleri) tespit edeceği mücavir bölgelerde geçici olarak konuşlandırılmak üzere 6 ay süreyle Türkiye'de bulunmasına; bu amaçla Türkiye'ye gelecek yabancı kara kuvvetlerinden destek unsurları dışındaki muharip unsurların geçici olarak konuşlandırıldıkları bölgelerden Türkiye dışına intikallerinin (geçmelerinin) en kısa sürede tamamlanması ve yabancı hava ve deniz kuvvetleri ile özel kuvvetler unsurlarının muhtemel bir harekâta kullanılmalarını sağlayacak şekilde (Türkiye'de) konuşlanmaları ve yabancı silahlı kuvvetlere mensup hava unsurlarının Türk hava sahasını üst uçuş amacıyla kullanmaları için gerekli düzenlemelerin yapılmasına..."*

Yabancı kuvvet dedikleri ABD ve ortaklarının silahlı kuvvetleridir. Türk ordusunun nerede ne yapacağı belli değil, ama Türkiye Cumhuriyeti topraklarına yerleşecek yabancı ordunun asker ve uçak sayısı belli. Süre 6 ay, ama büyük olasılıkla her 6 ayda bir TBMM'den sürenin uzatılması istenecektir. Tıpkı 17 yıl önce "Çekiç Güç" adıyla Diyarbakır'a ve sınır ötemize yerleşen Amerikan ordusuna izin verildiği ve süresi her hükümet döneminde uzatıldığı gibi.

ABD – Türkiye arasında daha önce imzalanmış, sayısı ve içeriği tam olarak bilinmeyen, güvenlik anlaşmalarının herhangi birinin, herhangi bir ek maddesine dayanarak, T. C. Hükümeti, askeri yardım istediğinde ABD'nin Türkiye'ye asker gönderme hakkı var! Yurt topraklarında hazır yerleşmiş olan Amerikan ordusunu yardıma çağırmak daha da kolay olacaktı.

"Tezkere" tartışmaları sırasında, Türk ordusunun güvenlik gerekçesiyle Irak sınırlarını geçmesi isteniyorsa bunun Amerikan Ordusuna yerleşme izniyle birlikte değil de tek başına bir tezkereyle TBMM'ye getirilmesi istenmişti. Bunun üzerine işgal yandaşlarının feleği şaşmış ve besleme sivil (!) şebekeyle, Washington'da Türkiye'nin değil de Amerika'nın büyükelçiliğini sürdüren eski "ambassador"lar ve başta yabancıların TV'leri olmak üzere güdümlü-yandaş medya yoğun saldırıya geçti.

"The General"ler ve Hükümet, TBMM kararı çıkmadan limanlarımızı açmıştı

Türkiye'yi yöneten sözde ulusal siyasetçiler ve sözde generaller, meclis oylamasının sonucundan o denli eminlerdi ki, daha TBMM'den izin çıkmadan, Amerikan zırhlıları ve gemileri karasularımıza girdi; limanlara demirledi ve hatta İskenderun Limanı'na asker ve araç-gereç çıkardılar.

ABD memurları TCDD ile limanlarda yükleme olanaklarından yararlanmak, trenlerle asker ve

araç-gereç taşımak için pazarlığa başladılar. TÜRKİSAT'ın uydu kanallarında büyük bölümünün ABD Ordusuna kullanılması için görüşmelere de başladılar.

Amerikan ordusunun Türkiye'ye yerleşmesi ve komşu ülkelere saldırmasını sağlayacak hükümet tezkeresi, TBMM'de çoğunluk oyunu aldı, ama usulen karar sayısı yetersizliğinden hükümete yetki verilmemiş oldu.

Oysa halkın hemen hemen tümü, işgalcilere yardım edilmemesi için büyük bir kampanya yürütmüştü. Bu durum, TBMM'deki namuslu vekillere güç verdiği kadar, ikircimli olanları da etkilemişti. Ayrıca "Tezkere geçmesin diye Barzani vekillerle ilişki kurmuş" diyenler de çıktı.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, yaklaşık bir ay sonra Washington'daydı. Wall Street Journal dergisinde onun imzasıyla bir yazı çıktı. Başbakan, Amerikalıların yakın dostu olduğundan söz ederek, Irak'taki Amerikalı gençlerin herhangi bir zarar görmeden ülkelerine dönmeleri için duacı olduğunu belirtti.

ABD Ordusunun, Mesut Barzani ve Celal Talabani'nin aşiret baskısıyla yıllardır egemen oldukları Kuzey Irak'a girmesi, Barzani'nin de, Talabani'nin de, Tahran tiranlarının ve Iraklı işbirlikçilerin de işine geliyordu.

Türk Ordusu için verilecek üstü kapalı izne gelince:

1- ABD, Irak'ta kullanmak için Türkiye'den asker istememişti. Türkiye kendiliğinden (Bunu yazmaktan utanç duyuyorum) "Biz de asker verelim" demişti.

[Ayrıntı için bakınız Y. Polat, Washington'da Akrobasi]

2- TUSİAD güdümlüleri, TESEV önde gelenleri ABD'nin istediklerinin yerine getirilmesi için başı çektiler. Kokuyu almışlardı; 50 milyar dolarlarla başlayıp 5 milyar dolara dek düşen Amerikan yardımından söz ettiler. Washington'a giden. Savunma Bakanı Vecdi Gönül ve hükümet heyeti, sık sık Abdullah Cumhur Gül'e telefon ederek, George Walker Bush'a göre, "*At pazarlığına*" oturmuştu.

[Daha geniş bilgi için bakınız Yılmaz Polat'ın *CIA'nın Muteber Adamı* ve *CIA Pençesinde Açılım* kitapları.]

3- Türk Ordusunun güvenlik gerekçesiyle sınırları geçmesinin Türkiye'ye ABD askerlerinin yerleştirilmesiyle doğrudan ilişkisi yoktu. TSK daha önceki yıllarda da sayısız kez sınırı geçmiş ve gerekenleri yapmıştı. Kaldı ki, böylesi bir izin, TBMM'den bir-iki saatte çıkacağı gibi, TBMM toplanamıyorsa Cumhurbaşkanının bir-iki dakikada verebileceği bir emirle sınırı geçebilirdi.

Durum böyleyken 1 Mart 2003'te TBMM'ye sunulan yetki isteğinde, Amerikan askerlerinin Türkiye'ye yerleşmesinden satırlarca söz edilirken, Türk Ordusunun sınırı geçmesi için hükümete (dikkat ordunun kesinlikle Irak'a girmesi emri için değil) yetki verilmesini belirten tek satır vardı. Şurası açıktı ki TSK'nin sınırı geçmesi için hükümete yetki verilmesini içeren o tek satır, Amerikan ordusunun yurdumuza yerleşmesi ve komşuyu işgal etmesi kararının örtüsüydü.

Satıldık ve lekelenmiş mi?

Yabancıların oyuncağı olduğumuzu, komşularımıza saldırı için kullanıldığımızı kanıtlayan bu olaylar, Türklerin haklıdan yana olma karakterlerine sürülmüş kara bir lekedir.

Resmi belgelere geçen bu ilişkiler, Ortadoğu topraklarını zamanın işgalcilerine karşı savunmak için yaşamlarını vermiş olan 16-17 yaşlarındaki yüz binlerce çocuğun anılarına karşı bir ihanet belgesi olarak tarihe geçti.

Milliyetçiliği, yabancı devletlerin kuyruğunda (Alman-İngiliz-Amerikan) Türklüğü kurtarmak olarak yutturanlar, bugünlerde bile "Tezkere geçemedi" diye hayıflanmaktadırlar. Bunlardan en tanınmışları, o zamanlar TV'lerde bir vakıf adına programlar yaparak, yazı dizileri yayınlayarak Amerikan işgalini dolaylı yoldan desteklediklerinin unutulduğunu sanmaktadırlar.

Daha da acısı, bazı TSK görevlileri ve Genelkurmay Başkanları da hâlâ hayıflanmakta ve hatta işgale karşı çıkanları, eleştirmekten geri kalmamaktadırlar. Bunu yaparken "askeri strateji" uzmanı

geçinenlerin, Amerikan generallerinin uzun açıklamalarına da yer vermektedirler. Oysa olaylar hiç de öyle askeri-bilimsel Amerikan usulü açıklamalar gerektirmeyecek denli açıktır ve ilke de bellidir:

Ya adalet nedir bilmeyen acımasız işgalcilerin koltuğu altına saklanacaksınız, ya da tarihimize, Mustafa Kemal Atatürk'ün ve ulusumuzun dünyada barış ilkesine bağlı kalacaksınız!

Gerisini tartışma konusu yapmak bile hatanın ötesindedir ve gün olur tarihin mahkemesinde görüşülür.

İNÖNÜ EZBERİ VE CIA ÇOCUKLARI

Emekli Hâkim Albay Emin Değer, o gün sözü, Başkan Johnson'un mektubuna getirdi:

"İsmet İnönü, Lyndon Johnson'un mektubuna karşılık olarak 'Batı ittifakı yıkılır.. Yeni şartlarla yeni bir dünya kurulur Türkiye de bu dünyada yerini bulur' dememiştir; çünkü ABD Başkanı Johnson'un mektubu bu sözlerden 50 gün sonra, 5 Haziran 1964'te yazılmıştır."

Salon anlayamamıştı. Emin Değer, 16 Nisan 1964 tarihli Milliyet gazetesini salondakilere gösterdi ve yineledi:

"İnönü Times'a böyle konuştu. Johnson ise mektubunu, 50 gün sonra, 5 Haziran 1964'te yazdı. İnönü de bu mektubu yanıtlayarak Johnson'la görüşmek istedi."

Salondan homurtular yükseldi. Bazıları "Doğru değil!" diyerek öfkeyle salondan ayrılmaya başladılar. Ezberlerini dağıtmak istemiyorlardı.

Ne ilginçtir ki yıllardır, yazarlar, siyasetçiler, hatta internet çağı yazarları aynı yanlış yaymaktadırlar. Olayları bir kez daha sıralayalım ve artık doğrular yayılsın:

1963: Kıbrıs Cumhurbaşkanı Makarios, Londra Antlaşmasını tanımadığını (Böylece Türkiye'nin garantörlük, korumacılık işlevini de tanımamış oluyor) açıkladı. Kıbrıs'ı Yunanistan'a bağlamak isteyen Yunanlı-Kıbrıslı militanlardan oluşan EOKA Türklere saldırdı.

1964: Türkiye katliamının durdurulması için Birleşmiş Milletlere ve elbette müttefiklerine (Başta ABD ve İngiltere) saldırının durdurulması için başvurdu. Sözde kınamalarla geçti günler. Başbakan İnönü, Times'a konuştu ve batı İttifakının yıkılmak üzere olduğunu belirterek, "Biz bozulmaması için sabrediyoruz!" dedi. (Milliyet, 16 Nisan 1964)

2 Haziran 1964: Türkiye Kıbrıs'a müdahale kararı aldı.

5 Haziran 1964: Kennedy'nin öldürülmesinden sonra yerini alan Lyndon Johnson, İnönü'ye bir mektup gönderdi ve ABD'nin verdiği uçakların ve silahların kullanılamayacağını belirterek Türkiye'yi tehdit etti.

13 Haziran 1964: T.C. Başbakanı, Johnson'a sitem eden bir mektup gönderdi ve "*Amerika'nın sorumluluğuna inanıyordum*" diyerek görüşmek istediğini belirtti.

[Mektupların tam metni için Bkz. Emin Değer, Oltadaki Balık Türkiye]

Sonunda Türkiye, Kıbrıs'a müdahale edemedi ve Kıbrıs'ta kuşatılan Türkler, Akdeniz'in ufuklarına bakakaldılar.

"OUR BOYS" CIA'NIN KENDİ ÇOCUKLARIDIR

12 Eylül darbesinden canı yananlar, cuntacı Evren ve Ordu komutanlarının Amerikan bağlantılarını kanıtlamak için şu öyküyü sıkça dillendirmektedirler:

Cuntacılar, devlet yönetimine el koyup, TBMM'ni kapattıktan hemen sonra, Paul Bernard Henze, yemek masasındaki Başkan Jimmy Carter'a yaklaşmış ve "Our boys have done it!" (Bizim çocuklar başardı!) demiş.

Bu sözden çıkarılan sonuç darbeci yerli generallerin Henze'nin "Our boys"u olduğuydu. Bu tutarlı değil; çünkü kanlı dönemlerde, Fuller'in ardından CIA İstanbul istasyon şefi olan Henze'nin dost ve müttefik T.C. devletinin komutanlarına "Our boys" demesi, Amerikan tarzına uymuyor.

Henze, "Our boys" derken, Türkiye'de yıllarca her türlü pis işi, kitle katliamlarını, karşılıklı vuruşturmaları, suikastları yöneten Amerikalı CIA ekibini belirtiyor olmalıydı. Karanlık elemanlar gerçekten CIA ve elbette ABD başkanı için "boys" idiler.

CIA, müttefik ülkenin yurttaşlarına "our boy" yerine "our friend" yani "dostumuz" der; çünkü "boy" olmak için Amerikalı olmak gerekir.

Bu nedenle Evren, cuntacı generaller ve onların yolundan yürüyen benzerleri, olsa olsa ABD'ye "dost" olabilirler. Hatta kardeş de olabilirler.

"Netekim" darbeci Kenan Evren, CIA tarafından diktatör katına yükseltilen Pakistan diktatörü Ziya ül-Hak'a "Kardeşim Ziya" demekten kendini alamazdı.

Mürit her zaman mürittir; yani sözden çıkmaz, gerçekler karşısında gözünü de yüreğini de kapatır.

Amerika ile "ortak değerlere" yürekten inananlar da bir tür mürittir; ama "our boys" denilenler birer görev adamıdır.

Üstelik o görev adamları, Amerika ile "köklü" ve "tarihi ilişkilere" inananlarla birlik olurlar ve her tür darbeciye darbe indirmekte gecikmezler. Yerli ajanlara gelince; onlar hem para karşılığında hem de şöhret ve iktidar hastalığıyla hizmet ederler. Bedavaya gidenler de vardır kuşkusuz.

ABD ve NATO İLE KİM ANLAŞTI?

ULUSUN HABERİ VAR MI?

O sahne unutulacak gibi değildi. Sivil Öürümceğin Ağı adlı kitaptan anımsayacaksınız:

Yeltsin Rusya'nın teröristleri desteklediği ima edilince öfkelenince William J. Clinton "Başkan" diye başlamış ve Batılı güçlerin demokrasi yolunda Boris Yeltsin'i desteklediğini söyleyivermişti.

Haklıydı Clinton; çünkü Yeltsin kendisini tepeye oturtan ABD'ye şükranlarını bir faks iletisiyle bildirmişti. Bunu unutamayan Yeltsin, işte bu nedenle ayağa fırlamış ve hırsla çantasını toplarken – bağışlayın gerçek bu- "O... çocuğu!" diye söylenmiş ve salondan kapıyı çarparak çıkmıştı.

Yeni açıklanan belgelere göre; Yeltsin'in Kasım 1999'da Clinton'a sövmesinin altında başka nedenler de varmış: Gorbaçov ve özellikle Yeltsin döneminde Rusya, Doğu Avrupa ve Balkanlar'daki askeri destek güçlerini çekmeye başlamadan önce NATO'dan (ABD - Batı Avrupa - Yunanistan - Türkiye askeri siyasi birliği) Doğu Avrupa ve Balkan ülkelerine yayılınmayacağı üstüne söz almışlar.

Ne bağlayıcı bir söz; ama! Tıpkı Türkiye'nin başına geçenlerin (Atatürk dışında, hem hükümetler hem de ordu yönetimleri) bir yandan teslimiyeti onaylayan antlaşmaları imzalarken öte yandan ülkelerinin geleceğini bağlayıcı hükümler için yalnızca söz almakla yetinmeleri gibi.

NATO'nun değişmez önderi (siz isterseniz "patronu" da diyebilirsiniz) ABD'nin planı yıllar öncesinden hazırdır: NATO, hem Doğu Avrupa'yı, hem Balkanları, hem Kafkasya'yı, Ortadoğu'yu, Orta Asya'yı egemenliği altına alacak ve "demokrasi" perdesi altında, soyguncu şirketlerinin, bankerlerinin önünü açacaktır.

Girişimin gerekçesiye her zaman olduğu gibi "Barış için Ortaklık!"

Önce ülkelerin rejimleri ve yönetimleri "liberal" oldu, sonra da askeri kurumları NATO'ya uyduruldu: Lizbon'dan Baltıklara dek NATO bayrağı çekildi. "Doğu Akdeniz Güvenliği" denilerek İsrail de NATO'ya ortak edildi. Aday ülkelerde de (Azerbaycan, Gürcistan vb.) düzen hızla oluşturuluyor.

Türkiye de NATO genişleme ve yayılma amacına uygun biçimlendiriliyor. Öncelikle Yunanistan ve Ermenistan ile sorunlar, nedense hep Türkiye'den ödünler alınarak çözülüyor; içerde yaratılan etnik-egemen dönüşüm tamamlanıyor. Tek uluslu devlete uygun gelişmiş olan siyasal partiler eritiliyor; etnik-dinsel öbek partileri öne çıkıyor.

İçerdeki her türlü tasfiyeyi NATO genişleme programından ve açılımlarından ayrı düşünmek, bir bakıma, havanda su dövmektir; tıpkı her durumda, adalete ya da belirli bir kuruma güveniyorum, denmesi gibi.

Açılımlardan önce sorma zamanıdır:

ABD ve Batı Avrupa İttifakı (NATO), 60 yıllık ortakları Türkiye'nin tutumunu güvence altına almadan trilyon dolarlık işgallere girişebilirler miydi?

"Tezkere" TBMM'ye gelmeden limanlarımıza ABD kuvvetlerini yığmaktan çekinmeyenler, devlet kurumlarıyla askeri malzeme taşıma anlaşmaları yapanlar, yurt topraklarını yabancı güce tahsis edenler kimlerdi ve hangi generaller, hangi Amerika brifinglerinde de ikna olmuşlardı?

Güvencenin altındaki anlaşmaları T.C. adına kimler, ne zaman yapmışlar ve ülkenin geleceğini bir kez daha "müstevlilere" hangi koşullarla bağlamışlardır?

ŞEYH-NATO İTTİFAKINDA ÖLÜMCÜL GİDİŞ

Ülke insanların geleceğini ipotek altına alan o anlaşmalar, yalnızca çalçene olunacak, yüzeysel "demokrasi" düşünceleri değildir. Antlaşmalar, baştan aşağı güvenlik (askeri ve polisiye) anlaşması olmalarının yanı sıra, patron ülkenin iktisadi (enerji-ucuz savaşçı sağlanması) çıkarlarını da güvenceye almak için imzalanmaktadır.

Antlaşma (sözleşme de diyebilirsiniz) imzalı kâğıtlar olarak kalsa, yarın öbür gün anlaşmayı bir gerekçeyle bozabilirsiniz.

İmzanın ötesinde içyapınızı (toplumsal-ruhsal karakter ve devlet kurumlaşması da içinde) patron devletlerin isteklerine uygun biçime de sokmuş olsanız, kökten bir değişikliğe giderek kendinize uygun bir yola da dönebilirsiniz.

Ancak güvenlik kurumlarınızı (idari ve askeri) anlaşmalara uydurmuşsanız: güvenlik güçlerinizin ideoloji (onlar genellikle 'doktrin' diyorlar), yani asker ve polisinizin temel anlayışı, hedefleri, patron devletlerin ideallerine uyma inancına dönüştürülüyorsa, "demokrasi ve hukuk" anlayışının sınırları da ona göre olacaktır.

Yöneticileri bu konularda uyarmak isteyebilir; örneğin yeni NATO antlaşmalarını eleştirebilir, hatta antlaşmaları değiştirecek bir temel program çevresinde bir örgütlülüğe ve giderek bir partiye de dönüştürebilirsiniz.

İyi de generalin de üstüne basıp durduğu "demokrasi ve hukuk" düzeni, daha da ilerlemenize; örneğin aydınları, kitleleri, güvenlikten sorumlu görevlileri etkilemenize izin verir mi?

Egemenler değişmediğine ve patron devletlerle imzalanan antlaşmalar daha da pekiştirildiğine göre gerçekten düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü kapsayan bir demokratik ortam oluşacağına iman edilebilir; ama gerçekler keskindir, can yakar!

Bir hafta önce söz ettiğimiz NATO Genişleme Programı (uygulamaya geçtiğine göre artık 'projesi' ya da 'tasarımı' demeye gerek yok), Ermenistan'ı kazanmayı gerektiriyorsa sınırlar da hava sahası da açılacaktır.

Generallerin birçok kez belirttikleri gibi "barış NATO şemsiyesi altında" gerçekleşecekse, Kürdistan Güney Devleti'ne ağabeylik yapılacaktır; bir damlacık demokratik kural içermeyen şeyh örgütleri, "sivil" demokrasinin olmazsa olmaz egemenlik kurumları özgürleşeceklerdir.

Yeniden yapılanmaya tek engel, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ilkeleri ve idealleridir. O ilkeler ve idealler, dünyanın sahte barış ve sahte demokrasi örtüsü altında yeniden kolonileştirilmesine ters düşmektedir; çünkü o ilkeler ve idealler, dünyada çatışmaların son bulmasını, bağımsız, özgür devletlerin bir arada, dayanışma içinde yaşmalarını gerektirmektedir.

Oysa NATO, devletlerin birbirleriyle sürekli çatışacakları gerekçesiyle askeri yığınaklarını, füze üslerini yayıyor. Devletler çatışmasa bile nükleer silahların teröristlerin (tanımı hayli bulanık) eline geçeceğini ileri sürüyor.

Bu yüzdendir işte, toplumu içi boş bir "Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlıyız" diye oyalamaları; din tartışmalarını genişleterek ayrılıkları körüklemeleri ve cumhuriyet devletini federasyonlaştırmanın alt yapısını hazırlamaları!

Barış, dostluk, kardeşlik, elbette güzel sözlerdir; ama niçin her girişim (açılım da diyorlar) hep başkalarına yarıyor?

Niçin, ama niçin ayrılıkları derinleştirenler, yaraları deşenler birdenbire Cumhuriyetin ideallerine sahip çıkanları silahsızlanmaya çağırırlarken bir kerecik de olsun Şemdinli'ye bakan yamaçlara, dibinde ağlaşıp duracaklarına Ağrı'nın öteki yüzüne çıkıp "saldırımı bırakın!" demiyorlar?

Sorun, Ermeni, Adige, Gürcü, Kürt, Kıbrıs sorunu değil de acaba "Kemalist ilkeli" Türk devleti sorunu mudur?

Öyle görünüyor; ancak bu gidiş iyi değil: Patron devletlerin kucağında ne özgürlük ve dostluk olur ne de kalıcı bir devlet kurulur! Soygun ve talan düzeninin bekçileri olanlar hem kendilerini hem de iyi insanları yakarlar...

Ötekilerse uzak ülkelerinde bir yarım asır daha keyiflerini sürdürürler!

PKK BAŞARISIZ MI?

Amerikalı Genelkurmay Başkanı Micheal Mullen, Washington'daki dernek toplantısında The General'e ilk adıyla sesleniyor; "Ben ona Irak'tan söz ediyorum, o bana terörden" diyor. The General, kürsüye geliyor, "*Türkiye 25 yıldır PKK terörü ile mücadele ediyor. Kimse TSK'nin başarısını sorgulayamaz.*" dedikten sonra ekliyor: "*Amaç, terörü Türkiye'nin gündeminin üst sıralarından alt sıralarına çekmektir.*"

Güzel sözler bunlar. "Hukuk ve demokrasi dışı davrananlar içimizde barınamaz" diyen General, başarıya kendisi karar veriyor; ama başarının ne menem bir şey olduğundan söz etmemekle kalmıyor; bir de "başarı" dediği şey üzerine düşünce belirtemezsiniz, diyor.

PKK'dan ve PKK'ya karşı savaşın başarısından söz edildiğine göre, temel yanılgıya değinmeliyiz: NATO ve AB'nin çağın birinci tehdidinin "uluslararası terör" olduğunu açıklaması üzerine, Türkiye'yi yönetenler (hükümetler ve başta güvenlik kurumları olmak üzere tüm devlet kurumları), PKK'nın sürdürdüğü savaşa hiç düşünmeden "terör" deyip geçtiler. Eylemlerin, savunmasız bireyleri, öğretmenleri, mühendisleri, memurları, öğrencileri, aydınları, yazarları hedef alması, biçimsel olarak "terör" adı verilmesini haklı çıkarsa da bu yaklaşım siyasal sonuçları açıklamaya yetmemektedir.

Siz her ne denli "terör" deseniz de başta ABD olmak üzere, tüm müttefikleriniz, PKK'yı ve onun yarı-legal uzantılarını, siyasal barınma olanakları, propaganda yayın merkezleri sağlayarak, kurumsal destek vererek desteklemişlerdir ve desteklemektedirler.

Haraç ve uyuşturucu toplayanlardan bazılarını tutuklamaları ya da yıllık raporlarında PKK'yı terörist örgütler listesine almaları, ABD Senatörlerinin, Ordusunun ve AB organlarının maddi, manevi desteklerinin gerçekliğini değiştirmez. Batı'ya göre PKK ve uzantısı örgütler, "Bağımsızlık mücadelesi veren milliyetçilerdir." Bize göreyse PKK ve genel olarak Kürt siyasal hareketi "Bölücüdür" ve amacı, Türkiye'yi parçalamaktır.

İkinci temel yanılgı: Türkiye'yi parçalama eyleminin, silahlı-silahsız en önemli parçası olan Kürt bölücü hareketinin yalnızca PKK ile sınırlı olduğunu ve bölücülüğün yalnızca ABD ve AB tarafından desteklendiğin ileri sürmektir. Türkiye'nin komşuları, başta Yunanistan, Suriye, Ermenistan bölücülüğü sonuna dek desteklemişler ya da Türkiye'ye karşı cephe birliği kurmuşlardır.

Komşu İran ise bölücülüğü desteklemekte başı çekmiştir. Kürt bölücülüğünü PKK ile sınırlı görmek İran'ın eylemlerinin üstüne örtmüştür. İran, bir yandan al-Kudüs Kuvvetleri militanlarını Cumhuriyet'in savunmacıları üstüne salarken, öte yandan Kürt milliyetçi-bölücü hareketini İslamcı silahlı-silahsız hareketlerle desteklemiştir.

Bölücü eylemler sonunda başarıya ulaşmışlar mıdır?

Siyasal hedefler göz önüne alınırsa, PKK başarılı olmuştur. PKK'nın silahlı militanlarından bazı eksilmeler ya da ABD generallerinin ve CIA'nın sözde destekleri, şu gerçekleri değiştirmez:

- PKK uzantıları TBMM'dedir: Taraflılıklarını ve ilk adım olarak otonomi (federe devlet) isteklerini hemen her gün açıklamaktadırlar.

- Kürt İslamcıları da TBMM'dedirler; Hizbullahi hareket polisiye darbelere karşın yeni konumlar kazanmaktadır.

- Özellikle Doğu Anadolu'da belediyeler, PKK ve Kürt İslam hareketi yandaşlarının elindedirler.

- Doğu Anadolu'da anakentlerin belediyeleri, devletin merkezinden bağımsız hareket etmekte; ABD ve AB'den "proje" adı altından doğrudan ilişki kurmaktadır.

- Doğu Anadolu'da seçim sonuçları halkın çoğunluğunun bölücülüğü destekleyenlerin yanında yer aldığını göstermektedir.

The General'in sorgulanamayacak olan başarısı, yalnızca Abdullah Öcalan'ın sınırlı sorgulu bir dava sonrasında adada konuk edilmesi ve güvenlik içinde hem parlamentodaki grubu, hem de dağdakileri, belediyelerdekileri yönetme olanağını elde etmesiye, diyecek yok!

"Başarı" ABD'nin Türkiye'yi federasyonlara bölme yolunda önemli bir adım olarak Apo'yu teslim etmesiye de diyecek yok!

"Başarı" PKK ve Hizballahi harekete karşı savaşıları baskı altına almaksa, yine diyecek yok!

"Şehidlerimiz: Şeyh Said'e, Abbas Musavi'ye selam olsun!.. 20. yüzyılın başında çizilen ulusal sınırları emperyalistlerin dayatımları ve bölgenin Müslüman halklarına düşmanlık olarak kabul ediyoruz." diyerek, Türkiye'nin sınırlarını inkâr eden ve "Türkiye'de yaşanan Kürt sorunu etrafında Müslümanların aktif tavır koymaları gerektiğini belirten," İhsan Arslan'ın TBMM'de geleceğimizi belirlemesi sorgulanamayacak bir "başarı" ise, başarıdan kuşku duyulamaz.

Örnekleri çoğaltmak olası; ama asıl önemli olan kurumların, hele hele güvenlik kurumlarının, başına atananların, büyük siyasal sözler edip de gerisini getirmemeleridir. Altını boş bıraktıkları "aforizmalar" bizi bilgilendirmekten uzaktır. Ne "Amerika ile köklü ilişkiler", ne "Amerika ile ortak değerler" ve ne de sorgulanmayacak "başarı" savları gerçekçi ve inandırıcı olabilir. Son günlerde önüne gelenin kullandığı "Asymetric" saldırı sözünün de altı boşdur: Kim kime niçin saldırmış ve saldırının sonucunda ne olmuş da "asymetric" olmuş?

Anımsatma: Bugün, Batı'nın değişmez maşası Helen Devleti'nin Kıbrıs'ı ilhakına "Dur!" denildiği 1974 Barış Harekâtı'nın yıldönümüdür. Şimdiyse Adanın bir parçasına Avrupa yerleşti, geri kalanını da vermek için içerden dışardan çabalar sonsuz!

"AÇILIM" AMERİKAN TASARIMI DEĞİLDİR!

Paul Bernard Henze, Türkiye'nin kaderini değiştirenlerin başında gelir. Kendi anlatımıyla "Menderes dönemi"nin sonlarında (O zamanlar CIA Ankara görevlisi Ruzi Nazar'dı) ve 70'li yıllarda Türkiye'de CIA İstasyonu şefiydi. Yine kendi anlatımıyla Türkiye'nin "gitmediği köşesi" kalmadı.

Türkiye'nin her köşesine gittiği dönemde, CIA eğitilmiş devlet görevlilerinin ve "sivil" yerel destek birimlerin (paramiliter çetelerin) de yardımıyla ülke kan gölüne döndü. Amerika'nın FM-31 talimatlarına uygun olarak toplu katliamlar yaşandı.

Türkiye'yi parçalayarak Türk egemenliğinden uzaklaştırmak, federasyonlara bölmek gerekiyordu. Paul Bernard Henze, 1977'de Türkiye'den ayrıldı; iç çatışmayı Amerikan Başkanının güvenlik komitesinden yönetti ve Türkiye'deki "derin devlet" ile birlikte 12 Eylül'de darbeyi başardılar.

Aradan on yıl geçmişti. Henze, Yeni Turancıların örgütüne SOTA'nın danışmanı oldu ve "Türkiye'nin Atatürk ve Özal kalitesinde yeni bir lidere ihtiyacı var. Böyle birinin ortaya çıkmasının çok uzun sürmeyeceğini umuyorum" diye yazmaya başladı.

[SOTA için bkz. Sivil Örumceğin Ağında kitabı SOTA için bkz. Sivil Örumceğin Ağında kitabı]

Henze, CIA'dan emekli olduktan sonra görevi bitmedi. "Wilson Fellow'u ve RAND" elemanı olarak, Türkiye'yi yılda "üç dört kez!" ziyaret etti. "Tanıdığım binlerce sade Türk vatandaşı şöyle dursun, son yirmi yılda Türkiye'nin politik, askeri, entelektüel ve iş çevreleri ile de tanışma şansı"nı elde etti.

Binlerce insan tanıyınca aranılan önderleri de bulmuş olmalı ki Henze, tasarımın 2. aşamasını açıklıyor ve Türkiyeli "aydınlara" görev veriyordu:

"Türklerin, çağdaş dünyada siyasal yönden en başarılı ve gelişmiş ülkelerin federasyon düzeniyle yönetilenler olduğunu düşünmeye başlamaları gerekir... Türkiye Cumhuriyeti'nde bu türlü değişimleri oluşturabilecek düzenlemeler, Türk aydınlarının ve siyasetçilerinin gündemlerinin başında yer almalıdır."

12 Eylül öncesinde "demokrasi"yi güçlendirmek için nasıl kan döküldüyse, federasyonlaşmayı hızlandırmak için de bir şeyler yapmak gerekirdi. Henze, bu yöntemi açıklıyordu:

"Belki bu tür temel bir düzenlemenin (federasyonlaştırmanın) yapılabilmesi için 20. yüzyılın sonunda Türkiye'nin içine sürüklendiği bunalımın biraz daha (da) kötüleşmesi gerekecektir."

Henze'nin dediği gibi oldu: Bunalım dönem dönem yoğunlaştı ve son yedi yıldır da güncelleşti. Artık Türklere rahat yok; her gün yeni bir bunalım.

"AÇILIM" ALMAN-İNGİLİZ

TASARIMI DA DEĞİLDİR!

Yalnız CIA-Örümcek Ağı ve Amerikan Federal Devleti miydi "federasyonlaştırma" tasarımını geliştiren? Elbette hayır! Anımsayın şimdi; Almanya'nın sivil örgütçüsü KAS (Konrad Vakfı)'ın görevlisi Udo Steinbach'ın sözlerini:

"Türkiye yapaydır. Gerçekte var olan Türkiye, bir adamın, önemli bir adamın, tarihsel öneme (sahip) bir adamın dikte ettirmesiyle yaratılmış bir yapay oluşumdur."

Almanların bir başka görevlisi Christian Rumpf'un Ankara'da AB'ye girilmesini öğütlerken -hem de devletin en üst makam sahiplerinin gözlerinin içine baka baka- söylediklerini de unutmamalı:

"Buna karşın Kemalist prensiplerin ideolojiden koparılması talep edilmelidir... Kemalist milliyetçiliğin çağın gereksinimlerine aykırı olan yorumu, AB'ye entegrasyonun beraberinde getirdiği, milliyetçi strüktürlerin (yapıların) bir kısmının tasfiyesiyle çelişki arz etmektedir."

Örümcek Ağında milyonlarca dolarla çalışan "sivil" örgütlerin, Türkiye'yi bunalıma sokmak için ellerinden geleni yapan İran uydusu İslam devrimcilerinin ve PKK'nin de silahlı saldırılarıyla, suikastlarıyla çelişki kolayca çözüldü.

Henze'nin dediği olmuştu. Ülkeye yeni bir hükümet geldi ve başbakan "başkanlık" siteminden ve "eyalet" projesinden söz etti. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu da, konunun yalnızca günlük siyaset sözüyle sınırlı olmadığını 2002'de ilan etti:

"Olursa her ilde bir yönetici olacak, o da seçimle gelecek. Şu andaki gibi atanmış vali ve seçilmiş belediye başkanı birlikte olmayacak. Bu konuda partide (AKP) Araştırma Geliştirme Bölümü çalışıyor. (...) En iddialı projelerimizden biri de her il ve ilçede bir nevi 'yerel parlamento' olarak adlandırılacak çalışma sistemi kurmak."

Henze gibi "Wilson Fellow" olan Osman Cengiz Çandar'ın ve özellikle Doğu Ergil'in hakkını da teslim etmek gerekiyor. Washington'daki NED merkezinde aylarca kalan TOSAV ve TOSAM kurucusu Doğu Ergil, Amerikalı deneyimli devlet memurlarının ve yabancı danışmanların da katkılarıyla ilk Kürt-Türk "Uzlaşma Anayasası"nı 2000'den önce hazırlamıştı. AKP 2002'de yönetimi ele alınca Doğu Ergil de Türkiye'nin Irak'ta Kürdistan Güney Devleti'nin kurulmasına yardımcı olmasını istedikten sonra Bakan Abdülkadir Aksu'yu destekledi:

"Ve işte üniter devlet yapısı altında, Ankara'nın kendi ülkesine yabancı ve verimsiz bir yönetimi var şu ana kadar. Yerel yönetim yasasını bile çıkarmak sorun oldu. Eğer siz bu ülkeyi yönetemiyorsanız, bırakın insanlar kendi kendilerini yönetsinler. Bu kadar yoksul ve cahilsek, bırakın başka bir sistemi deneyelim. Üniter devletçiliğin ve merkezîyetçiliğin neticesinde, Türkiye çok geri bırakıldı."

Doğu Ergil, gerçekten ileri görüşlüydü; çünkü kısa sürede Kuzey Irak'ta, Anayasasının girişinde Sevr'den gelen Kürt haklarından söz eden Kürdistan Güney Devleti (Daha sonra "Bölge Yönetimi" dediler) kuruldu.

[TSK ilişkisi için bkz. "Kürdistan Güney'de İki Bayrak – Kerkük'te İki Çak Çak", Savaşmadan Yenilmek, 2. Basım, s. 229]

TSK yöneticileri bile "kırmızı çizgiler"den söz ederken "Irak'ın üniter yapısı" demekle yetinir olmuşlardı. Çok geçmeden Amerikan Genelkurmay'ının güvenlik dairesi başkanı korgeneral Türkiye'ye Irak'ta çözüm yöntemlerini sıkça anlattıklarını açıkladılar.

Böylece Sayın Abdullah Cumhur Gül'ün de ısrarla belirttiği gibi "tarihi fırsat" yakalanmış oldu ve Sayın Başbakan'ın dedikleri gibi, "açılım" kesinlikle bir Amerikan tasarımı değildir!

"PKK'nın, Hizbullah'ın, al-Kudüs Kuvvetleri örgütünün silahlı saldırılarının, suikastların, CIA ustası Henze'nin apaçık belirttiği "federasyon" tasarımına hiç ama hiç katkısı yoktur!

"Kemalizm" yerine "Atatürk ilke ve inkılâpları" demeyi hüner sayan ve "Avrupa Birliği yolu,

Atatürk'ün gösterdiği yoldur" diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışsan, iki de bir de Amerika'ya giderek derneklere konuk olan TSK yöneticilerinin ve "Federasyon illa ki bölünmek değildir!" diyen Türkiye'nin Washington ambassadurunun katkısı zaten olamaz!

Bu işlerin, yediğimiz her türlü kazığa karşın bir türlü (Yunanistan ve Fransa kadar bile) uzak duramadığımız NATO "genişleme projesi" ile ilişkisinden söz etmekse ayıptır; çünkü Milli Güvenlik Kurulu, Kuvvet Komutanlarının da onayıyla "Açılıma devam" demiştir!

Sonunda analarımızı gerçekten ağlatacaklar; ama olan aldatılan Kürtlere ve Türklere olacak! Sebep olanların binecekleri gemiler zaten hazır. [\[22\]](#)

ACIL GÖREV

Onlar diyorlar ki "Egemen devlet tanımam; NGO dediğim örgütlerle doğrudan görüşürüm! Din liderleriyle, tarikat şefleriyle, şeyhlerle, dedelerle, şihlarla, patrikle, imamla, hahamla doğrudan görüşürüm.

Nüfus içindeki oranları ne olursa olsun, en küçük ırk topluluğuyla doğrudan ilişki kurar; onların kültür-eğitim mozaiğinin birer parçası olmalarını, etnik temelde siyasal örgüt-parti kurmalarını desteklerim.

Ben, yerel yönetimlerle doğrudan ilişkiye geçerim; onların güçlenmelerini isterim.

Sanayici ve trade-ticaret odalarıyla ortak ofis açar; yeraltı ve yerüstü kaynakları bilgilerini Ankara'dan değil Amed'den (Diyarbakır'den) alırım.

Azınlıklarla ortak büro, patronlarla ortak televizyon kurarım. Gerek yok ajana, gizli propagandaya. Yerinden yönetim ve yerinden entegrasyon (bütünleşme)! Ben... Ben..."

Hangi hakla yaparsın bunu?

"Demokrasi diyerek yaparım. İnsan hakları, Dinlerarası – Medeniyetler arası diyalog la yaparım!"

Ama öncelikle devletimizle görüşmen gerekmiyor mu?

"NGO (Non Governmental Organizations), yani Sivil Toplum Örgütleri ile, toplumunuzu küçük küçük, camia camia ile yöneten dinsel örgütlerinize görüşüp işi bağladıktan sonra devletinizle neyi görüşeyim ki?! Onlar demek artık herseye yes annem!"

Lozan'a aykırı! İstiklali olan devletin egemenliğine aykırı değil mi?

"Siz orada mı kaldınız? Artık dünya Glob, yuvarlak, yani küre! Her bir şey top!"

Ama bizim anayasamız, istiklalimiz, şanlı tarihimiz, dinimiz, imanımız...

"Biz, Törkiş meclisin anayasa komisyonu, insan hakları derneklerinizle, Müslüman iş adamlarınızla, sanayici ve iş adamlarınızla, kadın derneğinizle, sosyal demokrat-liberal vakıflarınızla, üniversitelerinizle, partilerinizle, PKK ile, Barzani-Talabani ile birlikte çalıştık ..."

Ama bizim ulusal yani milli eğitimimiz var.

"Ana dilde öğrenme yok! Kürt dilinde eğitim hakkıyla başlayıp sonra İngilizce eğitmek. Teksasca kimya, edebiyat ve fizik... Sonra hep birlikte Amerikan düşünmek. Siz din okullarına, kurslara önem verin; ne varsa oralarda var! Haydi bakalım, yüzlerce yıl geriye."

Gençliğe emanet cumhuriyet...

"En zeki gençleriniz bizim orada okuyor. Onları bize benzetiriz, sonra gerekirse size yollarız ve sizi yönetirler; bize rapor verirler. Biz de onlara verecek akıl çook!"

Bölgemiz, komşularımız, insanlık, cihanda barış?..

"Yok komşu! Yok sınır! Olmak borulu bölge! Bizim oil-petrol şirketleri hisselerin tamamını almalı... Vurmak kafasına itiraz edenin! Insha-Allah!"

"Ama bu mozaik! Sevr..."

Gözlerini kısıyor ve küçük bir böceğe bakar gibi bakıyor bize sonra da gülümsüyor, "Good morning!" diyor.

2000 yılında (Söylem – Tokat) yayınlanan satırlarda yabancı-yerli kolonicilerin operasyonu işte böylesine açıktı. O zamanlar yerel görünen operasyon, 7 yıl içinde Çankaya'ya dayandı. Parti birleşmeleri oya dönüştüğünde Çankaya'da alışlagelmiş görüntüyü koruyabilir; ama işgal operasyonunu durduramaz.

Alanlardan sokaklara inerken, "Hangi partiye oy verelim?" diye sormadan önce, aday seçenleri

ve aday olanları bu konularda sınavdan geçirmeli. Partileri, en küçük birim yönetimlerine dek böyle sorgulamalı ve sonra desteklemeli. Kentlerde miting komitelerine düşen birinci görev budur ve gerisi gerçekten teferruattır.

'ŞER' KOALİSYONU

Mazlum bir ulus(!) olarak yalnızca devletlerin değil, insanlığın da desteğini alabilmek için ülkede geniş bir kalkışma (onlara göre direniş) içinde bulunduğunuzu kanıtlamalısınız.

Eylemleriniz ülkenin tümüne yayılmış olmalı ki, dışardan bakıldığında, "PKK sınır dışında belli devletlerin desteğiyle konuşlanmış, saldırı örgütü değilmiş denilsin."

Öylesine yaygın bir medya-aydın (Kendileri Türk, ruhları Ermeni-Kürt-Rum milliyetçisi) propagandası oluşacak ki, "PKK'yı yalnızca belirli bir Kürt grubu değil, demokrasi isteyen tüm aydınlar destekliyor" denilsin.

Ülkenin yalnızca 'Kürdistan bölgesinde' değil tümünde eylemler gerçekleştireceksiniz ki, karşı atak sert olsun ve denilsin ki, "İşte Kürt ulusu, hakları ve özgürlüğü için, topyekûn savaşıyor, intihar eylemcisi olacak kadar kararlı."

Tüm bunların sonunda "Türk Ordusu Kürtlerin soyunu kırıyor!" dedirtmek ve uluslararası sözde barış gücü girişimini sağlamak.

Bu durumda başbakanın ve AKP elemanlarının "Onlar dışarıda değil içerde" demeleri yalnızca bir dil kayması, yorgunluk sonucu sözlü hata olarak nitelenebilir mi?

Haydi diyelim ki Başbakan şöyle ya da böyle bir iş yapıyor, ama günün modası, bazılarınca şimdiden, demokrat bir Cumhurbaşkanı aday olarak gösterilen Abdüllatif Şener ve ılımlı, dürüst, eski vali, eski asker AKP önde gelenleri bu duruma ne diyor?

Ve diyelim ki, bunlar da iç siyasetin icabı, ama Herald Tribune, Financial Times gibi tutucu yayınlar, Barzani, Talabani, Kıbrıs'ın Yunanistan kesimi, Ermeni Papazı Mutafyan, AB'nin şövalyeleri, kısacası T.C. Devleti'nin varlığından sıkıntısı olan herkes, neden Başbakan'ı ve AKP'yi destekliyor?

Açıktan oynanan bu kirli oyuna "Recep Tayyip Erdoğan, DTP ile koalisyon yapılabileceği imasında bulundu" haberlerini eklerseniz...

Ve kültür-sanat karşılaşması altında Rodos'ta yapılan etkinliklere katılan sözde bilim adamlarının AKP'yi överken (aynı toplantıda Yunanlılar, kendi devletlerine karşı tek söz etmediler), "iyi saatte olsunlar karışır" diyerek TSK'ni hedef gösterdiklerini de bilirsek...

Bir yandan TSK'ne sevgi dolu mektup yazan Fethullah Gülen'in destekçisi Zaman gazetesinde 'erler ölüyor, subaylar ne yapıyor?' denilerek ordu içinde isyan özendirilen yayını da bilgimize katarsak...

Yapılan açıktır: Kargaşayı yükselterek, T.C. Devleti'nin birliği kalmadığını göstermek ve son 27 yılda çıkarılan yasalarla alt yapısı hazırlanmış olan 'mozaik devlet' inancını iyice kabul ettirip iç-dış zorlamayla ve Batılı devletlerin ve komşuların katılacağı uluslararası çözüm konferanslarıyla Türk egemenliği dışında 'Anadolu Federe Devleti'ni kısa sürede oluşturmak!

BOMBACI PKK'LI OLABİLİR

DİYE ÖDLERİ KOPUYOR!

Ayrı ayrı kişiler aynı kanıya vardığında "Aklın yolu birdir" denir. 'Sivilce'lerin ve Washington-Tahran dincilerinin Ankara'daki bombalı saldırı karşısında yazdıklarıyla ABD sözcüsünün açıklamalarının örtüşmesine, aklın değil de şeytanlığın yolu birdir, demek gerekiyor.

Bomba patlıyor, ölümler, ölümcül yaralanmalar... Caddede kan kurumamış, sosyalist-antiemperyalist geçinenler açıklıyor:

"Demokratik güçler her türlü provokasyona (kışkırtmaya) ve demokrasi dışı davranışa karşı seçimlerin barışçıl bir ortamda yapılması için harekete geçmeli."

Demek istiyorlar ki, bomba seçim istemeyenlerin ya da seçim sonuçlarından korkanların işidir. PKK'den kuşkulanan işlerine gelmiyor. Bunun nedenini şöyle açıklıyorlar:

"Patlamadan sonra Genel Kurmay Başkanı'nın 'eylemlerin büyük şehirlerde devam edebileceği' açıklamasını düşündürücü buluyorum."

Ancak böyle kıvırtılabilir. Somut kanıta dayanmayan ve bombanın devletin bilgisi içinde patlatıldığı izlenimini veren bu açıklamayı yapanların aklına, PKK hiç mi hiç gelmiyor. TSK Genel Kurmay Başkanı'nın da kendisine ulaşan bilgilere dayanarak; halkı ve yönetimi uyarmasını da kötüye yoruyorlar.

Vakit gazetesi "Pis oyunun parçası" başlığını atarak bombacının PKK'ye balanmış olduğu bilgisini saklıyor. Aynı gazetede ünlü hoşgörücü Abdurrahman Dilipak sosyalist-antiemperyalist geçinenlerden daha açık davranarak soruyor: "*PKK mi, iyi çocuklar mı, bizim çocuklar mı?*" Dilipak hemen ardından sessiz satırlarla haykırıyor: "*Bu millete alçakça vuran darbeleri görün ve onların yalakalığını yapan politikacı bozuntularını görün ve onları sandığa gömün!*"

Abdurrahman Dilipak, bombacılar üstüne uyandırdığı kuşkuyu darbeciliğe bağladıktan sonra, gömülecek olanları açıklarken cumhuriyet alan toplantılarına bulaşıyor: "*Kim onlar gördünüz. O kadar çoklar ki! Sağcısı, solcusu, ulusalcısı, demokrati (!) milliyetçisi hepsi var.*"

Rauf Denktaş'ın "*Karen Fogg çocuğu*" dediği Mehmet Ali Birand ise sözü Abdurrahman Dilipak gibi dolandırmıyor:

"*Acaba bu karmaşanın sonucu seçimlerin ertelenmesine kadar gidecek bir ortam yaratmak mıdır? Bu sorunun yanıtı yok. Ancak Ankara'daki senaryoların içinde en çok konuşulana da bu.*"

Ziverbey işkenceli sorgu köşkünün MİT eski görevlisi, şimdilerin komplo senaryosu profesörüyse "*Bu tarz bombaları herkes yapabilir...*" diyerek ustalığını gösteriyor.

Uğur Mumcu'nun katli davası tutanaklarına göre, Tahran'a bomba, suikast eğitimine gönderilen gençlere ev sahipliği yapan Selahaddin Eş ise, Vakit gazetesinde, Genel Kurmay Başkanı'nın açıklamasından hemen sonra, Saddam'ın da bombalı saldırılar örgütlediğini anlatarak benzerlik kurmaya çalışıyor.

DTP Başkanı, eski SHP'li Ahmet Türk Ağa, Diyarbakır Reisi Osman Baydemir, "terör nereden gelirse gelsin" diye bildik açıklamalarda bulunuyorlar. Oysa terör olayları göz önünde, kimlik somut. Saldırıların nereden gelmiş olduğu bellidir.

Bir kerecik olsun, o saldırganın adını vererek serzenişte bulunmuyorlar. Koloni demokratları da susuyorlar ve komplo kurgularıyla PKK hareketine verdikleri desteği duman altı etmeye çalışıyorlar.

İstanbul başta olmak üzere büyük kentlerde bombacı PKK elemanları yakalanıyor, ama bu üfürükçülerin, kâhinlerin derdi başka: Ne zaman bir bomba patlasa 'komplo kurgusu' yapıyorlar. Bombaların ardından suçlular yakalanıp, PKK'li oldukları görülünce (2006'da Antalya'da, Marmaris'te, Kuşadası'nda vb. olduğu gibi) sesleri solukları kesiliyor.

ABD'nin resmi bildiri, bu üfürükçü sülalesinin kıvırtmalarından daha açıktır. ABD sözcüsü, bombayı kimsenin (PKK demek istiyor) üstlenmediğini, suçluların belirlenmediğini ileri sürdükten sonra aynen şöyle diyor:

"PKK'nın, çözümlenmesi gereken gerçek bir tehdit olduğuna biz de inanıyoruz, Irak hükümeti de... PKK'dan kaynaklanan tehdidin çözümlenmesinin en iyi yöntemi, kesinlikle bizim, Türk hükümeti ve Iraklılar arasındaki işbirliğinin sürdürülmesi. Irak'a Türkiye'den veya başka bir yerden yönelebilecek tek yanlı bir askeri eylemin, herhangi bir sorunu çözebileceğini kesinlikle düşünmüyoruz."

Irak'a yönelebilecek tek yanlı askeri eyleme karşı ne denli açık bir tepki ve gözdağı değil mi? Türkiye'nin sınırlarına yönelen tek yanlı saldırıya gelince "Sakın ha, yapmayın! Görüşe görüşe çözün!" diye dayatıyorlar.

Üfürükçülerle Amerikalının, İrancılarla, liberallerin aynı noktada buluşması, mandacılara göre 'Akliselim birliği' olabilir; ama buna 'selim birliği' değil ancak "şeytanların birliği" denilse yeridir.

Destekçiler yalnız Avrupa'da değil ki!

PKK'nin arkasında Avrupalı müttefiklerin desteği olduğunu belirten Genel Kurmay Başkanı'na bir sorumuz var: Onlar müttefik de, ABD değil mi? Oralar 'sivil toplum örgütü' desteği veriyor da ABD ne hallediyor?

Bunu görmemişseniz, lütfen ABD'de ziyaret ettiğiniz Senato Komisyon Başkanı Tom Lantos'a sorunuz. O da PKK'yi destekleyen karısına sorup size anlatsın.

[Lantoslar ve PKK ilişkileri için bkz. *Savaşmadan Yenilmek*, s. 258]

The General, daha ayrıntılı bilgi istiyorsa kapısını aşındırdığı İsrail destekçisi WINEP'i aramalıdır. Onlar da eski WINEP görevlisi, şimdilerde Washington Kurdish Institute yöneticisi olan Yahudi Kürt Mark Amitay'a sorarlar... Bu da olmazsa The General, yakınlarda W. Kurdish Institute'de kapalı toplantıya katılan TESEV ustası Can Paker'e ve Agos gazetesi yöneticisi-TESEV danışmanı Etyen Mahçupyan'a sormalı.

Onlar yardımcı olmazlarsa, TESEV'in arkasındaki işadamlarından destek alırsınız.

İşin özü: ABD-AB-Tahran-İsrail dörtgeninde kıvrınmanın sonu yok. Derhal, ama derhal bağımsız bağlantısız bir yönetim!

AP0'NUN BİR NUMARASI

PKK'nın ilk baskın eyleminin üstünden daha bir yıl geçmemiştir. Bir Numara, Kıbrıs Rum Bölgesi-Yunanistan-Almanya-Irak gidip gelmelerinin ardından saflara katılmış.

İlk ciddi eylemiymiştir; üçlü tim mezrayı basacakmış. Tepede pusuya yatmışlar. İki arkadaşı uykuya dalmış. O uyumamış; sabah bakmış ki mezrada kadınlar çocuklar tarlaya gidiyorlar; nedense birden içi acımış.

Arkadaşlarını uyandırmamış; aşağıya inmiş; kadınlar korkmasın diye silahını yere bırakmış. Ne rastlantıdır ki o sırada jandarma helikopteri görünmüş. Bir Numara, kaçmayı denememiş bile. Helikopter inene dek geçen uzun sürede az önce yere bıraktığı otomatik silahını da alıp ateş edememiş; ellerini kaldırıp teslim olmuş.

Helikoptere binmişler ve jandarmaya yer göstermiş. Bağlı olduğu PKK Tim Komutanı'nın raporunu elleriyle koymuşlar gibi bulmuşlar. PKK Tim Komutanı raporunda Bir Numara'nın ajan (T.C. Ajani) olduğundan kuşkulandığını yazıyormuş. Bir Numara buna çok, ama çok kızmış ve anında "itirafçı" olmaya karar vermiş.

"Bak sen!.." demeyin; masalın gerisi daha da ilgi çekici:

Jandarma emrine girip muhbirliğe geçen Bir Numara, PKK ilişkili kişileri ele vermeye başlamış; ama hiçbir zaman hiçbir PKK militanına bir fiske vurmamış. Oysa öteki itirafçılar, işkenceciymiştir; önlerine geleni kaçırıp vuruyorlarmış. Bir Numara ise vurulan PKK militanlarının yüzlerindeki çamurları siliyormuş.

Jandarma onun çok sevmiş. Özel Kuvvetler Komutanı ile yemek bile yermiş (Fotoğrafları var.)

Yıllar böyle geçmiş. Birçok öldürme olayına tanık olmuş; ama kendisi bir kez bile tetiğe dokunmamış. Vicdan azabı çekmeye başlamış. PKK ailesine zarar verir diye jandarmadan ayrılamıyormuş.

Ne karışık iş değil mi? PKK, onun adresi ve yeri belli ailesine bir türlü zarar veremiyormuş.

Her neyse; Bir Numara, vicdan azabı çekmektense PKK'ya dönemeye karar vermiş. Abdullah Öcalan'ın ablasıyla haber yollamış.

Abdullah Öcalan onun bir yıl daha jandarma içinde kalmasını istemiş. O da "Başkan Öcalan"ın emrine uymuş.

Aylar geçmiş ve artık jandarmadan ayrılmış. İsveç'e gitmiş; PKK yayın organları aracılığıyla öykülerini anlatmaya başlamış; gizlice öldürülenlerin gömüldükleri yerleri belirtmiş. Anlattıklarına göre nerede bir cinayet varsa orada jandarma varmış.

Kürt Hizbullahı falan hiç adam öldürmemiş. Hep jandarma yapmış. Gaffar Okkan'ın bile jandarmayla arası açılmış da onun için öldürülmüş.

Onun PKK'den jandarmaya, jandarmadan PKK'ye dönüş öyküsü size inandırıcı gelmemiş olabilir; ancak günlük gazeteler onun PKK yayın organında yayınlanan öykülerine büyük değer vermişler. Bazı kişiler de fırsatı kaçırmamışlar ve kitaplar yayınlamışlar. Musa Anter'e suikastın anlatıldığı "Nasıl Öldüler?" kitabında bile Bir Numara'nın anlattıkları veri olarak yer almış. AKP iktidara gelince Bir Numara'nın anlattıklarına değer verilmiş ve soruşturmalar başlamış.

Bir Numara ise, İsveç'te "Bir numara" olmayı sürdürüyor; gözlerini kara camların ardına saklayarak anlatıp duruyor.

İşe bakınız ki Bir Numara, "Başkan Abdullah Öcalan"ın yakın akrabasıymış

Bazı tarafçı olmayan yazarlar bile onun jandarmaya katılıp PKK'ye dönme öyküsünü görmezden geliyorlar; onun her söylediğini gerçek kabul edip kanıt diye kitaplarına geçiyorlar.

Asıl öykü, Öcalan'ın Bir Numarası ile fotoğrafa girenlerin ve CIA-Atina-Avrupa-Eroin konularını es geçerek Öcalan'ı kısa yoldan yargılayanlarla birlikte yazılacaktır.

Bir Numara'nın adı mı?

Onu da casusla fotoğrafa giren General söylesin!

Hani ABD'den anında istihbarat aldıklarını söyleyip duruyorlardı ya!

BOMBANIN "DERİN" ORTAKLARI

Nerede bir patlama olsa, insanlar ölümcül zararlar görse, hemen ortaya atılıyorlar ve "derin" sıfatıyla başlayıp devletin örtülü operasyon yaptığını, yani işin içinde kirli iş olduğunu çağırıyorlar.

Diyarbakır'da da bombalar patlatıldı; aralarında çocukların da bulunduğu 6 yurttaş öldü, 67 yurttaş yaralandı. "Onlar silahlı biz silahsızız" diyerek PKK'nin legal uzantısı olduğunu açıklamaktan kaçınmayan DTP yöneticileri ve vekilleri hemen Diyarbakır'a koşular:

Selahattin Demirtaş, Gülten Kışanak, Belediye Reisi Osman Baydemir ve Aysel Tuğluk, "Çok derin bir provokasyon" diyerek bombacıları örtecek kuşklar uyandırmaya çalıştılar. Aradan saatler geçmeden, asıl örgüt PKK'nın terörist saldırıyı üstleniverdi. Başkaca kentlerde bomba yüklü araçlar yakalandı. Araçları kullananlardan birinin PKK bağlantısı nedeniyle yatıp çıktığı belirlendi.

"Kürtlere özgürlük" diyerek imza atan 200'lükler, Şemdinli'ye dükkân açmaya giden 'tabipler' bu kez sessiz kaldılar. Bazıları akıllanıyordur deyip geçmeli mi?

Doğallıkla tam sessizlik de yoktu. Korunmasız insanlarımızı öldürenler (Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, saldırı olacağını önceden bildiklerini açıkladı) kimliklerini açıkça ilan etmişken, "*Şiddet çözüm değildir*" diyerek satırlar döktürenler, bir kerecik olsun PKK'yi ve ona yasal(!) ortamda destek verenlerin adını anarak uyarma gereğini duymuyorlar.

Orhan Pamuk ödül alırken oturup ağladığını; ABD'nin bir numaralı yandaşı ARI'nın elemanı Zeynep Damla Gürel Meclise giremedi diye sızlanan, zamanında William Clinton'un yerli sivillere(!) "Büyük görev" verdiğini yazan Bayan köşe yazarı ve benzerleri, Ortadoğu'yu işgal eden, Türkiye'yi federeleştirmek isteyen ABD'nin ve AB'nin doğrudan ya da dolaylı olarak terörü desteklediğine ucundan kıyısından bile değinmiyorlar.^[23]

Dikkatten kaçması olanaksız: Türkiye'yi, devlet kurumlarını (TSK içinde olmak üzere) yönlendirdiler. PKK militanları sonbahar atağına kalkmış, çarpışarak sınırın ötesine çekiliyorlardı. Sınırın öte yanına geçen saldırganları korumak isteyenler, her zaman olduğu gibi Türkiye'yi, daha çok da TSK'ni Amerikan ağızıyla tehdit ediyorlar.

Akıllı geçinen aynı yönlendiriciler, George Walker Bush - Recep Tayyip Erdoğan arasındaki çok "mahrem" görüşmenin üstünden aylar geçtikten sonra Pentagon izniyle sınırlı sorumlu bir hava saldırısı başlayınca, bu kez TSK'yı göklere, Amerikan yardımını yıldızlara çıkardılar.^[24]

ABD - T.C. anlaşmalarını allayıp pullayarak, Suriye-Irak-İran-Kafkasya-Asya üstüne planlanan ortaklığı örtmek için yeni bir propaganda saldırısına giriştiler. Onlara göre Türkiye Ortadoğu'da, Asya'da, tarihinde hiç olmadığı denli, "söz sahibi" olmuştu. Bu konuda Yeni Şafak gazetesinin ünlü muhabiri başı çekecek; ama TESEV'in Ambassador müdürü ve danışmanları buna izin vermiyorlar.

Zamanında Mooncu'larla Türkiye gezilerine katılan, sonraları Malezya'da kalan ve dönüşünde yıllarca Abdullah Cumhur Gül'ün Başdanışmanlığını yürüten Ahmet Davutoğlu, TV'ye çıkıyor ve Türkiye'nin dünya liderliğini ballandıra ballandıra anlatıyor. Karşısında oturan Agos yazarı Soli Özel (TUSİAD-TESEV danışmanı) programda eleştirmen rolünü üstleniyor ve Türkiye'nin AB tarafından Lizbon'a çağrılmadığını belirtiyor. Davutoğlu çanak soruyu hemen yanıtlayarak bunun önemli olmadığını; "Her çağrılan yere gitmedikleri gibi, her yere de çağrılmayacaklarını" söylüyor.^[25]

Soli Özel, Ali Babacan'ın daha çok Ortadoğu'da dolaştığını, Avrupa ülkeleriyle çalışmadığını ekleyince; TESEV müdürü Ambassador Özdem Sanberk hemen Davutoğlu'nun imdadına yetişiyor ve Ali Babacan'ın ne denli sıkı çalıştığını, bir insanın iki yerde birden olamayacağını, yumuşak yumuşak anlatıyor.

TESEV müdürü, yarı resmi Fransız rgt IFRI (Institut Français des Relations Internationales) ile birlikte Paris'te becerdikleri panelde, Türkiye "faşist", TSK'nin "merhametsiz" olarak ilan edildiğine hiç değinmiyor. Murat Belge ile Osman Cengiz andar'ın o paneldeki "merhametsiz" açıklamalarını duyurmak da bize düşüyor.

TSK VE "MERHAMETSİZ" İŞLER

Eczacıbaşı'nın, Tekfen'in sahibinin ve Ankara Üniversitesi Vakfı'nın ortak kurdukları TESEV'in 2007 sonunda Paris toplantısında Murat Belge ve Osman Cengiz Çandar'ın söyledikleri Türkiye'de yankılanmamıştı; ancak onlar görevlerini yapmanın huzuruyla İstanbul'a dönmüşlerdi.

Huzurlu kişilerden Murat Belge Paris toplantısında Avrupa'nın Türkiye'ye karşı daha çok dayatmalarda bulunması gerektiğini şu sözlerle dilemişti:

"Türkiye'nin AB üyeliğini destekliyorum ancak benim için AB daha önemli. Türkiye'nin gerekli şartları yerine getirmemesi halinde AB'ye üye olmasını istemiyorum.. Ayrıca soykırım zamanında doğmamış olmama ve bunun sorumluluğunu taşımama karşın, Türkiye'nin bugünkü inkârından dolayı kendimi sorumlu hissediyorum.. Bu şartlarda Türkiye'nin AB üyesi olmasını desteklemek, Türkiye'de hâkim faşizme katkıda bulunmak anlamı taşımaktadır."

Belge, şeyhlerle, şihlarla, azınlık milliyetçileriyle, Amerikan-AB-Suudi hazinesiyle ortaklaşa kurulmuş olan demokrasi cephesinin temel görevinin "anti-faşist" mücadele olduğunu düşünüyor olabilir. Onun "akademik" yakını Osman Cengiz Çandar, işinin ehli olduğundan daha da artistik konuşmuştu:

"Türkiye'nin bölgedeki (Ortadoğu) bu etkinliğinin ülkedeki İslami etkiyle (AKP ve İslamcı örgütler, şeyhler, şihlar olmalı) ilgili olup olmadığı sorusu akla gelebilir. Bu sorunun cevabı 'evettir.' Bir akademisyen gözüyle, PKK'nın adını her andığımda başına terörist sıfatını ekleme zorunluluğu duymuyorum. Aslında bu yanlıştır da."

Kendisinin 'akademisyen' olduğunu özenle vurgulayan Osman Cengiz Çandar, Paris'te coştukça coşmuştu:

"PKK'nın mücadele gücü zayıftır ve stratejik saldırılarla yetinmektedir, Türk ordusu ise bu örgütle mücadelesinde merhametsizdir."

TESEV'in alt müdürlerinden Mensur Akgün, TESEV'in önde gelenlerinden Can Paker ile Ahmet İnsel, TÜSİAD temsilcisi Serap Atan da oradaydılar.

Ne var ki T.C. Dışişleri'nin resmi görevlisi, Avrupa Birliği'ndeki Genel Sekreteri Oğuz Demiralp'ın aktörleri belli olan toplantıda bulunma gerekçesi ve T.C.'ne karşı aşağılayıcı saldırılara verdiği (ya da vermediği) yanıt her zaman merak edilmeye değer.

Belki de bir gün, "şeffaflık" diye diye, hem TSK'yı hem de Türkiye Cumhuriyeti'nin kurumlarını hırpalayan TESEV, konuşmaların tümünü yayınlar da demokrasiye inancımız pekişir.

Paris-Almanya dönüşünde TESEV Müdürü, televizyonlarda ABD-Türkiye-AKP işbirliğini allayıp pullamıştı. ABD-AB-Soros-Alman parasıyla işleyen TESEV'in asıl patronları olan Eczacıbaşı Holding ve Tekfen Holding sahiplerinin bu olan bitene bir diyecekleri de olmalı kuşkusuz.

PKK'ya terörist denemeyeceğini ve Türkiye Cumhuriyeti Ordusunun "merhametsiz" olduğunu ileri süren Osman Cengiz Çandar'ın Polis Akademisi'nde, Amerikan demokrasisi şeffaflığına uygun derecede kapalı Kürt Açılımı Çalıştayı'nda iç barışımıza ve dayanışmamıza hangi değerli katkılarda bulunduğunu merak etmez misiniz?^[26]

İKİ AMERİKAN GENERALİ VE AÇILIM

Yılmaz Polat, "Pentagon'da iki general" başlığıyla önemli bir haber yorumunu Washington'dan yazmış; ancak Türkiye'nin yaygın medyası, hükümet, muhalefet partileri konuyla ilgilenmemiştir. İşte Yılmaz Polat'ın tarihe bir belge olarak geçecek haber-yorumu:

5 Kasım 2007'de Beyaz Saray'da George Walker Bush-Recep Tayyip Erdoğan görüşmesine ilişkin belleklerde yalnızca Erdoğan'ın 'Sen Teksaslıysan ben de Kasımpaşalıyım' sözleri kaldı ama Washington'dan yapılan açıklamalar, Kasımpaşalı'nın Teksas'ın yanında ağırlığını fazla hissettiremediğini gösteriyor.

Pentagon Stratejik Planlama ve Politika Dairesi Direktörü Korgeneral John Sattler ile Operasyonlar Dairesi Başkanı Korgeneral Carter Ham, Pentagon'da bir basın toplantısında buluştular. Dünyanın her köşesinde ne olup bittiğinden anında haberdar olan bu iki generalin müttefiklerle işbirliği yaparken tavsiyelerde bulunmak gibi görevleri de vardır.

Generallerin konuşmaları, Bush yönetiminin PKK terör örgütüne bakış açısını ve Washington-Ankara arasında bugüne kadar kamuoyuna yansımaya uğramayan konuşmalar konusunda önemli ipuçları veriyor.

Amerikalılar PKK'yı terör örgütü olarak görüyor. Bunda bir tereddüt yok. Ancak, hedef küçülttüğünüz zaman bu böyle. Hedefi büyüttüğünüz zaman ortaya farklı bir resim çıkıyor. Amerika PKK terör örgütüyle mücadeleyi (Güneydoğu) politikasından soyutluyor mu? Hayır! Irak-Kürt politikasından soyutluyor mu? Yanıt yine "Hayır!" Bölge politikasından soyutluyor mu? Bir kaç kere hayır.

Amerikalı generallerin basın toplantısına dönelim. Türkiye ile ilgili ilk soru General Carter Ham'e. 'Bir ay önce bölgenin en önemli konusu Türkiye'nin PKK'ya karşı Kuzey Irak'a askeri operasyon yapacağı idi. Şimdi ise sükunet var. Hava durumundan dolayı mı?'

'Pentagon'un brifing salonunda, "Dünyanın gözünü çevirdiği en sıcak bölgesinin ateşi havalar soğuyunca mı düştü" gibi bir soru karşılıklı gülüşmelere sebep oluyor. Operasyonlar Dairesi Başkanı General Ham, yüz ifadesini değiştirip cevaplıyor:

'Türkiye ile Irak arasında sınır konusunda en iyi çözüm askeri değil, diplomatiktir. Bunlar da işliyor. Askeri açıdan Türkiye'deki muhataplarımıza ve Iraklılara yardım etmeye devam ettik ve bu çabamız devam ediyor. Esas ağırlığı diplomatik yollara veriyoruz. Bunun uygun olduğunu düşünüyoruz.'

Amerikalı Generalin sözleri çok açık. General sınır ötesi hareketin başka bir bahara kaldığını ima ediyor. Amerikalı gazeteciler bu kez Korgeneral Sattler'a dönüyor. Soru son derece ilginç:

'Deneyimli ve profesyonel bir asker olarak PKK sorunu askeri yöntemle çözümlenebilir mi? Nasıl bir tavsiyede bulunursunuz?'

Generalin cevabı ise daha ilginç:

'PKK sorununa General Ham'in de belirttiği gibi, (Holistic) çok yönlü bir yaklaşım gerekir. Bu konu şimdi birden bire ortaya çıkmış değil. PKK konusunda çok uzun zamandır hem Türkiye hem de Irak'la yoğun temas halindeyiz. Diplomatik alanda bazı olumlu ilerleme kaydettiğimizi söyleyebilirim. Yürütülen diplomasi'nin askeri yönü de var ama ilgili tarafların bütün isteklerini karşılamak için diplomasiye ağırlık veriyoruz.'

Pentagon muhabirleri Amerikalı generalleri soru yağmuruna tutuyor.

General Sattler'ın Türk ordusunun güneydoğu halkını kazanmak için Amerika'nın Irak'ta direnişçilere karşı uyguladığı taktiklerin belirtilerinin görülüp görülmediği şeklindeki soruya verdiği cevap şöyle:

'Türkiye'de bu taktiklerin ne kadarının kullanıldığını çok iyi bilmiyoruz. Müttefiklerimizle terörizmle mücadele konusunda en iyi uygulamalarımızı paylaşıyoruz. Bu konuda görüşmelerimiz devam ediyor.'

General Sattler'ın sözlerinden, Amerika'yla sadece istihbarat paylaşımı değil, Irak'ta direnişçilere uyguladıkları stratejiden yararlanması için Türk Ordusuna Güneydoğu için tavsiyelerde bulunduğu da anlaşılıyor. Amerika'nın Irak'ta başarılı olup olmadığı, Irak halkının güven ve sempatisini kazanıp kazanmadığı ortada.

Türkiye bu başarısız politikanın nesinden yararlanacak anlaşılır gibi değil. Ayrıca Irak halkının direnişiyle Güneydoğu halkını karıştırmak hem yanlış hem de tehlikeli. İkisi arasında hiç bir benzerlik yok.

Türk Silahlı Kuvvetleri, Güneydoğu halkı üzerinde baskı kurmaya çalışan PKK terör örgütüyle mücadele ediyor. Şüphesiz burada önemli olan Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Erdoğan'ın 5 Kasım'da Başkan Bush'a verdiği cevaptır. Umarız görüşmenin tutanağı kâğıda dökülmüştür.[\[27\]](#)

IRAK DEVLETİ YOK!

PKK ÖZERK BÖLGESİ VAR!

Türkiye Cumhuriyetinin sınır güvenliğini savunmak, deyince sıralanıyor:

- Sınırı geçmek bir devlete karşı savaş ilan etmektir.

- Sıcak takip hakkımız var; ama bu anında kaçanı kovalayıp geri dönmektir; TBMM iznine gerek yoktur.

- Sıcak takip zamanında yapılır: Şimdi saldırı durmuştur ve kaçan da yoktur; öyleyse takibin gerekçesi ortadan kalkmıştır.

- Sınırı geçerseniz ABD'ye savaş açmış olursunuz yani 'Sakin ha! ABD güçlüdür, sizi ezer' demenin Amerikanca-Türkçesi vs. vs.

Uzayıp gidiyor bu kandırmaca ya da kanmaca: İyi niyetlilerle ajanlar birbirine karışmış; saldırının kendisi de, saldırının asıl sahipleri de sislere gömülmüş.

Aylardır ayak sürüyen hükümetçiler ateşi soğutarak yapacaklarını yapmışlar ve kahraman olma hesaplarını da yan ceplerinde tutuyorlar.

Gerektiğinde çıkaracaklar da; kimin kahramanı olacaklar, orası belli değil!

Daha birkaç ay önce "Sınırın ötesindeki saldırı odaklarına yönelmek" söz konusu olunca; Başbakan esip gürelemişti: "İçerdekiler dışarıdakilerden daha fazla!"

On üç asker pusuya düşürülüp şehit edilince Reisicumhur Abdullah Cumhur Gül, "Münferit olay" diyeli iki hafta oldu.

Endişeler, korkularla teslimiyet ruhu birbirine kardeş olmuş. Bu kardeşliğin temel nedeni; 1947'den bu yana sürdürülen korkutma ve korkma siyasetidir.

ABD'nin yüceliği ve üstünlüğü bir kez kabul edilince; her olayda Amerika'nın ne diyeceğine bakılmış ve azıcık bağımsız davranmanın gerekliliği öne sürülünce Amerika'nın gücü dayatılmıştır. Bu arada da korkunun cilasına barış, kardeşlik renkleri eklenmiştir.

Korkuyu söküp atmanın zamanıdır

Ajanlara ve ABD korkusuna esir olanlara anımsatılacak yalın gerçekler var:

- T.C. sınırlarının ötesindeki topraklara egemen olan bir devlet yoktur!

- Türkiye sınırlarının öte yanında egemen devletin sınırı koruyan kuvvetler ve hatta sınır karakolları yoktur!

- Türkiye sınırının öte yanında Barzani egemenliği ve sınır güvenliği bile yoktur.

- Türkiye sınırının öte yanında; yok edilmiş eski Irak devleti topraklarında, Amerikan devleti de yoktur; ama işgal kuvvetleri vardır.

- İşgal kuvvetlerinin sınırından değil; varsa o kuvvetlerin tuttuğu cepheden, işgal kuvveti ileri hatlarından söz edilebilir.

- Türkiye ile eski Irak devleti arasındaki sınırın öte yanında, uluslararası hukukta belirtilen sınırlar olmadığı gibi; açıkça egemenlik boşluğu vardır.

- Türkiye'nin sınırıyla işgal kuvvetleri bölgesi arasındaki tampon bölgeye PKK kuvvetleri yerleşmiştir: Sınır ötesi, Irak devleti toprakları değil; PKK bölgesidir.

ABD ve içerdeki ortakları, İsrail ve içerdeki elemanları korkuturken; halk yalnızca yanıltılmış olur; ama devleti yönetenler ulusal güvenlik konusunda görevlerini açıkça ihmal etmiş olurlar ki, bunun karşılığı mahkemede görülür.

T.C. sınırın öte yanına -egemenlik boşluğu olan bölgeye- pekâlâ yerleşir ve o topraklar gelecekte karşılıklı kabul edilebilir bir statü kazanıncaya dek orada kalarak ulusal güvenliğini, bağımsızlığını koruyabilir.

Bağımsızlığı ve güvenliği sağlamak için ne ABD'ye ne onun içerdeki kuklalarına, ajanlarına danışmak gerekir!

Olaylar ciddi mi, ciddi! Yöneticiler de öyle!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, PKK'ye demiş ki: Silahı bırak sandığa gel!

DTP Milletvekili, Abdullah Öcalan'ın avukatı Hasip Kaplan demiş ki: Arkamızda Cudi (PKK orada demek istiyor) var!

Başbakan ayrıca demiş ki: Durumu Bush'la görüşeceğim.

Onlar hedeflerine adım adım yaklaşırken ve olaylar apaçık ortadayken ne yazık ki yukarıdaki yazıyı yazmak zorunda kalıyoruz.

SINIRIN ÖTESİNİ DESTEKLEYENLER

Bir zamanlar bir siyasal bakışa göre PKK ile savaş, "Devlet ile Kürtler arasındadır" ve emekçilerin karışmasına gerek yoktur.

Şimdiyse T.C. Devleti ile hesabı olanların koalisyonu egemenliğini kurdu ve "devlet" yerine hedef küçültülerek TSK-PKK çatışmasına indirildi.

TSK komuta kademesi ile erlerin arasını açmaya çalışıyorlar. Vakit gazetesi başı çekiyor ve ötekiler de onun kuyruğuna takılıyor; 'ordu kötü yönetiliyor'dan başlıyorlar, sözü PKK ile savaşın özel çıkarlar uğruna yürütüldüğüne getiriyorlar.

İşin ilginç yanı bu cengâverlerin birbirine pek uzak duran gruplardan olmaları:

İran'da 'İslam' adını kullanarak Ortadoğu'da yayılma siyaseti izleyen rejimi savunanlar ve uzantıları...

ABD mandasına dünden razı 'vatansızlık dini'ne tapınan banker-kartel köleleri...

Emperyalizmin kanlı-ahlaksız yayılcılığına pankartlarla karşı çıkan; ama onların kuklalarına, tetikçilerine özgürlük isteyenler...

"Halkların kardeşliği"ni öne çıkaran ve fakat emperyalizmin maşası olarak halkları paramparça etmesinde maşalık yapanları kutsayanlar.

İslamiyet'in geleceğini kurtarır gibi yaparak "ABD ile enterasyonu" -yani manda bile değil- doğrudan bütünleşmeyi savunan emperyalizmin yumuşatılmış Hoca efendileri...

Kendilerine Kürt diyen yurttaşlarımızın emperyalizme karşı çıkmalarını önlemek üzere; sözde Kürt milliyetçiliği oynayarak onları işgalcilerin, eşkıyanın kucağına sürüklerken kendilerine renkli hayatlar kuran sözde "Kürt liderleri."

Bunların dışında geniş bir grup daha var ki sanki TSK askerleri durup dururken 'Kürt' yurttaşlara saldırıyormuş gibi, her PKK cinayetinden sonra "Aman savaş çıkmasın!" diyerek sözde barışçılık oynayarak kendilerini tatmin eden askerlerin ve yurtsever aydınların güçlerini zayıflatarak PKK'ya ve ABD'ye dolaylı destek verenler...

Bir başkaları var ki yıllardır PKK ve öteki ajanların bir türlü başaramadıkları halk arasında Kürt-Türk çatışmasının hemen çıkacağını varsayarak PKK karargâhlarının etkisizleştirilmesine karşı çıkıyorlar. Onlara göre PKK'ya karşı öfke duyulması aşırı milliyetçilik oluyor da PKK'nın açık saldırıları (özellikle kentlerde) mecburiyetçilik oluyor!

Usta Ajanlar

Ajanlara gelince; onlar çok, ama çok usta: Açıkça PKK karargâhları basılmasın demiyorlar; içte-dışta savaş çıkar, ABD ile çatışılır, ekonomi çöker, Irak bölünür, PKK karargâhının basılmasından yarar sağlanamaz, diyerek korku ve endişe yayıyorlar. PKK'ya ve ERNK'nın Ankara'daki temsilcilerine koltuk çıkıyor; ABD'nin politikasına hizmet ediyorlar...

Bunların propagandasına kapılan pek çok tatlı su aydını ve olaylar bilgisinden çok, havada uçan terimlerle idare eden yazarlar da az değil. Ne ki, bu türlerin tümünün dışında bazıları var ki, onlar hem halkın kahraman yazarı, kahraman şarkıcısı rolünü oynuyor, hem de akla kara arasında kalınca hayat memmat konularını bir yana bırakıp eften püften işleri yazma sanatını gösteriyorlar.

Ama en tehlikelileri, servetleri eksilmesin diye her türlü teslimciliğe razı olan ve devlet yönetimine şantaj yapan banker-işadami (kadını) olanlardır! Onların, işledikleri günahlara gerekçe yapacakları, bir siyasal davaları bile yok!

Daha da tehlikelileri var: TSK'nin asıl gücünün bağımsızlık inancından geldiğini ayımsayamayan ve NATO müttefikliğini yücelterek sığınmacılığa iman edenler...

AMBASSADORLAR

Ekrandan eksik olmayan Ambassador (Büyükelçi) Faruk Loğoğlu, bütün hünerlerini gösteriyor:

"Ben Başkan Bush'un Türkiye ile ilişkilerine büyük önem verdiğini düşünüyorum... Dua ediyorum; İnşallah iyi bir gelişme olur."

Aradan iki ay geçmeden Ambassador, "sınır ötesi" işlerine bulaşıyor; "*Federatif sistem mutlaka bir ülkeyi bölünmeye götürmez...*" diyor ve kendi sözüne şaşırılmış olmalı ki birden kılıf arıyor; diplomatça "*Bilimsel açıdan konuştum söylediğim Türkiye için geçerli olamaz*" diye ekliyor.

Öteki Ambassador boş durur mu, çıkıyor ekrana, bir makineli tüfek düzeniyle takır da takır konuşuyor; İngiltere'nin IRA ile dolaylı görüşmelerini en sert silahlı çatışma ortamında bile sürdürdüğünü, (Buraya dikkat) IRA'nın siyasal partisi ile ilişkiyi hiç kesmediğini ve böylelikle terörizmi denetim altına alarak sorunları federatif çerçeve içinde çözdüğünü ezber döktüren hafız gibi anlatıyor da anlatıyor.

Bu Ambassador da kendisini 'kılıf ustası' sanıyor ve iki de bir "*Ama her ülkenin koşulları farklıdır*" diyor. İnsanın "Mademki Türkiye'de farklı da vahiy mi indi ki DTP'nin federasyon isteklerinden sonra IRA örneğini ezberleyip ekrana çıktınız?" diye sorası geliyor.

Ambassador Özdem Sanberk çok sivil örgütlerden TESEV'in müdürüdür. Türkiye'de ABD'nin PKK'ya verdiği destek tepki toplamaya başlayınca o örgütün elemanlarından bir profesör, bir başka ekranda bu müdürü destekliyor: "*ABD Türk ilişkilerini feda etmeyi düşünseydi Türk askerleriyle görüşmek üzere bir generalini hemen ülkemize göndermezdi.*"

Birden anımsadım; aynı profesör eleman, yıllardır, Irak'ta Amerikan barışını, Kıbrıs'ta en büyük engelin Rauf Denктаş olduğunu, soykırım suçlamalarına karşı Ermenistan sınır kapılarının hemen açılmasının yararlarını anlatıp duruyordu.

Bir öteki profesörse "*ABD'nin Türkiye'ye husumetini gösteren bir politika izlediğine kanıt yok*" diye döktürüyordu.

Daha bir başka profesör eleman (Fulbright görevlisi), "*Türkiye için askerlerin serbest bırakılması başarıdır. Bush Erdoğan görüşmesi sonrasında gerçekleşmesi hayırlı olmuştur*" diyordu.

Sanırsınız ki, otomatiğe bağlanmışlar. Her neyse, ortalık eleman kaynıyor; biz yine Büyükelçilere, hem de en büyüğünün özlü sözüne güvenelim: "(Kemal) **Derviş sistemi iyi oturttu... Bu kadar rahat dönemi dramatize etmeyelim!**"

Büyük Büyükelçi'nin ardıllarından BM temsilcisi, NATO delegesi, Atina deneyimli Büyükelçi, şimdilik son noktayı açıkça koydu:

"*Artık bir karar noktasına gelindi. Şimdi deniyor ki Kürt antitesi (varlığı) ya Kuzey Irak'ta birleşecek ya da Türkiye'de... Bu ya kavgayla olacak ya barışla... Ya sizden de alarak ayrı bir devlet kuracaklar, ama aranızda muazzam bir ekonomik entegrasyon olacak ve hep size bağımlı kalacaklar. Veyahut da siz onları içinize alacaksınız ve o bölgeyi bir eyalet olarak düşüneceksiniz, İskoçya gibi... İskoçya'nın da bir parlamentosu var. Tabii bunların hepsi konuşulan çeşitli yorumlar. Ama önemli olan şu: Artık, Kürtlerle ilgili olarak ne yapılacağı konusunda Türkiye'nin bir karar vermesi lazım.*"

[Işık Kansu, Cumhuriyet, 29.11.2007]

"Bunlar hangi devletin büyükelçileri?" diye soruyorsunuz. Haklısınız çünkü büyükelçiliğinde bir 'rajonu' vardır ve gerçek elçiler böyle açık açık konuşmazlar.

En iyisi Can Dündar'ın değişmez konuklarından olan ve Washington'dan ses getiren Yasemin Çongar'a kulak vermek. Çongar, PKK siyasallaşıyor, korkmamalı, DTP kapatılmamalı; hükümetin

açılımları iyi, çözüm diyalogdur; ateş kesilmeli, Barzani muhatap alınmalı, bizlerin medyada daha sık konuşması lâzım, diye uzatıyor da uzatıyordu.

Yasemin Çongar'ın hemen yanı başındaki Bülent Forta ve Ümit Kırat da "abartılmış bir milliyetçilikle karşı karşıya" olduğunu ileri sürüyorlardı.

Sınır ötesinin vurulacağı aylarca ilan edildikten sonra, hava kuvvetleri karşı dağlara bir gece yarısından sabaha dek saldırınca Büyükelçileri ve elemanları anmasak olmazdı.

T.C. Devletini yönetenler işi bağlamaya çalışıyorlar ve ABD, terör örgütünü tasfiye etsin diyorlar. Ya sonra? Karşılık olarak, ABD-AB koalisyonu Irak'ı da, İran'ı da iyi ederken yardımcı mı olunacak?

PKK silah bırakınca, dünyayı ele geçirmekten asla caymamış olan yayılmacı ABD-AB koalisyonunun, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuşatan kukla devletler, yönetimler oluşturmasına göz mü yumulacak?

Ulusal bankalarınızı, tarım alanlarınızı, limanlarınızı PKK' ye mayın ve silah satmış olan AB ülkelerinin şirketlerine satmak ahlaki mi olacak? Siz böyle yaparsanız, PKK olsa ne olur, olmasa ne olur!"

[Savaşmadan Yenilmek, s.121.]

Nereyi ne ölçüde vurursa vursun, T.C. Devleti, Kürdistan Güney Devleti'nin varlığını her kurumyla kabul etmiştir ve Amerikalı generallerin açıkça söyledikleri gibi, ABD'nin Irak'ta huzur içinde oluşturduğu federasyon (Irak'ın kuzeyi en huzurlu bölge!) artık Türkiye'nin değişmez gündemidir.

İşte "Savaşmadan Yenilmek" diye buna denir ve büyükelçileri izleyenler Washington'a gitmiş kadar olurlar. Adlarına şimdilik gerek yok, çünkü birbirlerini tamamlıyorlar ve sayıları ekranda görünenlerden daha çok; ufkumuzu açtıkça açıyorlar; 60 yıldır süren milli "müttefiklik" vefamızı gösteriyorlar.[\[28\]](#)

AMERİKA İLE MÜKEMMEL İŞBİRLİĞİ

Anımsamakta yarar yok mu o günleri. Güvenlik güçleri sınırın öte yanından yurda saldıranları etkisizleştirmek için sınırı geçme yetkisi istiyor ve hükümet çevreleri ayak sürüyor; hatta "içerde ki terör bitti mi ki?" diyerek gerekçeler üretiyordu.

Aynı günlerde ABD'yi en sıkı yandaş bilen eski Washington "ambassador"ları da ekran ekran geziyor; gazetelerin köşelerinde, Türk askerlerinin sınırın ötesine baskına gitmesi durumunda Türkiye'nin çıkarlarının zarar göreceğini, sınırın ötesinde Amerika olduğunu, Amerika'nın kızdırılmaması gerektiğini kıvırtta kıvırtta anlatarak dolaylı yoldan Türk ulusal siyasetine karşı duruyorlardı.

Sonra ne olduysa oldu; devletin başları Bush'a gittiler; Amerikan generalleri Ankara'ya geldiler ve bir gecede görüşler değişti; Kandil dağının Türkiye'ye bakan yüzü (karşı yüzüne ulaşmak için İran hava sahasını geçmek gerekiyordu) jetler tarafından bombalandı. Uçaklar ayrıca ırmakları aşarak şoseleri dağa bağlayan köprüleri bombaladı.

Kısa bir süre sonra Türk askerleri geri çekilmeye başladı. Belliydi ki, öte yana geçmek için ABD ile ayrıntılı bir sınırlı harekât anlaşması yapılmıştı. Bu son derece olağandı; çünkü devletler arasında sınır geçişleri karşılıklı anlaşmayla gerçekleştirilir. Ne var ki ABD'nin uyanık yöneticileri, durumdan yararlanarak, çekilişin zamanını önceden bilmelerine karşın, ardı ardına "Türkiye hemen çekilmelidir" gibi sözlü ultimatolar vermişlerdi.

Büyük kitle de, askerlerin değil dağa dek gitmek, daha da içerilere girerek hiç olmazsa bir tampon bölgede konuşlanacağını, yurdun güvenliğini sınırın ötesinde oluşturacağı bir hatla koruyacağına inanmıştı. Sonuç düş kırıklığıydı.

Halk 70 yıldır görmediği gerçekleri, bir kez daha görmezden geliyordu. Türkiye her şeyini, dış parasını, topunu silahını borçlu olduğu ABD'nin isteği dışında adım atamazdı. Yoksa sınırın ötesindeki toprakların güvenliğine sahip çıkacak bir devlet olmadığından, T.C. en doğal hakkını kullanarak yıllarca beklemez ve ordusunu sahipsiz sınır ötesine geçirerek yurdunu korurdu. Bu konuyla ilgili kapalı sözlerle çok "ahkâm" kesildi; ama yetkililerin operasyon için ABD'den (elbette CIA'dan da) "gerçek zamanlı" istihbarat yardımı aldığını övünçle, üstüne basa basa açıklamaları sınırlı anlaşmayı zaten belli etmiyor muydu?

Sonra bahar oldu; PKK yurtiçinde eşzamanlı vur-kaç saldırılarını dört bir yana yaydı. Arada sırada uçakların öte yanı vurup gelmeleri sürdü. Ne ki vurulan yerlerde neler olduğunu bilemedik. Yalnızca yetkililerin açıklamalarını dinlemekle yetindik. Elbette her konu öyle ulu orta açıklanmazdı; ama Barzani'nin, PKK'nın, DTP'nin bildiklerini biz de bilsek daha yararlı olmaz mıydı? Hiç olmazsa bile bile eleştirir ya da desteklerdik de, yetkililerin gerçekleri görmelerine yardımcı olurduk.

İki gün önce sınıra ağır silahlarla gelen -açıklamalara göre- 200 PKK elemanı, karakol koruma birliğine saldırdı ve 15 asker şehit oldu, daha çoğu da yaralandı. Bu işlerin büyük uzmanlarından bir Profesör, "PKK oraya Barzani'den habersiz gelemezdi" diye yazdı. Profesör, Amerika ile T.C. arasındaki "mükemmel işbirliği"nden söz etmedi.

Belki de ABD'nin askeri istihbaratı, CIA şebekesi o gece ve önceki gün ekonomik krize kilitlenmişlerdir. Profesörlerin ve uzmanlıklarından geçilmeyen eski operatörlerin yazdıkları bizi ilgilendirmiyor; ama satırlara dökülen şu konuşma metni pek çok konuyu aydınlattığını belirtmeliyiz:

"Irak'ın kuzeyindeki terör örgütü mensuplarına karşı Aralık 2007'den beri, Türk Silahlı Kuvvetleri çok etkin hava ve kara operasyonları icra etmiştir ve etmeye devam edecektir. Bu operasyonların icrası öncesi ve icrası esnasındaki, Türk Silahlı Kuvvetleri ile ABD Silahlı

Kuvvetleri arasındaki işbirliği ve anlayış mükemmel seviyededir. Bu nedenle, önemli görevlerimizden birisi de, bu işbirliğinin korunmasıdır."

Durum böyleyse, NATO'nun, Amerikan elçisinin sıradan destek açıklamalarıyla yetinemeyiz. Bir yetkili çıkmalı ve yalnız o gece değil, daha önceki gecelerde de neler olup bittiğine ilişkin gerçekleri açıklamalıdır. Hem de bizim anlayacağımız dilden, öyle 'simetrik' ya da 'asimetrik' gibi terimlerle dersler vermeden, tıpkı Başkumandan'ın işgal döneminde bile yaptığı gibi yalın, açık ve seçik sözlerle... Ulusal güvenlik güçlerine (asker ve polis) destek ancak böyle sağlanabilir ve Türk demokrasisi de ancak böyle gelişebilir.

Kısaca; bizi ancak gerçeklerle ikna edebilirler ve bizim en az taraf gazetelerdekiler kadar hakkımızdır gerçeği öğrenmek. Onların Amerikalı dostları var; ama bizim bırakın dışardan dostumuzu, içerden bile dostumuz yok denecek denli az.

Hükümetin Kafkasya adımlarını doğru bulan yetkililer, dış politikanın taksit taksit yürütülemediğini, ulusal hat diye bir şey olduğunu elbette biliyorlardır.

Onların bildiğini biz de bilsek olmaz mı?

Amacımız, arkadan vurmak falan değil, doğruyu bilip ona göre düşünmek ve ulusal çözümlere yardımcı olmaktır.

MEZAR KAZICILARI - DNA AVCILARI

İnsan Hakları Vakfı adına basına konuşan Şebnem Fincancı, arayıp durdukları mezarları bulur bulmaz DNA saptayıp ailelerin yaslarını tamamlamalarına yardımcı olacaklarını açıkladı.

Yavrularını yitiren anaların yas sürelerinin ölçülebileceğini düşünmek bile iç karartıyor; ama acıları sömürerek ulusal devleti sarsmaya çalışanlar için her yol olağan.

Bu kişilere birkaç mezar-fail araştırma konusu önermeden edemiyorum:

Üniversitede öğrenciydiler. Devrimci siyasal savaşında çıkış yolu bulamadıklarını düşünüyorlardı. ERNK (PKK'nın içerdeki cephe örgütü) onlara yanaştı; yavaş yavaş yönlendirdi; sordu soruşturdu ve gençlerin silahlı savaşıma yeterli olduklarına karar verdi.

Gençler, PKK rehberlerinin eşliğinde heyecanla dağlara gittiler. Düşlerindeki savaşımın içinde yer alacaklardı. Coşkuluydular, dağlardaki yoldaşlarıyla düşüncelerini, duygularını paylaşmak için can atıyorlardı.

Daha silahlı eğitime bile başlayamadan kendilerini kaleşnikof namlularının karşısında buldular. Emir gelmişti; gençler PKK üst yönetimine göre "ajan" idiler.

Bilmiyorlardı ki kendisini "devrimci" olarak ilan eden örgütün düşünce paylaşmaya, öneri dinlemeye tahammülü yoktur!

Düşüncelerini şöyle ya da böyle paylaşmak, tartışmak geliştirmek isteyen sayısız militan, yönetici ayaküzeri yargılanıp; kurşuna dizildiler.

İçlerinden bazıları dağları, sınırları aşıp Batı Avrupa'ya gittiler; ama PKK'nın ölüm timlerinden kurtulamadılar.

Abdullah Öcalan'ın ya da onun atadığı tim komutanlarının emirleriyle öldürülüp meçhul mezarlara gömülenlerin kimlikleri araştırılrsa, cellâtları belirlense ve davalar görülse...

Kayıpların annelerinin acıları elbette dinmez; ama ölümlerin tümünü belirli bir ordu kuruluşunun suçu olarak AB'ye taşımak isteyenlerin iki yüzlülükleri ortaya çıkar.

Uydurma toplu katliam yalanlarıyla kışkırtılan gençler, belki böylece heyecanlarını sınırlamayı becerebilirler de kendi yoldaşlarına bile durup dururken kıyanların erki ele geçirdiklerinde ne acımasız diktatörler olabileceklerini bir an olsun düşünürler.

Mezar ve DNA meraklıları bu yargısız infazları elbette sorgulamayacaklardır. Ön yargılı, kent aydınları da öyle! Onlara dert anlatmak, olanaksızın da ötesindedir.

Ne ki suçları soruşturmakla yükümlü adalet-güvenlik görevlileri gereğini yerine getirmeli; TBMM'de hemen her gün çatışma kışkırtıcılığı yapanlara karşı namuslu milletvekilleri soruşturma komisyonları kurulmasını sağlamamalıdır.

Özellikle her gün şantaj çılgınlıkları atan kadın milletvekili, kız çocuğunun boğazlanması olayını araştırma komisyonuna taşınmalıdır:

O kız çocuğu 15 yaşındaydı; heveslenmişti PKK'ya katılmaya. İstanbul polisince yakalanmış; daha sonra serbest bırakılmıştı. Kızcağızı evinden alan ERNK cellâtları onu sorgulamışlar ve ölüsünü ormana atmışlardı.

Faili meçhul çetelesi tutan Kürt milliyetçileri, DNA avcıları, bu cinayetlerin unutulacağını sanıyorlarsa yanılıyorlar!

Devleti savunmak yerine sarsma yolunu seçen yöneticiler de yanılıyorlar; çünkü siyasal oyunlar cinayetleri kâğıt üstünde örtebilir; ama vicdanları susturamaz![\[29\]](#)

KALLEŞLER ULUSAL KAHRAMAN OLUR MU?

Küresel fırtına içinde unutulup giden acıma duygusunu canlandırmak için gençlere örnekler verilince çoğunlukla şu kısa yanıtı alıyoruz: "Duygu sömürüsü yapma!"

Ülkeyi yönetmekle görevlendirilen ekibin başındaki 2 Numara da "açılım" sözcüğünün altını göstermek yerine, coşkulu bir vaiz tavrıyla sesini yükseltiyor: "*Kimse anaların gözyaşları üstünden pirim yapmaya kalkmasın!*"

Ses metalik, söz güzel; ama gerisi yok. Oysa soru çetin: Hangi anaların gözyaşı?

Mühendisler - İşçiler

Mühendisler, başlarına geleceği düşünmeden krom işletmesine gidiyorlardı. Otomatik silahlılar araçlarını durdurdular. Mühendisleri Onları sıraya dizdiler ve mermi yağdırdılar.

Mehmet Çetin, Bülent Fidan, Orhan Yeler, F. Mehmet Bakar, Selim Şahin, Aydın İnceoğlu, Hüseyin Yeğenoğlu, Mehmet Zeki Özçelik silahsızdılar, kimseyle bir alıp veremedikleri de yoktu; ama öldürüldüler.

Petrol sondaj kuyularında çalışan A. Hakan Yılmaz, Hakan Bayla ve Mustafa Yelkenci'yi yana yana sıraladılar ve birer mermiyle vuruldular.

Öğretmenler

Elazığ ilinde köy okuluna gelen katiller, öğretmenlerin ailelerini bir odaya kapattılar. Öğretmen Selahattin Kurtuluş, Hikmet Kurtuluş, İzzet Yüksel, Ahmet Bekâr ve Bayram Yeşil'i okul sıralarına oturtular; yaylım ateş açarak öldürdüler.

Tunceli'nin Bükardı köyünün okulunda Öğretmen Hamza Çetin'i, Erkan Aydın'ı da kurşuna dizdiler. Yine Tunceli'nin Pirincik köyü okulunda öğretmen Fevzi Katar, Taşkın Şengen, Ünal Atlı ve Orhan Bakış'ı öldürdüler. Öğretmen Cemal Ünlü ağır yaralandı.

Tunceli Mazgirt ilçesi, Darıkent Beldesi ilkokulunda öğretmen Ali İhsan Çetinkaya, Metin Kaynar, Buminhan Temizkan, Mustafa Karınca, Rüstem Şen ve Vedat İnan'ı evlerinden çıkardılar ve yaylım ateşle öldürdüler.

Öldürdüler; çünkü ABD'nin "*Gerilla Savaşı*" talimatında devlet görevlilerinden "*özenle seçilmiş hedeflerin, planlanarak nötralize edilmeleri*" yazılıydı. "Nötralize etme"nin katletmek olduğunu söylemeye gerek yok.

Hangi açılım?

Kimlerdi o katiller ve onların anaları ağladı mı?

Mühendisleri, masum emekçileri öldürenler, kültürel haklar için mi bastılar tetiğe? Savcılar onları mahkemeye çektiler mi?

Yargıçlar, otomatik silahları, mühendislerin, öğretmenlerin bedenlerine saplanan mermileri katillere veren devletleri sorguladılar mı?

Katilleri eğiten EOKA deneyimli Yunanlı subaylar hiç sorgulandılar mı? Katilleri besleyen uyuşturucu parasının kaynağı araştırıldı mı?

Yok muydu katliamlarla ilgili gizli-açık tanıklık edecek itirafçılar?

Zalimlerin ortakları

Katilleri "ulusal kurtuluş savaşçısı gerillalar" diyerek kutsayanlar, *Ağrı'nın Dibinde* gezenler, hiç kuşkusuz bu cinayetleri, "*asimilasyona tepki*" diyerek zafere dönüştürebilirler!

ABD'nin katillere yardım ettiğini bile bile, Amerika ile köklü-tarihsel ilişkilerden söz ediyor The General.

The Generaller, MGK toplantısında "*Açılıma devam*" derken asli sorumluluğunun güvenliği

sürdürmek ve katilleri yakalamak olduğunu birden unutuveriyorlar.

Bu arada Kürt yurttaşlar da yanılıyorlar; çünkü mühendislere, öğretmenlere kıyanlar, dünyayı kana bulayan devletlerin koruması altında onurlu bir devlet kuramazlar.

Ulusal kahraman olarak yutturulan katiller, kısa süre sonra cana kıyan baskıcı diktatör olurlar. Katiller de ancak kalleşliğin simgesi olabilirler.

Öte yandan eşkıya devletlerle işbirliği bağımsız Cumhuriyet Devletinin yıkımını da hızlandırmaktadır.

Yıkıma ortaklık, "üniterlik", "demokrasi" ve "hukuk" nutuklarıyla ancak bir süre örtülebilir. Önünde sonunda yıkımın yolunu açan görevliler de yargılanmaktan kurtulamazlar.

[1984-2008 katliamlarının tümü için: Ümit Özdağ, Pusu ve Katliamların Kronolojisi, Kripto Kitaplar, Ankara, 2009]

SAİD-İ KÜRDI (NURSI)

KUVAYI MİLLİYECİ OLABİLİR Mİ? (1)

Said-i Kürdi'nin (O zamanlar bu adı kullanıyordu) Ulusal Kurtuluş Savaşını desteklediğini ileri sürenler, onun bu savaşımı boğmayı amaçlayan kalkışmalarla ilgili herhangi bir açıklamasından söz etmiyorlar.

Batı Anadolu ulusal savaş cephesini yıkmak üzere İzmit-Adapazarı-Bursa-Balıkesir çevresine salıverilen Abaza Aznavur Ahmet kumandasındaki Kuvayı İnzibatiye'nin (bu tür kuvvetlere verilen genel adla 'Hilafet Ordusu'nun) İstanbul'da İngilizlerce eğitildiğinden Said-i Kürdi'nin haberdar olmaması olanaksızdır.

"Milli güçler"i desteklediği belirtilen Said-i Kürdi'nin ihanet ordusunun halka saldırısı üstüne, hiç olmazsa küçük bir sitemini açıklamış olması beklenirdi.

Bağlıları ve yazanları, bu tür ayrıntılardan söz etmiyorlar; ama Başkumandan Mustafa Kemal'in onu, mücadele için Ankara'ya "18 kere davet ettiğini", onun ise "Ben tehlikeli yerde mücadeleye etmek istiyorum. Siper arkasında mücadele etmek hoşuma gitmiyor. Anadolu'dan ziyade, burayı daha tehlikeli görüyorum" diyerek bu isteği geri çevirdiğini ileri sürüyorlar.

İstanbul elbette çok tehlikelidir. Ancak hiçbir gizli yaşamı olmayan Said-i Kürdi'nin işgal kuvvetlerince tutuklanmaması da şaşırtıcıdır.

Onu seven yazarlara göre, İngiliz komutan onun "binler talebeler"inden korkmuştur. Ancak aynı İngiliz komutan, İstanbul'da ulusal kurtuluş için savaşan yurtseverleri yakalatıp işkenceden geçirtirken, Said-i Kürdi'nin "binler talebeleri"nden korkmamış oluyor.

Bir yanda yurdunu savunmak için Müdafaa-i Hukuk cemiyetlerini kuran, savaşçı birlikler oluşturulması için var güçleriyle çabalayan, elde silah cephelerde savaşanlar; öte yanda onları boğmak için her türlü kışkırtıcılığa soyunan "Halife Sultan Mehmet Vahideddin Hazretleri"ne bağlı cemiyetler.

İşgalci İngilizlerin yordakçısı bu cemiyetlerin girişimlerine karşı, dimdik ayakta duran müftülerin ve din görevlilerinin tehlikesiz yerlerde "mücadeleye" etmiş oldukları söylenebilir mi?

Ayrıca Said-i Kürdi'nin kurtuluş savaşının hazırlık döneminde gerçekleştirilen Erzurum ve Sivas kongreleriyle ilgili destekleyici herhangi bir açıklamasına da rastlanmıyor.

Said-i Kürdi, savaş döneminde İstanbul'da Kürt Teali Cemiyeti, Müderrisler Cemiyeti (Teali-i İslam Cemiyeti), Yeşilay Cemiyeti gibi örgütlerde bulunmuş, Dar'ül İslam'da maaşlı olarak çalışmıştır, ama ulusal kurtuluşu desteklemek üzere canlarını tehlikeye atanların örgütleriyle ilişki içinde olduğunu gösterir bir iz, bir anı kırıntısı bulunmamaktadır.

Onun yaşamının tüm ayrıntılarını bilen bağlıları ve yazanları ise "milli mücadeleyi desteklemiştir" gibi bir söylenti yaymışlardır. Bağlıları Türk çocuklarını örgütleyebilmek için onu "Kuvayı Milliyeci" düzeyine yükseltiyorlar.

Kürt çocuklarını örgütlemeyi düşünen bağlılarıysa onun Kürdistan Teali Cemiyeti çalışmalarını kutsuyorlar.

Uydurmacılar hem onu sevdiklerini ileri sürüyorlar, filmler üretiyorlar hem de yalanlara değer vererek onun kişiliğini zedeliyorlar.^[30]

SAİD-İ KÜRDI (NURSI)

KUVAYI MİLLİYECİ OLABİLİR Mİ? (2)

Başbakan Prof. Necmettin Erbakan bunalmıştı. İran'ın al-Kudüs Kuvvetleri'ne bağlı militanlar eylemlerini hızlandırıyor, Sincan'da "*Kudüs Gecesi*" düzenliyorlar, Hizbullahi gençler "*Kahrolsun Kemalist Laiklik*" pankartlarıyla caddelere dökülüyorlardı. Çevre ülkelerde kanlı ihtilalcilik oyununa girişen İran'ın Humeynici Yönetimi'nin Ankara'daki Büyükelçisi Türkiye'deki "Müslümanları" İslam İhtilaline çağırıyordu.

Yetmezmiş gibi Atatürk'ün annesi Zübeyde Hanım'ın "umumhane kadını" olduğuna ilişkin uydurma belge, MEB fakslarından liselere gönderiyordu. Ayrıca Özal sayesinde holding sahibi olan ailenin milletvekili olan çocuğu, Almanya'da bir toplantıda, "*Bizim Said*" diye başlıyor "*tutmuş bu Mustafa'nın yakasından ve bana bak, demiş!*" diye başlıyor ve döktürdükçe döktürüyordu.

RP'li vekilin "Bizim Sait" dediği kişi o zamanki adıyla- Said-i Kürdi'dir. "Mustafa" dediği de -o zamanki sanıyla- BMM Başkanı, Başkumandan Mareşal Mustafa Kemal'dir. Prof. Erbakan bu kışkırtıcılığın sonunu iyi bulmuyor; "Konuşma kardeşim, konuşma!" diyordu, "Git ormanda bağır!"

O zamanlar RP milletvekilinin "Bizim Sait"i Mustafa Kemal'in yakasına yapıştıyordu; bugünlerin filmindeyse "Bizim Sait" işgalcileri Anadolu'dan atmış Başkumandanın yüzüne kapıyı çarpıyor ve bir kez daha kahraman oluyor. Türk Nurcularınca "Kuvayı Milliyeci", Kürt Nurcularınca "Kürt Milliyetçisi" yapılan Said-i Kürdi'nin bağımsızlık savaşından sonra Ankara'ya gelişi de onlarca yıldır efsaneye dönüştürülmektedir. Acaba Said-i Kürdi, Mustafa Kemal'in yakasına yapışıp, yüzüne kapı mı çarpmıştı? Bu saygısızlığın da bir tanığı yok, belgesi yok! Öyleyse ne var? Uydurmalar var: Ona İstanbul'da "gizli milli vazife" yaptıran yandaşlar, onun 1921'de "zihin ve dimağ bunalımına" bunalımına girince İstanbul'dan Van'a gittiğini yazıyorlar. Said-i Kürdi'nin maaş aldığı Dar-ül Hikmet-il İslamiye ise, İngiliz-Yunan işbirlikçisi Hanedanlık Hükümetince 1922 ortalarında kapatılmıştır.

Said-i Kürdi, Büyük Zafer'den iki ay sonra, Kasım 1922'de Ankara'ya geldi. Onun meclis tarafından şifre ile çağrıldığını, Ankara istasyonunda törenle karşılandığını da yazıyor yandaşlar. Şifre ortalıkta yok; belki de birçok kez savlandığı gibi bir yangında kül olmuştur.

Kürt Nurcular işi daha ileri götürüyorlar ve Said-i Kürdi'nin "milli vazife muvaffakiyetini takdir eden" Mustafa Kemal'in onu bir değil, Ankara'ya üç kez çağırıldığını ileri sürüyorlar. Ne gerekçe tutuyor ne de çağrı belgesi bulunuyor. Oysa Said-i Kürdi'yi, kendi anlatımına göre, Ankara'ya çağırın kişi, ahababı Seyyid Taha'dır. Sanki Meclis töreniyle karşılanmış gibi anlatılansa, Seyyid Taha ve bir-iki arkadaşının onu istasyonda karşılamalarıdır.

O sıralar İstanbul hala işgal altındadır. Lozan'da Avrupalılar ve Amerikalılar Türkiye'nin bağımsızlığını tanımamakta, egemen bir devlet kurulmasını diye, her türlü baskıyı uygulamaktadırlar. Said-i Kürdi ise mecliste "İslama ve ibadete çağrı" bildirisini dağıtmakta ve çağrısına uyulmazsa isyan çıkacağını bildirmektedir. Cemal Kutay daha da ileri giderek ona mecliste konuşma da yaptıdır. Meclis tutanaklarında ya da milletvekili anılarında böyle bir konuşmadan söz edilmiyor.

Her neyse işte o tehdit bildirisidir, RP milletvekiline öfke ve alay dolu sözlerinin dayanağı. Aynı bildiridir, kışkırtıcıları ve filmcileri böylesine konuşuran.

Yurdun geri kalanını da kurtarmak, dirliği düzeni sağlamak, Lozan'da yeni devleti kabul ettirmek için gece-gündüz uğraşan Başkumandan'a güya "Namaz kılmayan haindir, hainin hükmü merduttur" dediğini anlatıyor Said-i Kürdi ve yetinmiyor, Mustafa Kemal'in kendisinden korkarak özür dilediğini de ileri sürüyor. Hiç olmazsa bir tanık var mı? Yok! Uydurmaların da sınırı yok.

Said-i Kürdi, 1923 Baharında Ankara'dan Van'a gider ve Horhor mağarasında yaşamaya başlar.

Kendi anlatımına göre Mustafa Kemal onu Şeyh Sunusi yerine Doğu illerine müfettiş yapmak ister de o asla kabul etmez. "Ne ilgisi var? Libyalı Sunusi'nin Doğu illeriyle?" demeyin. Said-i Kürdi'yi kahramanlaştırmak, Mustafa Kemal'i hırpalamak için her türlü safsata geçerlidir. Aynı safsatacılığa daha önce de başvurulmuştur:

Said-i Kürdi Abdülhamit'e "ültimeatom!" vererek Kürtlerin eğitilmesini, Van'da üniversite kurulmasını istemişmiş. Padişah da çok kızmışmış ve onu Üsküdar Akıl Hastanesi'ne kapatmışmış.

Oysa belgeler öyle demiyor: Van Valisi Tahir Paşa, Padişah'a bir mektup yazarak genç Melaye Said'in tedaviye muhtaç olduğunu, yardım edilmesini istirham etmiştir. Abdülhamit de iyilik olsun diye onu hastaneye göndertmiştir. Türk Nurcu üstad ağabeylerse onun Abdülhamit'e kafa tuttuğunu yayıyorlar. Kürt Nurcular da sırf bu uydurmaya dayanarak onu Kürt milli kahramanı düzeyine yükseltiyorlar.

Aradan yıllar geçti. Yalan, dolan, söylenti bir kez daha ısıtılıp piyasaya sunuldu. "Mustafa Kemal'e kafa tutan kahraman önder" masalıyla Türk-Kürt Nurcu cephesini yeniden ateşlemeye çalışıyorlar. Yüz binlerce basılan kitaplar, risaleler (broşürler), Büyükşehir Belediyesinin desteklediği uluslararası İstanbul konferansları ve şimdi de film içinde filmler!

İyi de, "Bunların işleri güçleri yok mu, bunca parayı nereden buluyorlar?" deyip kestirip atmamalı; çünkü yalan-dolan kampanyasının bir yararı da var; onlarca yıldır şebeke içinde dolaştırılan uydurmalar, artık açıktan tartışılıyor, magazinleşiyor, sorgulanıyor. Bu gelişme şeffaflıktan ölümüne korkan kapalı örgütlerin zararınadır.

PENTAGON TİYATROSUNDA PERDE YIRTILIYOR

Türkiye 1980'den bu yana yeniden yapılandırılıyor: Anayasa önce toptan kaldırıldı, yerine darbe anayasası konuldu. Sonra Anayasasının delinmesi sıradanlaştı. Delikler yetmeyince maddeler değiştirildi.

Anayasa Mahkemesi, erki ele geçiren siyasal partinin amaçlarına uygun olarak yeniden ve yeniden yapılandırıldı.

Yasalar, etnik (ırka dayalı) siyasal parti kurulmasına göre değiştirildi. Bu değişimin adı "reform" olarak konuldu.

Belediyeleri güçlendireceğiz diyerek "yerel iktidarlar" oluşturuldu. CIA memurları ve elemanları, işadamlarını, elçileri, yazarları, askerleri çözüme ikna ettiler.

Amerikan generalleri Ankara'yı mesken tuttular ve Irak'ta gerçekleştirdikleri "federasyon" çözümünü öğrettiler. Yoksa çuvalcının ne işi var TSK merkezinde?

Artık, ABD ve AB'ye uygun yeni Anadolu Federe Devleti, içerde de kabul gördü. Bu girişimlere akli yatmayanlar da çoğunluktan azınlığa indirildi. (Seçim sonuçları kanıttır.)

Generalin "demokrasi ve hukuk" dediği, işte bu yeni düzenin demokrasisi ve hukukudur. Yenilenmiş "demokrasi ve hukukun" temelinde yazılı ya da sözlü "müttefiklik" anlaşmaları yatıyor.

Dünya yeniden kuruluyor TSK de yerini alıyor!

Patron devletler, geleceklerini (yaşam standardını) güvence altına almak için tüm doğal kaynaklara, insan gücüne el koymaya kararlıdırlar. Yayılmanın güvenliğini uluslararası barış ve hukuk kurumları (Örneğin Birleşmiş Milletler) değil; "Genişletilmiş NATO" sağlayacaktır. NATO da bir savunma örgütü değil; işgal ve saldırı ordusuna dönüştürülmüştür.

T.C. Ordusunu yönetenler de yıllar önce bu değişime razı olmuşlardır. "Devir Teslim Törenleri"ndeki özlü sözler, yeni yapılanmaya inancın duyurusudur. Bu duyurular, Türk ulusuna değil, Yeni Dünya'nın patronlarına yöneliktir.

Ordu baştan aşağı yeniden yapılandırılmaktadır. 1947'den sonra zaten altüst edilmiş olan geleneksel Türk askeri eğitimi ve askersel birliklerin yapısı değiştirilmektedir. (Bu arada ordunun deneyimli komuta kademesini oluşturan albaylar elenmektedir.) Subaylar teknisyenliğe, elektronik cihaz operatörlüğüne indirgenerek, büro memurlarına dönüştürülmektedir. Sivil(!) toplum yaşamında olduğu gibi, orduda da büyük sözlerle bulandırılmış "kes yapıştır" raporları yazmak, Türk savaşıçılık ahlakı ve geleneğine uygun asker eğitiminin yerini almaktadır.

Her ne denli "Cihanda Sulh" dense de artık TSK'nın yeni yapılanması da savunmayı değil saldırıyı temel alıyor. Ülke ekonomik-siyasal bunalımlar içindeyken, olur olmaz zamanda, ordu birliklerinin ABD işgal bölgelerine destek gücü olarak gönderilmesini, "insani yardım " ya da "barışa katkı" olarak açıklanmasını ciddiye almak güçtür.

Yeni Amerikan Çağına biatın sonucu tasfiyedir

'Yeni Dünya Düzeni'ne (Amerikalılar "Yeni Amerikan Çağı" diyorlar) uygun iç yapılanmaya karşı çıkabilecek kişilerin, kurumların varlıklarının sürdürmelerine izin verilmesi olanaksızdır. Özellikle PKK ile savaşımında deneyim kazanan, müttefikin dostluğundan aşırı kuşkuya kapılan, Kurtuluş Savaşı ruhunu yeniden duymaya başlayanların varlıklarına bu yeni yapılanmada katlanılması da beklenemez.

"Bağımsızlık", "onur", "barış" duygularını zinde tutanlara ve "soyguna, talana, haksızlığa hayır" diyenlere de izin verilemez.

Bu tür konulara değinmekten kaçınanlar, "Atatürk ilke ve inkılâpları" deyip de bir türlü "Bağımsız Türkiye" diyememektedirler.

Bu yalın gerçeği görmezden gelmek, düşlerle avunmaktır: Siz geleneksel demokrasi ve hukuk diyorsunuz, onlar "Yeni Amerikan Çağı" ya da "Amerika'yla Ortak Değerler" ya da Fethullah Gülen'in açık yüreklilikle söylediğince "Amerika ile entegrasyon" (bütünleşme) diyorlar.

Günlük gelişmelere koşut bazı açıklamalar ve oyun yönetmeniymiş gibi gösterilenlerin varlığı, tiyatronun asıl patronunun CIA-Pentagon olduğu gerçeğini değiştirmez! Oyuncular değiştiriyor da, 62 yıldır oynanan oyun değişmiyor; çünkü patron hep aynı!

Asıl patronla can-ciğer olurken; sahnedeki geçici oyuncularla uğraşmak "beka"yı kurtarmaz.

Okul bitirme törenlerinde "1283" dendiğinde "İçimizde!" diye bağırarak da artık inandırıcı olmuyor; çünkü içindekini dışa vuran teğmenin başı derde giriyor.

"Project Democracy" oyunun son perdesindeyiz; perde T.C.'nin üstüne yığılıp kalacaktır!

Bakalım tiyatro ne zaman yıkılacak ve "Yeni Amerikan Çağı"nın müritleri tarihin neresine gömülecek.

ÖZEL İSTİHBARAT - ÖZEL OPERASYON

NSA'na (Ulusal İstihbarat Ajansı) Amerika'daki tüm konuşmaları, elektronik haberleşmeleri dinleme yetkisi verilmişti.

Başkan Yardımcısı Dick Cheney, en küçük bilgi kırıntısını saldırıya ve işgale gerekçe olacak raporlarda kullanmaya kararlıydı; ama kolay değildi bunu başarmak. Ne de olsa Senato'nun denetimindedir ABD'deki istihbarat kurumları.

Yanlış bilgilendirme, ortam kirletme, cinayet operasyonları CIA'nın asli görevlerindedir; ama uluslararası açık olaylarda hiç olmayanı varmış gibi göstermek onun bile kurallarına uymaz; çünkü baştan sona uydurma raporların hesabı sorulabilir.

Örneğin Irak'ın kitle kırım silahlarının Suriye'de gizlendiğini ileri sürerek ABD Kongresi'ni savaş kararına zorlamak, ABD'deki İsrail destekçisi örgütlerin, silah tüccarlarının işine gelebilir; ama CIA elde kanıtı benzer bir şey yokken, salt Başkan istedi diye, rapor düzenleyemez; çünkü başkanlar ve bakanlar geçicidir.

Her şeye karşın bir yol bulundu ve Başkan Bush'un bürosunda, Richard Perle, Douglas Feith ve David Wurmser'in yönetiminde, yarı-resmi bir özel istihbarat-yönlendirme ekibi oluşturuldu.

Ekibin yöneticileri pis işlerde ve İsrail'i yönlendirmede deneyimliydiler. Dinleme- belge uydurma- propaganda ve baskı mekanizması iyi çalıştı; Irak işgal edildi, Suriye köşeye sıkıştırıldı.

Devletin asker-istihbarat-güvenlik kurumlarını aşmanın en güvenli yolunun, baş yöneticiye bağlı özel birimler kurmak olduğu kanıtlanmış oldu.

Düzmece işler sonradan ortaya çıktı; fakat iş işten geçtikten, petrol-silah kartellerinin çıkarlarına uygun işgaller gerçekleştirildikten sonra...

*

Birden yıllarını Amerika'da geçirmiş T.C. uyruklu danışmanları anımsadım: Türkiye'de Amerika'yı taklit eski bir alışkanlıktır. Dört dörtlük olmayabilir; kafa göz de yarılabilir; ama her zaman işe de yaramıştır.

Bu gerçeği gözardı ederek ve olayları salt kurumların yıpratılması olarak görmek kadar yanıltıcı bir değerlendirme olamaz!

"Amerika ile entegrasyon"u kaçınılmaz gören "cemaat" ile "Amerika ile ilişkilerimiz ortak değerlere dayanır" diyen General(ler)'in Türkiye'nin bağımsız davranmasını, özüne dönmesini isteyebilecek oluşumlara izin vermeleri elbette beklenemezdi.

Kaderini nice zamandır tümüyle NATO'ya (Siz 'Amerikan Silahlı Kuvvetlerine' diye de okuyabilirsiniz) bağlamış olan General(ler) ve öteki güvenlik kurumları, Dünyanın geleceğini göremeyen "eski kafalıların" devleti ve toplumu etkilemelerine izin veremezlerdi.

Ve öyle de oldu!

The Amiral, liberal demokrasi için elinden geleni yapmaktadır. Sözüünü sakınmayan Amiral, TSK'deki cuntacılıktan yakınıyordu; "*İlker Başbuğ Paşa kusura bakmasın*" dedikten sonra, Başbuğ'un Brüksel'de kendi emrinde çalıştığını, çok yetenekli bir general olduğunu söyledi ve "*İlker Paşa, bunları temizleyecektir!*" diye ekledi.

The Amiral yanılıyor olabilir mi? Belki biraz yanılıyordur da temizliği sivillere yaptırıyorlardır! Böylece paşa elleri de temiz kalabilir!

İşte bu nedenlerle The General'i "sahip çıkmamış" olmakla suçlamak akıl kârı değildir, çünkü iki ay önce soru açıktı: "Bu kaçınıcı zabit tasfiyesi?"

*

"Bir gün hesabı sorulur!" diye diye 72 yıl geçti; ama soygunlar, cinayetler, vuranın, vurduranın yanına kar kaldı. 73'nc yıla giriyoruz... Kolay gelsin!

ABDULLAH CUMHUR GÜL KİM DEĞİLDİR?

Kimisine göre Abdullah Cumhur Gül, 1996'da daha ulusalcıymış. Kimisine göre de olumlu anlamda 'anti-empyralist' gördükleri 'Milli (Selamet) Görüş' gömleğini çıkarmış ve AB ile birleşmişmiş.

Siyasal bir hareketi kişinin öz yaşamına ve çizgisine indirgediğinizde gerçekler kurgunuzu zora sokar. 'Milli Görüş' diye adlandırdıkları, açık siyasal ortamdaki adıyla 'Milli Selamet Partisi' hareketidir.

Bu hareket, her girişimiyle 1920'de kurulmaya başlanan T.C. devletinin varlığına karşı çıkmıştır. Uzun uzun anlatmaya gerek yok; Atatürk'e saldıranlar da, 'İslamcı' görünümlü Kürt milliyetçiliğini savunanlar da Türklerin kazandığı Lozan zaferini kötüleyip "hezimet" olarak ilan edenler de, Mustafa Kemal İngilizlerin yardımıyla zafer kazandığını ve Vahdettin'in kahraman olduğunu yayanlar da, Said-i Kürdi'yi kahramanlaştırıp yurdun gençlerini uydurmalarla zehirleyenler de, azınlık milliyetçiliklerini İslamcılık örtüsü altında sürdürenler de o hareketin içinde yer almışlardır.

AB'ye karşı tutumlarına gelince: T.C. Devleti'nin temel yapısını çözecek AB girişimlerini desteklemişlerdir. Ahmet Taner Kışlalı öldürüldüğünde bu hareket, cinayetin Türkiye'nin AB yolunu tıkamak üzere işlendiğini ileri sürerek olası katiller üzerindeki kuşkuyu dağıtmaya çalışmışlardır.

Yetmemiş içlerinde ABD vatandaşı profesör hanım Avrupa'da Türkiye'de Müslüman azınlıklara hakları tanınmıyor diyerek Amerika'nın ülkeyi dinsel-etnik mozaiğe dönüştürme operasyonuna destek çıkabilmiştir. Bu milletvekilini partilerinde tutmaktan, yeniden milletvekili yapmaktan kaçınmamışlardır.

Daha sayısız örnek verilebilir; ama saldırının temelinde inmekte yarar var: Bu kadim görüşçüler yüzlerce yıldır yapamadıklarını yaparak, 12 Eylül sentezcilerinin hazırladığı ortamda siyasal iktidarı ele geçirmişler ve soluğu ABD'de almışlar; bakanları elde alış-veriş poşeti, ABD Dışişleri koridorlarında dolaşp durmuşlardır.

Yine o zamanlar, aynı hareketin liderleri ABD kumandasındaki İslamcı örgütlerin konuğu olarak, T.C. Devleti'nin temel kuruluş ilkelerine saldıran Amerikan Müslüman örgüt liderleriyle buluşmuşlardır.

ABD'nin dünya Müslümanlarını güderek, bağımsız ülkelerin içini karıştırdığını ve İslamcı tarikat-cemaat-örgüt ağı kurarak işgalciliğe karşı oluşabilecek direniş odaklarının denetimini elde tuttuğunu ayrımsamışlar ve Amerikan 'Uluslararası Din Hürriyeti' operasyonunun nesnesi olmuşlardır.

Amerika'da yetişmiş ABD vatandaşı Merve Safa Kavakçı'yı Türkiye'ye getirerek TBMM'ne sokma girişiminde bulunmuşlar; böylece T.C. Devleti'nin dine karşı olduğunu kanıtlamaya çalışmışlardır.

Bu operasyon sonucunda devlete karşı uluslararası bir hareket başlatılmasının yolunu açılmıştır. ABD bu operasyonu T.C. laik düzenine saldırı programına uygun olarak yönetmiştir.

Başkumandan Erbakan

Muammer Kaddafi, bu hareketin lideriyle ortak basın toplantısı düzenlemiş; önce Türklere hakaret etmiş ve hemen ardından bu hareketin liderinin İslam Orduları Başkumandan Vekili olduğunu yüzlerine karşı açıklamıştır. Merve Kavakçı da Amerikan devlet üniversitesi Georgetown'da Türkiye karşıtı bir konuşma yaparken gerçek içindeki gerçeği "Erbakan bizim başkumandanımızdır" diye açıklamıştı.

Merve Safa Kavakçı'nın ve George Walker Bush'un destekçisi ISNA (Kuzey Amerika İslam Derneği) Washington kongresinde, hareketin lideri Erbakan'a "Türkiye'ye İslami demokrasiyi

tattırıldığı!" için ödül verilmiştir.

Aynı hareket, Afrika kökenli ırkçılık-ayrımcılık karşıtı muhalefeti pasifleştirme görevini üstlenen Nation of Islam örgütü lideri Louis Farrakhan'ı İstanbul'a getirmiş ve seçim öncesinde partilerine destek sağlamak açık alanlarda konuşurmuşlardır. Farrakhan kısa süre sonra ABD'de Moon tarikatı ile gerçekleştirdiği "Bir milyon" yürüyüşü sonunda düzenlenen açık alan toplantısında Türkiye'yi "Ermeni Soykırımcısı" olarak ilan etmiştir.

'Milli' olduğunu ileri süren bu hareket, ABD egemenleriyle işbirliği yollarını açmak için büyük çaba göstermiştir. Devlet Bakanı Abdullah Cumhur Gül'ü 26 Şubat 1997'de Refah Partisi'nin demokrasiden yana olduğunu anlatması için CFR'ye göndermişlerdir. Bu örgütü kısaca anımsayalım: Amerikan kartel patronlarının ve temsilcilerinin, deneyimli generallerin, devlet adamalarının, CIA yöneticilerinin örgütüdür. CFR Amerikan dış siyasetini ve federal yönetimini kartellerin, bankerlerin ve özellikle silah tekellerinin çıkarlarına uygun olarak biçimlendirir.

'Milli Görüş' adı altında içerde ve dışarda örgütlenen hareket T.C. Milli Eğitimini kendi amaç ve çıkarlarına uygun olarak biçimlendirmeyi başarmıştır. Özellikle DP-AP desteğiyle kadrolaşmasından, 1973 Ecevit hükümetinde bakanlığı teslim almış ve ulusal eğitim birliğini parçalama girişimi kök salmıştır. Bugünkü yeşeriş, dallanıp budaklanma o kökten gelmektedir.

'Milli (Selamet) Görüş' Alman Devleti toleransıya AB'nin göbeğinde T.C. Devleti karşıtı çalışmalarını sürdürmüştür. Alman spor salonlarında başparmaklarını göğe doğru uzatarak T.C uyruklulara, "Atatürk'ün kurduğu cumhuriyeti yıkma" yemini ettirmişlerdir. Bu hareketin Güneydoğulu milletvekili o toplantılardan birinde "Bizim Sait (Nursi), bu Mustafa'nın (Mustafa Kemal'in) yakasına yapışmıştı" diyerek her türlü yalana başvurmuştur. Bu eylemin görüntüleri o günlerde (1997) Türk TV'lerinde yayınlanmıştır.

Yine bu hareketin milletvekili, o günlerde sahte bir belge düzenleyerek Atatürk'ün annesinin bir genelev kadını olduğunu ileri sürmüş ve bu kâğıt parçası Milli Eğitim Bakanlığı fakslarından İmam Hatip Okullarına gönderilmiştir!

Bu hareket, tıpkı Alman vakıflarına, Amerikan örgütlerine bağlı sivil(!) örgütler gibi, yabancı devletten 500 bin Dolarlık çek almıştır.

T.C. Devletine karşı her türlü komplonun içinde olan İran yönetimiyle, Suud krallarıyla, Afgan mücahit örgüt liderleriyle ilişkilerin ayrıntısına girmeye gerek yok!

Abdullah Cumhur Gül, Tayyip Erdoğan ve yakın arkadaşlarını bu hareketten ayrı görmek ve göstermek yanıltıcı olmak demektir. Türkiye'de mezhep mensupluğu temelinde kimlik oluşturmak için gerçekleştirilen Sivas cinayetinin avukatları bu hareketin milletvekilleriydiler. RP'nin üst düzey yöneticileri, 22 Temmuz 2007 seçimleri öncesinde yaptıkları yayınlarda, Abdullah Cumhur Gül'ü Amerika'ya biz gönderdik; ama o oralarda bizden habersiz anlaşmalar yaptı, diyerek aklanmaya çalışıyorlar.

Kısaca, hareketin niyeti, 1909, 1918, 1925, 1934, 1965, 1973, 1996'da ne idiyse, şimdi de odur!

Abdullah Cumhur Gül'e engel olacağız, diyerek aynı yolda bu harekete destek olmuş, bakanlar kurulu kararlarına imza koymuş olan kişileri, onun yerine cumhurbaşkanı yapacağız diye propaganda yürütenler halkı aldatacaklarını sanıyorlar.

Aldanıyorlar!

1938'den bu yana bağımlılığa karşı biriken öfke, ABD bağılılarını da, AB şakşakçılarını da, Tahran rejimi hayranlarını da, aymazları da boğacaktır. Yalnız Türkiye'de değil; Ortadoğu'da, Afrika'da, Kafkasya'da ve Asya'da da.

T.C. kuruluş süreci 1918'de başlamış ve inişlerle, çıkışlarla, geri dönüşlerle, yükselişlerle ilerlemektedir. 1922'de nasıl heyecan yarattıysak Mısır'da, Tunus'ta, Fas'ta, Cezayir'de bugün de aynı

heyecanı yaratacağız. İlerleyişi kısıtlamaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Bizden yana görünerek 'zevahiri' kurtarmak isteyenler bunu bir iyi anlamalılar![\[31\]](#)

BİRLEŞTİRME KİLİSESİNİN İLAHİYATÇILARI

Sung Myung Moon'u ve onun K-CIA desteğinde kurduğu Birleştirme Kilisesi'ni anımsayacaksınız. Bu tarikat kilisesi, dünyanın tüm Hıristiyanlarını birleştirme görüntüsü altında ABD'de, Kore'de ve dünyanın pek çok yerinde şirketler, dernekler, vakıflar, okullar, temsilcilikler şebekesi kurdu.

Kendisini 'İsa Mesih' olarak ilan eden Moon, ABD yönetiminin dünyayı ele geçirirken, tüm dinlerin koruyuculuğuna soyunduğunu ayrımsayarak, yalnızca Hıristiyanları değil tüm dinleri birleştirme atağına geçmişti.

Moon, Türkiye'yi de boş bırakmamış ve PWPA (Profesörler Dünya Barış Akademisi) Türkiye örgütünün başına Amerikan hayranı-dostu Kasım Gülek'i getirmişti. Kasım Gülek, Fethullah Gülen'i ABD elçisi Morton Abramowitz'e 'takdim' etmişti.

Moon şebekesi, Fethullah Gülen'in yanı sıra Prof. Salih Tuğ, Prof. Sabahattin Zaim ile ilişkiyi geliştirdi. 1997'de ilişkiler ortaya dökülünce Fehmi Kuru ve Salih Tuğ, Samanyolu Televizyonunda (yönetiminde Şükrü Elekdağ da vardı) Moon şebekesinin etkinliklerine övgüler düzmüşlerdi. [32]

Moon'un hemen hemen tüm toplantısında boy gösteren ilahiyatçı-iktisatçı Sabahattin Zaim, Türkiye'ye Abdullah Cumhur Gül'ü kazandırdı. [33] Bu etkinliğini şöyle açıklıyordu:

"Bizim gözümüzde Abdullah Gül, seçkinler içindeydi. Sakarya Üniversitesi'ne 24 asistan aldım. İlk aldığım isim Abdullah oldu. Çünkü o ataktı, heyecanlıydı."

Kasım Gülek'in Moon örgütündeki sağ kolu Prof. Erdoğan Alkin'di ve Kasım Gülek'in ölümünden sonra Moon-PWPA Türkiye temsilcisi oldu. Alkin de öğrencisi Abdullah Cumhur Gül'den "Bölümün en çalışkan öğrencilerinden birisiydi. Ekip ruhuna sahip olması bugünlere gelmesinde etkili oldu." diyerek övgüyle söz ediyor.

Moon'un Türkiye ilişkileri, İstanbul Konferansları'nı ve girişimlerini övgüyle duyuran Zaman ve Aksiyon yayınlarıyla gelişti. Çeşitli ülkelerden toplanan din adamları Türkiye'de turlara başladı. Boğaz'ın içine saplanmış olan üniversitede bulunan Ahmet Davutoğlu da Moon'un Dünya Dindar Gençlik Semineri'nde Türkiye'yi temsil ediyordu. Turlayan Moon dindarlarıyla birlikte dolaşan Davutoğlu, Mooncuların Amerika'dan Anadolu'ya ve İsrail'e uzanan etkinliğine övgüler düzüyordu:

*"Amerika'da kendi sahasında söz sahibi değişik dinlere mensup bir grup profesörün önderliğini yaptığı bu gezide, amaç bilfiil yaşayarak daha açık bir ifade ile 'gezici bir üniversite' şeklinde, dinler arasında diyalog ve fikir alışverişi temin etmektir. İlki geçen sene yapılan bu geziye Türk temsilciler bu sene katıldı. Gerek ABD'de gerekse Kudüs'te gerçekten çok değerli gözlemler yapma imkânı bulduk."**

Moon şebekesinin Katolik Profesörleri, İstanbul Büyükşehir Belediye Reisi Recep Tayyip Erdoğan'ın desteğinde düzenlenen Said-i Nursi konferanslarına katıldılar; ilişkilerini tazelediler.

Adı, Fas'taki 'Adalet ve Kalkınma Partisi' ile aynı olan, simgesini de Fas'taki partinin lambasını ampule çeviren bir parti kuruldu. Abdullah Cumhur Gül önce Başbakan, sonra da T.C. Devletinin Dışişleri Bakanı oldu. Ahmet Davutoğlu da derhal danışmanlığa getirildi.

Davutoğlu, onca deneyimli Dışişleri görevlileri durup dururken yabancı devlet başkanları ve bakanlarıyla ikili görüşmelere katıldı. Örneğin Suriye Devlet Başkanı Beşir Esad'la görüşmeye Türkiye'nin Şam Büyükelçisi alınmazken Davutoğlu kritik görüşmedeydi.

Görüşmenin ayrıntısını Abdullah Cumhur Gül ve Ahmet Davutoğlu'ndan başka Türkiye görevlileri ve ulus bilemedi. Tıpkı Abdullah Cumhur Gül'ün 26 Şubat 1997'de katıldığı Amerikan merkez örgütlerinden CFR'nin yuvarlak masa toplantısında konuşulanları bilemediğimiz gibi.

ÜSTÜ ANAYASAL PADİŞAH

Günlük siyaset dedikodusunun içinde bunalınca, devletin değiştirilme sürecini görmezden gelmek sıradanlaştı. Kendi kendine uzman siyasetçi olanlara, ABD-AB işgal planlarında Türkiye'nin ve TSK'nin yerini anlamaya çalışmak hem zor geliyor, hem de sıkıntılı.

NATO Genişleme Projesi'nde Türkiye'ye düşen görev belli de ulusumuzun bilgisi yok. Böyle olunca, suya sabuna dokunmadan siyasal parti liderliği yapmak da günlük gevezeliğe denk düşüyor.

Adamın biri Anayasa'dan "Atatürk ilkeleri" çıkarılsın deyince, ortalık karışıyor. Oysa içerden dışardan Cumhuriyet devletinin temelleri çökertiliyor; ne Anayasa'nın maddesi kalıyor ne de ruhu: Federasyon alt yapısı tamamlanıyor, üst yapılardan siyasal kurumlaşma da öyle.

Anayasa'nın birçok maddesi, Anayasa çiğnenerek, yani "tağyir ve tebdil" edilerek değiştiriliyor. Sıra gelmiş, ruhunu yitirmekte olan çoğunluğa bir 'president' seçtirmeye. Seçilen kafasına göre yönetecek ya da Başbakan'ın bir dediğini iki etmeyecek, "Çankaya Noteri" olacak.

AB'ye uygun olarak ulusal egemenlik mi kaldırılacak; emriniz olur, kalksın!

Amerikan askerleri ulusal sınırlar içinde yerleşerek komşulara saldırmak; gerektiğinde içerdeki muhalefeti ulusal ordunun komuta kademelerini ele geçirenlerle birlikte ezmek mi istedi; al sana onay!

İlke de ilke, bağımsızlık da bağımsızlık, diye ayağa mı kalktınız: Halkın %80'inin seçtiği kişiye, yani halka, yani çoğulcu, çok kültürlü, çok parçalı demokrasiye karşısınız; faşist, militarist ve hatta 'Kemalistsiniz' demektir.

Bazı yurttaşlar duygularını akıllarının önüne koyuyorlar ve "parsel parsel satıldığınıza inanmıyorum" diyorlar. İşimiz inanıp inanmamak değil, gerçekleri olduğu gibi görerek gereğini yapmaktır ve seçim sandığı öne konulana dek, yapılacak çok iş var.

Recep Tayip Erdoğan-Abdullah Cumhur Gül ile temsil edilen Mandater Cumhuriyet Koalisyonu, işin sonuna gelmişken Deniz Baykal, eski tür sokak politikası oyunlarını "siyaset yapmak" sanıyor:

O eski zamanlarda vatanseverlik gösterisiyle ABD senaryosuna uygun olarak, kardeşi vurma günleriydi. Cumhurbaşkanlığı'na aday gösterdiği AKP'li kişi de, İstanbul Hukuk'ta öğrenciydi. Bu kişi Vatan Mühendislik bahçesine gelmiş; tabancasına davranmış; öğrenci gençlerden Kerim Yaman vurulup ölmüş. Aday, bu arada kendisini de ayağından vurmuş. Mahkeme mermilere aldırılmadan delil yetersizdir, deyip salıvermiş. Demek ki kaderinde Cumhurbaşkanı adayı olmak varmış.

Sonuç olarak cumhurbaşkanını halk seçerse padişahlık güvencede! Nerenin padişahı olduğunu anımsayalım:

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Kanal D'de yayınlanan 'Teke Tek' programında başkanlık sistemini övüyor ve bürokrasinin böylece ortadan kaldırılacağını savunuyordu.

Fatih Altaylı soruyordu:

"Bunun uygulanabilmesi için eyalet sisteminin olması gerekiyor mu?"

Recep Tayip Erdoğan ikircimsiz yanıtladı:

"Eh, tabii o zaman ona uygun bir yapılanma da olmalı. Altı kaval üstü şişhane olmaz!"

Yani "Üstü 'padişah' olursa altı ne olmuş olacak?" diye sormaya ve federasyon altyapısını hazırlayanları anımsamaya bile gerek yok. Bu durumda TBMM'nin kuyruğuna takılmak yerine, oradakileri etkilemenin yollarını arasak mı?

MOON'UN 14'LÜ KERAMETİ

Sung Myung Moon'u anımsayalım: Kore'de CIA ile işe başladığında genç bir Elektrik Mühendisiydi. ABD'nin kurduğu Dünya Anti-komünist Birliği'ne yardımcı oldu; Vietnam'da savaştacak gönüllüler topladı. Binlerce yıldır yinelenen kirli işlere 'kamufraj' olarak dini kullanırlar. Genç Moon da bunun bilincindeydi; senaryoyu kurdu ve öncelikle tüm Hıristiyanları birleştirmek için işe baladı. Birleştirme Kilisesini yapılandırdı.

Mezheplere bölünmüş olan Hıristiyanları birleştiriyorum diye, diye kendisini 'Mesih' (kurtarıcı) ilan etti.

ABD'nin de Tanrının hizmetinde dünyayı kurtaracak devlet olduğu palavrasını gerekçe göstererek, ABD'ye hicret etti. Kişisel bunalımları olan kişileri örgütüne kattı; var olan inançlarını silerek yerine kendi doktrinini yerleştirdi. Onları gün 20 saat karın tokluğuna çalıştırdı. Müzik grupları, şirketler, okullar, gazeteler, gingsen ticarethaneleri, fabrikalar ve yakuzalarla, mafyalarla, Türkiye Nurcularıyla, ilahiyatçılarıyla vb. ilişkiler... Öykünün gerisi örümcek ağında.

Moon'un, Amerika'da onca mürit varken, Kore'den 14 yaşındaki kız çocuğunu (Samsun Hong) getirip oğluya evlendirmesinde bir keramet olmalı. Keramet gerisi kız çocuğunun acıklı öyküsü... Çocuk yaşta gelin olarak girdiği ailede 14 yıl çile çeken Hong sonunda kaçmayı başardı.

Onunki kötü talihti diyelim; ne de olsa her 14'lünün sonu Hong'unki gibi olmuyor.

Moon'un genç oğlunun sonu da her Amerika'ya giden ünlü babanın çocuğununkine benzemedi ve zavallı genç tarikat cehenneminde önce uyuşturucuya sonra da intihara sürüklendi; ama ne gam; "Mesih" Baba Moon, Bushlarla ahbablığını sürdürüyor. Talih işte: Bazı çocuklar oralara "Bir" yaşında gidiyor; dönüp geliyor ve Washington-Monaco-Telaviv yollarında Türk gençliğini Amerikan severe dönüştürüyor.

Tıpkı Moon gibi, ABD'ye hicret eden Saidi Nursi taklitçisinin örgütü, neredeyse Moon şebekesinin kopyası... Kopyanın da ötesinde her iki şebeke içli dışlı. İçli dışlılıktan güç doğar: Moon'un Hıristiyanları, Musevileri ve Müslümanları birleştirme tezgâhının Türkiye ayağına katılan genç adamın yükselişi de hiç şaşırtıcı değildir.

Moon toplantılarının unutulmaz katılımcısı Sabahattin Zaim'in öğrencisi Cumhurbaşkanı olunca, zamanın o genç adamı da hükümet danışmanlığından köşk danışmanlığına zıpladı... Bakalım yine Mooncuların ahbabı ilahiyatçı Osman Zümrüt ve Salih Tuğ ne olacaklar?

Laikliğe bağlılık işte böyle bir şey! Pek yakında ABD'de olduğu gibi şeyhlerden, papazlardan, hahamlardan oluşan bir Yüksek Din Konseyi kurulursa şaşmayın; çünkü ABD'de ne yapılırsa tıpkısının burada yapılması artık farz oluyor.

Yıllardır Türklerin ahlakı değişiyor dedikçe içten içe kırılanlar oluyordu... Neyse ki seçim değişiminin bir kanıtı oldu: En Türkçülerle, Türk adını anmaktan kaçınan Başbakan, Söğüt'te Türkçülük gününü kutladılar.

*

Yıllar önce Emin Çölaşan'ın "Turgut Nereden Koşuyor?" adlı kitabı Özal'ı da, çevresine topladığı çıkarıcıları da sarsmıştı. Kitapçıların önünde yüzlerce metre uzunluğunda kuyruklar oluşuyor; kitabı bulamayanlar okuma sırasındaydı. Dünya siyasal tarihinde olmayan oldu ve bir kitabın etkisiyle Özal'ın arkasındaki halk desteği dibe vurdu. Kitapta devlet yönetim ciddiyetine uymayan, sonradan görme hanedancılıkların rezaletleri, yolsuzluklar vb. anlatılıyordu.

Aradan çok değil 19 yıl geçti. Yozluluklar, rezaletler birbirini izledi. Devleti yönetenlerin

servetleri katlandı. Özal döneminde oğulların yaptığı servet, yeni oğulların servetleri yanında bahşış gibi kaldı. Yolsuzluklar, açıktan yapılan soygunlar yazıldı, çizildi, kanıtlar gösterildi. CHP bu konuları seçim alanına taşıdı ve umdu ki Başbakan oğlunun gemisinden, villalardan, köşklere söz edilirse oylar düşer; tıpkı eskilerde olduğu gibi...

Oysa tam tersi oldu ve oylar düşeceğine katlandı. İlk akla gelen neden; soygunun, vurgunun tüm Anadolu'ya ve toplumun daha alt tabakalarına yayılması olabilir. Yolsuzlukların, soygunların artık kitlesel ortaklar yaratıyor; ama hangi ekonomik, toplumsal gerekçe bulunursa bulunsun, ahlakın altüst olduğu gerçeği değişmez!

REFAH - ABDULLAH CUMHUR GÜL - CFR

CFR'yi (Council on Foreign Relations) biliyoruz. CIA yöneticilerini, Dışişleri elemanlarını, operatörleri, büyük şirketlerin önde gelenlerini barındırıyor. ABD'nin dış politikasını kartellerin çıkarlarına uygun olarak oluşturuyor. Bizde taklidi ise TESEV. (Abdullah Gül, o zamanlar, Erbakan - Çiller hükümetinin Devlet Bakanı olarak, 26 Şubat 1997'de CFR'ye gitmiş ve 'Yuvarlak Masa Toplantısı'na katılmıştır. Yuvarlak masa toplantısı kamuoyuna, hatta ilgili kuruluşun tüm üyelerine açık, bilimsel ya da siyasal bir konferanstan farklıdır ve daha az sayıda katılımcıyla yapılır.

T.C. Devlet Bakanı Abdullah Gül, orada genel dünya politikalarıyla ilgili bir toplantıya da katılmamıştır. Toplantının konusu özeldir: "The Refah Party and Turkish Foreign Policy" Toplantıyı, 'influence agent' (etki ajanı) ustalarından Matthew Nimetz yönetmişti.

'Sivil' atölyelerde hazırlanan masum raporları, IRI'ye, NDI'ye ya da CIPE'ye, ACILS'e, Rockefeller Foundation'a ve öteki 'NGO'lara verdiğini sananlar, fena halde yanılmaktadırlar. CFR' ye ulaşan bir rapor, kartellere, kilise örgütlerine, istihbaratçılara verilmiş olmaktadır.

2004 yılı başlarında belediye seçimi kampanyası sırasında Prof. Necmettin Erbakan, Ocak 1997'de Abdullah Gül'ün Washington'a giderek özel bir toplantıya katıldığını, toplantıda alınan kararlar sonucunda 28 Şubat 1997 kararlarıyla hükümetinin düşürülme sürecinin başlatıldığını çağrıştıran açıklamalarda bulunmuştur.

Dönemin Başbakanı inandırıcı olamıyor; çünkü Abdullah Cumhur Gül, 18 Şubat 1997'de ABD'ye resmi olarak gitmiş ve 28 Şubat 1997'de dönmüştür. Yola çıkmadan önce basına "*ABD'de insan hayatının olmazsa olmaz şartları vardır. Bunlardan en önemlisi din, dil, ırk, etnik köken ve cinsiyet ayrımcılığının yapılmasıdır. Laiklikten bunlar kastediliyor. ABD'deki laiklik tanımının altına biz de imza atarız. Olması gereken de budur*" demiştir. Üstelik Abdullah Cumhur Gül oraya yalnız gitmemiştir. Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Onur Öymen ve Milli Savunma Bakanı Turhan Tayan ile birlikte "*ABD temaslarıyla ilgili olarak Washington'da ortak bir basın toplantısı*" düzenlemiş ve "*ABD'liler, Türkiye'yi ve Refah'ı çok iyi takip ediyorlar*" demiştir.

[BYGEM, Şubat 1997 Bülteni.]

Aynı gezi sırasında Abdullah Cumhur Gül, 26 Şubat 1997'de CFR'de 'Refah Partisi' konulu yuvarlak masa toplantısına katılmış ve zorunlu eğitimin 5 yıldan 8 yıla çıkarıldığı kararların da alındığı 28 Şubat 1997'de Ankara'ya dönmüştür.

Bir Bakanın CFR toplantısına katılması ve orada kendi partisini anlatması herhalde Başbakan'ın bilgisi dışında olamazdı. 2007'de Refah Partililer bir kitap yayınlayarak Abdullah Cumhur Gül'ün ABD ilişkilerini gündeme getirdiler; ama CFR yuvarlak toplantısının içeriğine değinmediler.

[Şevket Kazan, Refah Gerçeği, 4 Cilt]

Abdullah Cumhur Gül o yıllarda Star TV'nin "Kırmızı Koltuk" programında bazı açıklamalarda bulunmuş; CFR gibi yabancı devlet odağında Türkiye'de din özgürlüğünü gündeme getirdiğini anlatmıştı. Gül-Erbakan akıllı insanlar; hükümetlerini koruyabilmek için gidilecek yeri biliyorlardı. Zaten onlar ABD'ye birçok kez bunun için gitmişlerdi.

*

Recep Tayyip Erdoğan, Kartal 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nde ormanlık araziye kaçak villa yapmaktan, 2 yıl hapis cezası almış. Bir bakan evrakta sahtecilikten mahkemeye düşmüş. Daha bin bir türlü iş! Meclise dalmışlar ve kendilerini affeden yasalar geçirmişler!

Bazıları da var ki ulusalcılığı oynuyor da vatanın parsel parsel, liman liman, rafineri rafineri

peşkeş çekilmesi karşısında ya susuyor ya da muhalefet eder gibi yapıyor. Ülkenin temellerini sarsacak, yasal değişikliklere olumlu oy veriyor da, sonradan her nasılsa, birdenbire iyi adam oluveriyor ve hatta cumhurbaşkanı adayı olarak adı geçiyor. Bir başkası, Recep Tayyip Erdoğan'ın özel kalemiyen elde ettiği milletvekilliğini unutup demokrat-içmuhalefetçilikten hastanesine dönemiyor ve Abdullah Cumhur Gül yararına 367'lik oylamada meclise giriyor ve olumlu oy kullanma gerekçesini "siyasi nezaket" olarak açıklayacak denli ulusalcı oluveriyor. Aslında "nezaket" akrabalar kuşatmasıdır:

"Abdüllatif Şener'in kardeşi, Erdemir Şirketi Yönetim Kurulu başkan Vekili Abdülkadir Aksu'nun kardeşi M. Azmi Aksu, Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü (...)
Ali Babacan'ın amcaoğlu Aziz Babacan, Tarım Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı.
Eti-Bor Genel Müdürü M. Ahmet Dere, Turan Çömez'in eniştesi..."

[İlhan Taşçı, *Maskesiz Soygun*, Haziran 2006]

*

Soygunu, talanı, yıkımı durdurmak insanlık göreviyse işe nepotizmden (akraba kayırmacılığından) başlamak gerekmiyor mu?

T.C. Devleti'nin varlığına sahip çıkma savında olan CHP ve MHP neden o denli çekingenler?

Bu partiler bir kez daha düşünseler ve kurtulsalar şu Amerikalıların ayak-yürek prangalarından.

Bir kavrasalar, siyasal ve tarihsel hesapların, öyle bir-iki yılda görülmediğini; mahkemelerin önce vicdanlarda daha sonra salonlarda, oralar dar gelirse alanlarda kurulduğunu.

DERİN DEVLET - DERİN TARİKAT

70 yıllık illegal örgütlenme deneyimine sahipler. Devlete genel müdür, müşteşar, kendilerine yakınlık duyan bir milletvekili olarak, ama sonuçta "tek tek" sızdıklarına tanık olmuştuk.

Ancak son beş yılda, her şey "açıktan" ve "sistemik" olarak, yani planlı-programlı yapıldı. Devlet kurumlarındaki akıl alamaz yanlışlıkları, acemice yönetimleri, işe alma ya da yükseltilere atama kıstasları, yalnızca tarikat ehilliğine bağlanınca kurumsal çöküntülerle karşılaşılıyor.

Sınav rezaletleri, su kaynaklarının akıl-dışılıkla tüketilmesi, enerji ulusal programlarının alt-üst edilmesi, ulusal güvenlikle doğrudan bağlı fabrikaların, işletmelerin yabancıya teslim edilmesi ya da 'özelleştirme' ve 'kaynak yaratma safsatasıyla yok edilmesi; kurulduğu günden bugüne, ulusal devlete karşı yoğunlaşan örtülü Kürt milliyetçiliğiyle yoğrulmuş kinleriyle açıklanamaz.

Belli ki, hiçbir toplumsal kaygı duymadan en yetersiz kişileri, parti yandaşı oldukları için değil, ulusal devleti "kamu reformu" adı altında iyiden iyiye yıpratma yeteneğine göre vurdumduymazlığa getirerek kilit görevlere getirmişler.

Bir bakanın sözüne güvenirse; ad yeri boş bırakılan atama kararlarını imzalamaktaymışlar.

Adları ise, kamu reformcu müşteşarın altında toplanan, 24 kişilik bir topluluğun (cemaatin) kararıyla dolduruyorlarmış. Hatta bir ilde Milli Eğitim Müdürlü'ğündeki kadroları doldurmak üzere 'cemaat' geceleri toplanıyormuş.

Anlaşıyor ki, derin tarikatların temsilcileri Ankara'dan Anadolu kentlerine belirli bir karar-yetki düzeni içinde işleri bitirmekteler. Bu alt yapının hükümet kararlarına ve bakan tutumlarına yansımaması; "Amerika ile entegrasyon (bütünleşme)" idealiyle birleşmemesi olanaksız. Bin bir örneğin en sonuncusunu anımsayalım:

ABD silahlarının PKK eline verildiği yankılanınca Dışişleri Bakanı Abdullah Cumhur Gül, ABD elçiliğinden açıklama istediğini belirtmişti.

Devletler arasında bu tür silah-külah işleri sorgulamaları, öyle özelleştirmedeki gibi rastgele yapılmaz. Devlet bir hedef belirler ve suçlu devlete suçu kabul ettirmek için tam zamanında iyi seçilmiş adımlar atar.

Günler geçti, silahların bazı askerlerce Amerikan devletinin bilgisi dışında, usulsüz olarak Kürtlere verildiği, onlardan da PKK güçlerine geçtiği açıklandı.

Amerika elbette, "Evet ben yaptım" demeyecekti. Kendisini böyle savunacaktı! ABD böyle açıklasaydı iyi bir avukatlık işi deyip, dosyamızı açardık; ancak bu avukatça açıklama Abdullah Cumhur Gül'den geldi. Arkasından bildik yerli-yabancı ortaklık medyası PKK silahlarının birçok kaynaktan geldiğini anlatmaya koyuldu ve konuyu duman altı ederek AKP'nin "entegrasyon" politikasına desteklerini sürdürdüler.

*

1915'de Kahire'de İngiliz Yüksek Komiseri McMahan ile anlaşmaya varan Haşimilerden Faysal bin Hüseyin, İngiliz eliyle kendilerine hediye edilecek olan 'Büyük Müslüman Arap Devleti' sınırlarının içine Hatay, Adana ve hatta Mersin'in alınmasını istemişti de sırtı sıvazlanmıştı. Daha sonra kendisine kukla Bağdat devletini bağışladılar.

Mersin'i Arap azınlığa güvenseler de alamamışlardı, ama günümüzde Güneydoğu Anadolu'dan göçenler üstünde çalışarak oraları ele geçirmeye çalıştılar.

AKP'nin aslarından, Kürt Milliyetçiliği ayaklanmasının elebaşı Şeyh Sait'in torunu Mir Dengir Fırat, Mersin milletvekili olarak epeyce çalışmıştı. Şimdi Adana'dan birinci sıradan AKP

milletvekili aday1. Acaba Adana'da neler olacak? Adana'nın savaşçı gazetesi Sözü'nün dışında uyarıcı yayın yapan da olmadı. Neo-Derin Devlet işte böyle çalışıyor.

Bu gelişmeler de bir şey anlatmıyorsa 14 Nisan bayrakları derlenip dürüldüyse, tez elden yüksekler kaldırılrsa yeridir.

O sandığa, o oyu atan eliniz yansa da siz aldırmaıabilirsiniz; ama yurdun genç çocukları sizin hatanız nedeniyle daha çok yanacak gibi.

Bu aldırmaızlık ve bencillik ortamında tarihe dönmekte yarar var:

Samsun'a götüreceği ekibi belirlemekteydi. Bir bölümü resmi göreve uygun kişilerden oluşurken, yurdun bağımsızlığı için savaşacak asıl çekirdek kadroyu tek, tek özenle ve kimselere duyurmadan yaptığı görüşmelerle belirliyordu; çünkü yabancılarla işbirliği yapan bir devletin yönetimi altındayken bağımsızlık savaşı kadroları emirle seçilemezdi ve namus savaşı gönülsüz sürdürülemezdi.

22 yaşındaki genç zabit, babasının "Evlatlarımın hepsini cephelerde yitirdim, bir tek sen kaldın!" dediğini söyleyince daha beş-altı ay önce orduları iki kez elinden alınmış olan Mustafa Kemal Paşaa, "Babana selamımı söyle; vatan elden gittikten sonra, oğul olsa neye yarar!" dedi.

Şimdiye uyarılansa "Vatan elden gittikten sonra, işleriniz düzgün, kömürünüz bol, krediniz yerinde, çocuklarınız iyi mekteplerde vs. vs. olsa ne olur, olmasa ne olur!" denemez mi?

ÖMER MUHTAR ve DAVUTOĞLU

Sakallı, uzun boylu genç, Alman malı otomatik tüfeğini olabildiğince yukarı kaldırıyor ve Batılı TV kamerasına coşkuyla bağırıyor: "Ben Ömer Muhtarım! Biz Ömer Muhtarız!"

Nasıl bir zavallılıktır bu?! Ömer Muhtar, Fransız ve İtalyan sömürgecilere karşı Sunusi direnişçilerine katılmıştı. Sunusiler 1911'de Türklerle omuz omuza (Bnb. Mustafa Kemal ile birlikte) savaşmışlardı.

Osmanoğulları'nın son sultanı Vahdettin, Ekim-Kasım 1918'de Medine savunmacıları da içinde olmak üzere, birçok cephedeki Türk ordularını Moudros limanında anlaşmayla İngilizlere teslim etti. Libya'daki ordumuz da Vahdettin'in emriyle teslim edildi. O sırada vatansever(!), aynı zamanda İngiliz hayranı Sultan, Libya'daki orduda görevli şehzadesi Osman Fuad'ın İstanbul'a ulaştırılmasını da İngiliz generalinden rica etmişti. Bir bakıma "Orduyu al, şehzadeyi ver" diyordu. (Belge ve ayrıntılar için bkz. 58 Gün-Mustafa Kemal İle Filistin'den Anayurdun Dağlarına)

Anadolu'da Mustafa Kemal sömürgecilere karşı savaşırken Ömer Muhtar da Libya çöllerinde İtalyan sömürgecilerine karşı gerilla savaşına başladı. 20 yıl (1921-1931) sürdü çöllerdeki savaş: Çöl Aslanı Ömer Muhtar, kıyı kentlerindeki "ılımlı Müslüman" işbirlikçilere karşı da zaferler kazandı. Ne var ki silah desteği bulunmayan Ömer Muhtar ve gerillaları, sömürgeci devletlerin hava saldırıları, ılımlı Müslüman hainlerin (Avrupa-İngiliz Müslümanı da diyebilirsiniz) arkadan vuruşlarıyla birlikte yenildi. Ömer Muhtar'ı 1931'de astılar; ama onun ve yurtseverlerin savaşımı Kuzey Afrika'ya örnek oldu. Savaşmadan yenilmek onların işi değildi ve asla teslim olmadılar.

Aradan 30 yıl geçti. Cumhuriyetimizin Harp Okulu'nda yetişen birkaç genç subay, Libya'da sömürgecilerin işbirlikçisi kralı devirdiler. Petrol kaynaklarını yabancıların elinden aldılar. Yalnızca kıyı kentleri sömürgecilerin ihtiyacına karşı sınırlı ölçüde kalkınmış olan Libya'nın göçebelerini eğitmek için ülkelerini yeniden inşa ettiler; dünyanın en ilginç ve en büyük projesiyle çölün altından su taşıyacak boru hatlarını da, hastaneleri de...

Bu kalkınma döneminde Türkiye'nin müteahhitleri, işçileri, mühendisleri yıllarca çalıştılar oralarda. Müteahhitler holding şirketlerine sahip oldular. Türkiye'deki orta ölçekli fabrikalar, atölyeler de geçindiler bu milyarlarca dolarlık işlerden.

Her aşiretler düzenini sürdüren, uluslaşamayan toplumlarda olduğu gibi, değişimi yaratanlar, birliği ve bütünlüğü korumak için akılcı sabırlı programlar geliştiremeyince baskıcı oluyorlar.

*

Libya'da da öyle oldu. Batı'nın gücüne karşı kimi zaman teröristlerden medet umdular. Bu arada al-Kaide ve İmam Humeyni rejiminin desteklediği Silahlı İslami Cihad Örgütü, Abdelhakim Belhaj (Talibanla omuz omuza savaşmıştı) önderliğinde içerde karışıklık yaratmak için yıllarca uğraştı.

Karışıklıklar baskı getirdi. Özgürlük şampiyonu Batı ise bu gelişmelere yıllarca sesini çıkarmadı. Muammer Kaddafi'nin son on yıllık dönemdeki uzlaşmacı tavrını görünce niyetlerini sakladılar. Libya'nın paraları yatıyordu bankalarında; petrolün önemli bölümün işletmesi İtalyanlara (ENI) ve İspanyollara (Repsol) verilmişti. Ne ki sömürgeci yalnızca Libya'yı değil, Tunus'u, Mısır'ı, Cezayir'i, Suriye'yi, Irak'ı ve Anadolu'yu da istiyordu.

Libyalıların bir bölümü 80 yıl önce olduğu gibi liberal ve dinci sloganlara sarılarak kendi vatanlarını Batılıların verdiği silahlarla yıkmaya giriştiler. NATO tarafından silahlandırılan bu işbirlikçilerinin bir tugayına, hiç utanmadan, "Ömer Muhtar Tugayı" adını bile verdiler.

NATO, kendi askerlerini heba etmeden binlerce jet saldırısıyla bomba yağdırarak Libya'nın

ulusal askeri gücünü kırdı, kentlerini yerle bir etti.

İşte olan biten budur. Çöl ülkesinde, baskıyı da sabırla aşarak gelişmiş bir devlet yükselecekken eski sömürgeci, içerdeki yandaşlarıyla "İlımlı İslam" diye diye ele geçirdiler Libya'yı!

Batı'nın hançeri "liberal", "İlımlı İslamcı" yani "Uyumlu Müslüman", aynı zamanda demokrat ve özgür bir ülke vaad eden Mahmud Cibril ile Abdulhakem Belhaj, Batılı şirketlerle pazarlıktalar. Kanlı pastadan pay kapmak için Türkiye'nin gülümsemesi eksik olmayan Dışişleri Bakanı da Libya'ya uçup duruyor; NATO'nun Libya'ya askerlerine "*Ömer Muhtar'ın torunlarından selam getirdim!*" diyor.

Batılı sömürgeci, yıktırdıkları Libya'yı yeniden inşa edecekler ve karşılığında petrole el koyacaklar. Başkanlığa seçildiğinde yeni yetme yırtık etekli Türkiye yazarlarını sevinçten ağlatan Obama da ekonomik kriz zararının bir bölümünü Libya'lıların kanıyla karşılayacak.

Ne şaşırtıcıdır ki Batılılar, bağına Ömer Muhtar'ın fotoğrafını iliştiiren Muammer Kaddafi'nin elini bile öpüyorlardı. O zamanlar Kaddafi'ye dokunan cennete gidecek gibiydi. Gerekirse dokunmadık yerini bırakmayacak, dokundukça cennetlik olacaklardı.

Amerika-Avrupa silahının ve euro-doların verdiği güçle "*Ben Ömer Muhtar'ım*" diye haykıran o sakallı genç, Ömer Muhtar'ın savaşımını Libya'lılara, Afrikalılara ve dünyaya tanıtmak için yüklüce paralar harcayarak sinema filmi çektiren kişinin Muammer Kaddafi olduğunu bilmiyor olabilir.^[34]

Ya Türkiye'deki ılımlılara ne demeli? Daha dün ellerinden keyifle ödül aldıkları Muammer Kaddafi'nin sonunu ilan ederken yüzleri acaba ne renk alıyor? O tutum, o renk, onlara yakışmış olabilir, ama biz Türklere hiç yakışmamıştır bu kişileri başımıza getirmek. "Çöl Aslanı" namı Ömer Muhtar'ın istiklal mücadelesini kirletmelerine izin vermemizse bağışlanacak gibi değil!

"İNANÇLARI YAŞAMA" KAMUFLAJI

Türk ordusu Ortadoğu'nun işgaline karşı savaşıyordu. Saldırgan koalisyonunu anımsayalım: Avustralya-Yeni Zelanda süvarileri (Anzak), Fransız Tugayı, Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri, Ranger'lar, Seyitlerden Abdullah ve Faysal'ın Arabistan kuvvetleri, Yahudi tugayı, Haydarabad cengâverleri (Hint), Mısır amele birlikleri ve Hint Müslümanları.

Hint Müslüman kuvvetleri, sonradan Pakistan olacak olan yerden getirilen İngiliz yetiştirmeleriydi. O zamanlar Hindistan İngiliz sömürgeşi.

Hintliler İngiltere'ye karşı direnmeye daha sonra başladı. İngiltere büyük sömürgeleri elde tutma gücünü de yitiriyordu. Hindistan'ı bölmek için dinsel ayrılıklar gerekçe yapıldı ve Hindistan ikiye bölündü; Müslüman Hintliler Pakistan İslam Cumhuriyeti'ni kurdular. O gün bugündür ne Pakistan'da ne de Hindistan'da dirlik düzenlik kaldı.

Pakistan'da İslam çeşit, çeşit... Kabilecilik, aşiretçilik dağılmadan cumhuriyet olmak, halk yönetimini yerleştirmek, merkezi, ulusal sınırlarına egemen bir devlet kurmak olanaksızdır. Tekli bir eğitim kurumlaşmasını, bağımsız bir adalet düzenini işletmeksizin, ortak kültüre, ortak dile yaslanan bir uluslaşma da olanaksızdır.

Gazeteci Bahadır Selim Dilek, çeşitli ülkelerde yaptığı incelemeleri topladığı kitabında Pakistan'daki dinsel çatışmayla ilgili temel bilgiler verirken, Pakistan'ın toplumsal-ekonomik durumuna da değiniyor:

"Nüfusun büyük bölümü eğitimsiz. Okuma yazma oranı yüzde 49 civarında. Toplam nüfusun yüzde 54'ü ise 19 yaşın altında... Oy verme yaşının 21'den 18'e indirilmiş olması, bu genç nüfusun siyasetteki etkisini de ortaya koyuyor."

[Bahadır Selim Dilek, *Küresel Tuzak İlmli İslam*, UDY, Ank. 2008, s. 245-7]

Kendisi bölünmüş bir ülkenin parçası olan ve komşularının bölünme sürecinde emperyalizmin operasyon üssü olan Pakistan'ın geleceği hiç de birlikten yana görünmüyor. Nüfusun yarısına yakını 19 yaşın altında ve bu çocukların eğitimi devlete değil başkalarına emanet edilmiş. Bahadır Selim Dilek çarpıcı bilgiler veriyor:

"Medrese eğitimi yaklaşık 12 yıl sürüyor. Bir medreseye 8 yaşında giren çocuk, 20 yaşına geldiğinde İslami eğitimden geçmiş olarak mezun oluyor. Medreseler din adamlığı dışında bir meslek eğitimi vermiyor ve bir öğrencinin yıllık maliyeti yaklaşık 600 dolar. Öğrencilerden para alınmıyor; giderlerin tümü yardımlarla karşılanıyor... Bu medreselerden çıkan öğrenciler, Batı'ya karşı "cihat" yapmayı "doğal bir hak" olarak görüyorlar. Ülkede toplam 17 bin medrese olduğu sanılıyor. Bu medreselerde yaklaşık 2 milyon çocuk okuyor. Medreselerin tamamına yakını devlet denetiminden uzaktır."

Böyle bir ülkede planlı programlı, bilime yaslanmış bir gelecekte söz edilemez kuşkusuz. Uluslaşma bilinci oluşmamış insanlar topluluğunun bir üst aşamaya geçerek emperyalist saldırılara ve baskılara karşı koyabilecek bir ulusal devlet oluşturması olanaksızdır. Pakistan'da devlet var görünüyor; ama yalnızca merkez çevresinde. Sınır boylarında aşiretler, kabileler egemen. Her aşiret kendisinin devleti olmak istiyor. Her aşiretin Müslümanlığı kendine göre. Bu durumu değiştirmek isteyenlerin karşısına din ağaları, kabile şefleri çıktılar. Yalnızca onlar mı, Ortadoğu-Asya-Hint sömürgeciliğini yenilemek isteyen ABD-Avrupa devletleri de bağımsız, bütünlüğünü koruyan bir devletten yana olamazlardı.

Afganistan iç savaşına karışan ABD, her türlü kurumuyla Pakistan'a yerleşti. Medreseler kuruldu; savaşçılar eğitildi, Pakistan'da depolanan silahlar savaşçılara oradan iletildi. Binlerce ton uyuşturucu oradan yol buldu. Silah-uyuşturucu ticaretinden Pakistan istihbaratçıları, subaylar, güvenlikçiler,

şeyhler, hocalar, kabileler, Usame bin Ladin örgütü paylarını aldılar.

Böyle bir devlet devletlikten çıkar ve az da olsa bağımsız davranmak isteyen, ulusal birliği korumak isteyen yönetimler yaşatılmaz. Binlerce din kursu, medrese... Kim kime, dum duma medreselerde yetiştirilen militanlar... Kargaşa ve bitmek bilmeyen kan dökücülük... Çocuklar dâhil her er kişinin ayrılmaz parçası silahlar...

Pakistan yönetimi, iç düzeni korumak için "sıkıyönetim" ilan ediyor; ABD-Avrupa "demokrasi" diye bastırıyor; onların desteğinden güçlenen silahlı İslam militanları ortalığı kana buluyor. Kabileciliğin, ilkeliliğin, yüzlerce yıl öncesinin yaşam düzeninin sürdüğü bir yerde, kanlı çatışmalar ortasında hangi demokrasi ve yüzlerce insan öldürülürken, hangi seçim ortamı, diyen yok.

İnsanların birbirini kırması, ne ABD'nin ne de AB'nin umurunda; kendilerine itaat edecek yönetimler olsun da ne olursa olsun! Onların dümen suyuna girmeye hazır politikacıların da umurunda değil; demokrasicilik oyunuyla ülkedeki kargaşayı büyüttükçe büyütüyorlar.

Pakistan'da olup bitenler, öncelikle Türkiye'ye ders olmalı: İnançları yaşamak dedikleri; her tarikatın, her cemaatin devlet otoritesinden bağımsızlaşması; ulusal, bileştirici eğitimin yerine her mezhebin, her şeyhin, her hocanın kafasına göre eğitime takılması, her dilde eğitimin kurumlaşması... Kısacası, halkı birleştiren ne varsa dağıtılması. Şimdilerde adalet, eğitim kurumlarının adı, binaları var; ama işleyişi tez elden din ağalarının ve tüccarların eline geçiyor; ulusal görünüm altında şeyh-hoca-kimliksiz patron sultanı... Batıdan gelen, yozlaştırma saldırısını ve etnik ayrılıkçılığı da katarsanız, Pakistan bile huzurlu kalır!

Şimdi tam 80 yıl öncesine, 1928'e dönmenin sırasındır. Yolun başında, Bağımsız T.C.'nin Cumhurbaşkanı varlığı korumanın ve bir adım ileriye gitmenin ilkesini açıkça koymuştu:

"Birtakım şeyhlerin, dedelerin, seyitlerin, çelebilerin, babaların, emirlerin arkasından sürüklenen ve falcılara, büyücülere, üfürükçülere, nüshacılara tali (kaderini-geleceğini) ve hayatlarını emniyet eden (emanet eden) insanlardan mürekkep (oluşan) bir kitleye, medeni bir millet nazarıle (gözüyle) bakılabilir mi?"

[Gazi Mustafa Kemal, Nutuk, Devlet Basımevi, İst. 1938, s. 644]

Onca yıl sonra, toplum kaderini ve yaşamını kimlere emanet ediyor, değil mi? Bağımsızlıktan, ulusal birliği koruyan ilkelerden en küçük sapma, iç-dış güvenliğini yabancı devletlere emanet etmenin sonu yok olmak değil miydi? Bu yalın gerçeği yinelemenin gereği yoktu; ama devlet kurumlarının başındakiler iki de bir de koşar adım Washington'a giderken, ulusal güvenliğimizi Pentagon-Bush bürolarının eşgüdümüne bırakırken sessiz kalanları uyarmak zorunluydu.

İSLAM İNKILÂBİ YOLUNDA

Yayınevi, kitapevi gibi yerlerde birbirlerini tanımışlar; görgülerini artırsınlar diye İran'a götürülüp getirilmişler; "Türban" eylemleri örgütlemişler; adam adama çalışmışlar; tekrar İran'a taşınmışlar, orada Türkiye'den gitme kişinin yönlendirmesiyle İranlı istihbaratçı-operatörlerle buluşmuşlar, bombalama, suikast eğitimi görmüşler; hücreler halinde yapılanarak Türkiye'de cinayetler işlemişler; dine yaklaşımlarını beğenmedikleri din bilginini, hukukçuları, gazetecileri, profesörü, yabancı uyrukluları öldürmüşler.

Teorik ve pratik İslam devrimi çalışmalarını yoğunlaştırmışlar; şurada burada gerçekleştirdikleri "türban" eylemleri artık süreklilik kazanmış. Yüzlerce yıl sonra iktidarı ele geçiren siyaset-ticaret-din ustalarına da güvenerek daha büyük işlere girişmişler; işi toplu adam yakmaya dek vardırırmışlar. Hem de arka plandaki yönetmenlerin kim olduğunu hiç ama hiç merak etmeden.

Bir bölümü daha başka işler yapmışlar; Amerikan "counter-insurgency (kontr-gerilla)" savaş yöntemlerini benimseyenlerce PKK'ye karşı kullanılmışlar; daha sonra PKK ile uzlaştırılmışlar...

Derken ABD eski ortağı mücahitlerden, talebelerden kurtulmaya karar verip Ürdün'den başlayarak adam derdest ettirmeye başlayınca Türkiye'de tutuklamalara baskınlar başlamış.

Önderlerinin paçaları tutuşmuş, kendi içlerindeki kışkırtılmaya başlamışlar; cinayetlerine ortak ettikleri birçok kişiyi öldürüp ev bodrumlarına gömmüşler.

Onlar kullanıp kullanılırken ABD de işi büyütmüş ve işgal etmeyi planladığı ülkelerde ulusal bütünlüğü kim parçalıyorsa ona arka çıkmış; "din-ibadet hürriyeti" operasyonu ile karışıklıkları alevlendirmiş.

Amerika'da yetişmiş olanları yollamışlar; "türban"ı meclise sokmak için ince işler tutturmuşlar; devletle orduyla halkın arasını açmak için ellerinden geleni yapmışlardı, şimdi de yapıyorlar. Ulusal bütünlüğü ve kaynaşmayı pekiştirecek eğitim birliğini, özel okul, dersane kampanyasıyla paramparça ettiler.

Maskeli-maskesiz vurgunlarla ölçsüz sermayeye sahip olmuşlar; medyayı ele geçirmişler; devleti etnik temelde parçalayarak bir federasyona çevirmek için halkın kutsallarıyla oynamayı iş edinen haberler, din tartışmaları yaratmışlar. On binlerce eleman yetiştirmişler; devletin namuslu memurlarını baskı altına almışlar vb.

Şimdi yepyeni bir aşamaya giriliyor: Bir yandan devletin varlığının hukuksal güvencesi olan Lozan antlaşması parçalanarak "Büyükideali" gerçekleştirme yolundan bir milim bile sapmayan Atina devletine tavizler verilir, İstanbul'daki Rum patriğine siyasal güç merkezi olması için yasal olanaklar tanınırken, aynı anda iç karışıklığı daha da büyütecek olan, giyim-kuşam özgürlüğü örtüsü altında "türban" tartışmasıyla çatışma körükleniyor. Devlet kurumlarıyla halkın arasını bir daha kapanmamak üzere açmak isteyenler, durup dururken devletin temel yasalarını meclise topladıkları yandaşlarıyla değiştiriyorlar.

Elde edecekleri başarı İslam devrimcileri için bir aşamadır. Onlar yıllarca çalışmanın, cinayetlerin, eylemlerin, içerde-dışarda gerçekleştirilen eğitimin semeresini alıyorlar. Onlar için "türban" İslam devriminin bir simgesi, bir üniformasıdır.

Yıllardır "Türban simgedir" deyip de o simgenin hangi simge olduğunu açıkça söylemekten çekinen, bir yandan iç kargaşayı körükleyen yabancı devletlere şirin görünmek için içerdeki şebekeleşmeye seslerini çıkarmayanlar en az İslam devrimcileri kadar sorumludurlar.

İslam devrimcileriyle aynı cephede "demokrasi" ve "özgürlük" diyerek buluşanlara gelince; başlarına geçen imzacılara bir bakmak yeter: Amerikan, Alman devleti hazinesinden, Katolik

vakıflarından, AB fonlarından para alanlar, Quantum bankerlerinin temsilcisi Soros'la evlerde buluşanlar, Washington'da "Abant" toplantısı yapanlar, ulusal tarihi "resmi tarih" diyerek aşağılamayı iş edinenler, İngiliz Atlas vakfında eğitilenler, özel üniversite adı altında cumhuriyet muhalefeti tezgâhlayanlar; liberal düşünceler, TESEV danışmanları... İslam devrimcileriyle aynı cephede buluşmalarının nedenini söylemeye gerek var mı?

Bunların içinde en samimi olanları, yasa değişikliklerini yeterli görmeyen, eylem olanaklarının sonuna dek açılmasını isteyen İslam devrimcileridir. Dini siyasetlerine bir malzeme yapma çabasında olanlarsa çeşitli amaçlara sahipler.

Türbanın bir üniforma değil de, kendi dinsel inançlarının parçası olduğunu sanan az sayıdaki genç kızımızın ve onların yakınlarının perde gerisindeki asıl oyuncularını görmelerinin zamanıdır. Yoksa çok geç olacak, birliği ve düzeni bozulan devletin yıkıntısı altında kalınacak!

DEMİRKIRATLIKTAN

"CUMA İMAMLARI" DEMOKRASİSİNE

Pazar günleri gazete alma görevi bana düşüyor. Hiç sızlanmıyorum, çünkü aynı gün çeşitli serüvenlerle dolu resimli çocuk dergisi Kartal'ı da alıyorum. Bakmayın çocuk dergisi dediğime; elişi dersi ödevi olarak ciltlediğim dergileri gençlik çağımızda da elimizden düşürmedik.

Uşak kentinin bir tek gazetecisi var; üç-dört basamakla çıkılan girişi dar küçük bir dükkân; ama her türlü yayın bulunuyor. Gazeteci amca içerde müşteri varsa bana biraz beklememi söylüyor.

Müşteriler gidince bana "Kartal" adlı dergimi uzatıyor; gazeteyi katlıyor; el örgüsü kazağımın altına sokuyor, hatta kış günüyse paltomu da o gazeteci amca ilikliyor.

Dükkândan çıkarken bir gören olmuştur endişesiyle evin yolunu tutuyorum. Kartal'da heyecanla beklediğim Robot Archie'nin serüvenini yolda okurken siyasal kaygıları da unutuyorum.

Babam, "Demokrat İzmir" gazetesini alır almaz almaz yutarcasına okuyor. Ben de sıramı bekliyorum. Bazen ilk sayfadaki çerçevele başyazı sütunu boş oluyor; bazen de baş sayfanın ya da içerdeki bazı sayfaların yarısı boş oluyor. Sansürün anlamını da, Demirkırat demokrasisini de daha 9 yaşımda öğrenmiş oluyorum.

Babama siyasal gelişmeler üstüne sorular yöneltip bunaltıyorum. Annem telaşlanıyor, "Oğlum, sakın ha!" diyor, "Okulda, sokakta partilerden konuşma!" Ne ilginçtir ki ben ve kardeşim annemizin sözünü hep tuttuk.

Nasıl tutmayalım ki sokaktaki ya da okuldaki çocuklardan babalarına ulaşacak bir söz, kısa yoldan Demirkıratların bir adamına giderse memur babam da yeni geldiğimiz kentten uzak bir ilçeye sürülür. Ailemizi zar zor geçindiren bir aylığı da ev eşyamızı taşıyacak olan kamyoncuya gider.

Daha da kötüsü, her yıl yeni okula kayıt derken, dönem arasında da yeni bir okulda yeni öğretmen... Yeni okul düzenine alışma sıkıntısının ve geri kaldığımız dersleri yetiştirmek için çalış babam çalış... Geride bırakılan arkadaşlara duyulan iç yakıcı özlem.. Üstelik yeni okulda, yeni mahallede arkadaşlar edininceye dek futbol takımına da almazlar.

Ya bir de babamı içeri tıklarlar! Olmaz demeyin hepsi bir küçük müzevirliğe bakardı. Boş çıkan o sütunların yazarlarını, gazetecileri içeri atanlar, benim Köy Enstitülü babamı içeri tıkamazlar mı hiç?

Uşak'tan taşınmamıza az kalmıştı. Babam o akşam eve telaşla geldi, öfkeliydi, ama sövmüyordu. Daha doğrusu her şeyi içine atmak zorundaydı. Sanki bahçe içindeki evden ses uzaklara gidecekmişçesine alçak bir sesle anlatıyordu, istasyonda İsmet Paşa'nın başına taş atıldığını.

İşte o akşam daha iyi öğreniyordum Demirkırat demokrasisini. Hasan Hilmi Bey İlkokulu'nun ikinci katına çıkarken gıcırdayan tahta basamaklı merdivenin ilk sahanlığına geldiğimde hep Yunan Başkumandanı Trikupis'e çarpacak gibi olurdum. Birkaç basamak yukarda da İsmet Paşa'yı görürdüm. Öğretmenimiz öyle anlatmıştı: Esir alınan Trikupis işte o sahanlıkta uzatmıştı kılıcını Garp Cephesi Kumandanı İsmet Paşa'ya! Düşmanı kovarak Uşak'a girmiş olan o İsmet Paşa'nın başına şimdi taş atılıyor, kanı akıtılıyordu.

O zamanlar yalnızca öfkeleniyordum; ama sonraları öğrendim ki başların yarılması, gazetelerin boş sayfayla çıkması ve gazetecilerin içeri tıklması da hep demokrasinin gereğiymiş! Aradan 53 yıl geçti. Ben o bir türlü gelmeyen demokrasiyi de, düşünce özgürlüğünü de hala bekliyorum.

Şimdi de "Ev İmamları"ni bekliyorum, belki de demokrasiyi getiriler diye; ancak pek de umutlu değilim. Valilerin, polis müdürlerinin, yargıçların ve hatta komutanların üstünde yetkiye sahip olan Humeyneci "Cuma İmamları" gibi ellerinde fetvalarla gelebileceklerini sanmıyorum. Onlar gelmeyince de bu yarım yamalak "demokrasi"den asla kurtulamayacağız; ruhlarımız huzura

ermeyecek!

Baksanıza İran İslam İnkılâbının yıldönümünden 2 gün sonra İran'a gidip, yüksek koltuğuna kurulmuş olan Devrimin Dini-Ruhani-Siyasi Lideri Hameney'in karşısındaki alçak sedire oturan Devlet Büyüğü de "Kaygılıyım" demekten kendilerini alamıyorlar. Herhalde kendileri de bizden iyi biliyorlardır. Ne de olsa yerinde izlediler Rehber İmam Humeyni inkılâbının sonuçlarını.

ONLAR İFTAR DEĞİL, İFTİHAR YEMEĞİNDE

İyi giyimli bir kişiyi içeri buyur ettiğimde rahatladı. Elinde ince bir dosya: Edirne'deki büyük fabrikanın enerjiyle ilgili teknik bir değişiklik isteği varmış; yıllardır yazışıp dururlarmış.

Dosya teknik bilgiden ve inisiyatiften yoksun yetersiz yöneticilerin arasında süren yazışmalarla doluydu. Fabrika sahibine bir kâğıt uzattım, yeni bir dilekçe yazmasını istedim. "Bir hafta içinde sorun çözülecektir" dedim. "Bu kadar mı?" diye sordu. "Evet" dedim, "Bu kadar, teknik kurallara ve yönetmeliklere göre çözülmüş olacak!"

Aradan bir hafta geçti. Bölge müdürünün odasındayız. Aynı kişi geldi: "Çok sağ olun! Yıllarca beklemiştik. Teşekküre geldim."

"Biz bunun için mühendisiz; işimizi yaptık" diye yanıtladım. Birkaç sözden ve elbette memleketin durumunu da görüştüğünden sonra fabrika sahibi ayrıldı.

Birkaç dakika geçmişti ki toplantı masasındaki güzel kaplı bir kutuyu ayımsadık. Hemen makam şoförü Hüsnü Bey'i çağırdım; "Biraz önce gelen Bey, paketini unutmuş, hemen koş ve kutusunu yetiştir!"

Hüsnü Bey birkaç dakika sonra geldi; yetişememişti. Sekreter Hanımı çağırdım, kutuyu açtı: Ünlü markanın çikolata kutusuydu. Ne yapacağımızı bilemedik. "Belki bir daha arar ya da biz adresine göndeririz" dedim. O sırada Başteknisyen Orhan geldi, "Ne iş!" dedi, "Biz verin de bari şu mübarek ramazanda arkadaşlar çikolata tatsınlar!"

"Al" dedim, "Ne yaparsan yap! Bizi karıştıрма!"

Öyle günlerdi işte. Kim bilir kaç kez benzeri olaylarla karşılaştık. Yılbaşında gelen şirket takvimlerini de asmazdık duvarımıza, çünkü devlet bize Saatli Maarif Takvimi verirdi. İşimiz gereği özel sektöre gittiğimizde yemek çağrılarını zamanımız olmadığını söyleyerek geri çevirirdik.

*

Çok değil aradan iki-üç yıl geçti. ABD'nin çıkarlarını sağlama almak, bağımsızlık isteklerini bastırmak için Pentagon Paşaları yönetime el koydular. Wall Street-Lugano-Londra bankerlerinin has ahbapları Özal yönetimdeydi.

O yıllarda eski kurumumuza uğradığımda mühendisler, yöneticiler, filanca müteahhidin akşam iftar yemeği vereceğini, hep birlikte gideceklerini söylediklerinde nasıl da şaşırıyordum! Bu arkadaşlar oruç da tutmuyorlardı...

Öğrendim ki, müteahhitler, kuruma malzeme satanlar kuyruğa girmişler, işverenlerine yemek yediriyorlardı. Olağan günlerde işadamlarıyla yemek dikkat çeker, söz olurdu; ancak "İftar" denince iş değişiyordu. Anladım ki, "Allah" diyerek yiyince yemekler kutsallaşıyor, boğazlardan yağ gibi akıyordu midelere...

*

O "iftar" yemekleri bile ne kadar masummuş. Şimdilerde devleti yönetenler, parti yöneticileri, devlet kasasından (Muhalefet partisi de hazineye para alıyor) toplu şatafatlı lüks otel "iftihar" yemekleri...

Bırakın oruç tutmayanları, İstanbul Rum Hıristiyanlarına, Yahudilere, Ermenileri de oradalar. Mikrofonu kapan siyasal nutuk atıyor! Kendilerine sanatçılık yakıştıran çalgıcılar ve şarkıcılar da Ramazan' sofrasındalar.

*

Semt pazarında yıllardır karpuz satan yaşlı bir ahbabım var. Bakmayın "satıcı" dediğime, uzun yıllardır pazarcılar ücretli çalışıyorlar. Geçen hafta uğradım bizim yirmi yıllık ahbaba, hal hatır sordum; bir karpuz aldım. Ayrılırken kolumdan tuttu, "Hatırladın mı bizim yoksul damadı?" diye sordu.

Hatırlamaz olur muyum; askere gitmişti... Yaşlının pos bıyığının gözünden inen yaşla yaldızlandığını gördüm. Elimi omzuna attım... O boğuk bir sesle "Şırnak'ta şehit düştü" dedi, "Arkasında üç yetim... Hani Ramazan ya... Fitre..." Daha konuşmasına izin vermedim, "Haftaya uğrayacağım sana, hem yuva kavunu da gelmiş olur" dedim. Arkamdan "He ya! Baba adamsın..." diye iltifat ettiğini duydum.

Çanakkale gazisi, Aydın Kuva-yı Milliyecisi, Sakarya gazisi, yörenin ünlü din adamı Veli Yıldırım dedemin yer yaygısındaki iftar sofrasını anımsadım: Birkaç yeşil zeytin, bir tabak sulu yemek, bir çanakta üzüm hoşafı. Büyük annemin kimseler görmesin diye beze sardığı küçük tencereyi elime tutuştururken "Dikkat et oğlum, dökülmesin!" deyişi ve beni bir yoksul eve yollayışı.

Şimdi mi? Baksanıza 2K bile, "proje" kopyalamış; Boğaz'da teknede "iftar" yemeğiyle iftihar ediyor! Sanıyor ki halk bunu yutar!

Son söz bizim çocuk parkı bekçisinin "Onlar Müslüman'sa, ben Hıristiyan olmaya dünden razıyım!"

*

Çoğu 16-19 yaşında askerler. Afyon dağlarının eteğinde dikenlerin içine uzanmışlar. Önceki akşam paylaştılar, kuru yufkaları ve işareti beklediler karanlığın ötesindeki yüksek dağın Kocatepe'sindeki Başkumandan'dan. Az sonra Afyon'u kurtaracaklar ve parçalanmış postallarını çaputla bağlayarak Akdeniz'e koşacaklar.

Bugün işte o günün (26 Ağustos 1922) yıldönümü! Kumandan'ın askerleri nerede? Ellerini uzatıyorlar kelepçelere, gizli mikrofonlar uzanmış karargâhlarına!

Haydi, şimdi gel de bayram kutla!

PARALEL ORDU

"Bizi" diyor jet pilotu, "düşman değil, içerdeki yıkıyor. Biz vatan için canımızı veriyoruz, onlar bize hakaret ediyor!"

Pilot, acı dolu bir sesle iktidarın gazetelerinin subaylara saldırılarından örnekler veriyor. Anlattıklarına göre iktidardakiler ordunun zafer kazanmasını istemiyorlar. İsteseler savaşan subaylara her fırsatta hakaret ederler mi? Düşmanların yapabileceği biçimde iftiralarla yıpratmaya çalışırlar mı?

Ordu Komutanı da dert yanıyor; her gün subaylarına hakaret edilirken nasıl olup da onlardan vatan için savaşmalarını isteyebileceğini soruyor.

İktidardakiler, bir yandan subayları yıpratırken öte yandan da ordunun darbeye hazırlandığını ileri sürerek orduya karşı geniş bir cephe oluşturmaya girişiyorlar: Bir yandan subaylara saldırılıp ordu yıpratılırken, öte yandan savaşan erler ve onların aileleri komutanlara karşı kışkırtılıyor.

Bazen de yetkileri olmamasına karşın polisler ordunun görevine karışıyor, iktidar partisinin yayın organları da subayları yetersizlikle, beceriksizlikle ve hatta dolaylı olarak düşmanla işbirliği yapmakla suçluyor.

Ara yerde de iktidar kendine doğrudan bağlı polis kadrolarını genişletiyor. Ordunun görevleri taksit taksit polise devrediliyor.

Orduyu yıpratmanın tek amacı var: Devlet düzenini kökten değiştirmek için siyasal iktidarın emrinde yeni bir ordu kurmak, çünkü ulusal geleneklere bağlı subaylar yönetimindeki silahlı güç köktenciliğin karşısındadır.

*

Yukarıdaki satırlarda ordunun ve iktidarın kimliğini bilerek vermedim; çünkü İran'da ordunun bir-iki yıl içinde iğdiş edilme yöntemi pek tanıdık geldi.

Son yıllarda birçok insan "Olur mu? Savaşan orduya bu yapılır mı?" diye yakınıp duruyor. Saldırganların ordu yöneticilerinin yetersizliğinden, dirayetsizliğinden güç aldığını ya da birkaç kendini bilmez medyacının bireysel kinlerinin eseri olduğunu düşünenlerse çoğunlukta.

Ne yazık ki en hayâsız saldırıların, İran-İslam düzeni meraklısı yayın organlarından gelmesi de kimseyi uyandırmıyor?

"Demokrasiye ve hukuka" ve Amerika ile ortak değerlere bağlı The General(ler) de "simetrik-asimetrik" ya da "psikolojik" savaş açıldı, diye sızlanıp duruyorlar!

The General(ler) ya oyunun tam içindeler ya da saldırıların öyle "psikolojik" ya da "asimetrik" sözleriyle açıklanamayacak bir boyutu olduğunu; bağımsızlıktan yana bir ordu yerine "inanmışlar ordusunu" geçirme hedefine gün be gün yaklaşıldığını görmüyorlar, belki de görmezden geliyorlar!

Ayılmamakta direnenler, Anglo-Amerikan akademisyenlere, Pentagon paşalarına, emperyalizmin borazanı yazarlara kulak vereceklerine, bir zahmet edip İran'da uygulanan yöntemleri kaynak yapıtlardan öğrenseler iyi olurdu.

Daha geç olmadan öğrenseler belki yararı olur. Çünkü ılımlı-ılımsız Müslüman devrimcileri çok iyi ezberledikleri yöntemle her geçen gün ilerliyorlar.

Şimdi şu yazdıklarına "Yine komplo teorisi" diyenler, Molla-Demokrasisi yoluna döşenen birer taş olduklarını ayrımsadıklarında da sızım sızım sızlanacaklar.

Her neyse, biz İran ordusunun sonunu anımsatalım: Allah'ın Ayeti Humeyni "Bu ordu haindir!" fetvasıyla İran devletinin ordusunu bitirmiş; Irak savaşından sağ çıkabilen savaşçı subayları içeri

tıkıvermişti.

*

İlımlı Anglo-Amerikan-İslam "inkılabı"nın lideri kim?

Ankara'da görevli Arap diplomatın sözleri bu konuyu az da olsa aydınlatıyor:

"Ortadoğu'nun liderleri Erdoğan'la konuşur; ancak Abdullah Gül ile iş yaparlar."

[ICG Avrupa Raporu: Türkiye ve Ortadoğu, Nisan 2010]

Yakında kimin lider kimin vurucu güç olduğu anlaşılacağı benziyor. Belirleyici Anglo-İslamcılığa yakın olmak olabilir mi?[\[35\]](#)

THE GENERALİN PROFESYONEL DÜŞLERİ

The General emekli oldu, deniz kıyısına yerleşti; ama boş durmadı, "*Ordu profesyonel olursa siyasete karışmaz*" deyiverdi. The General'in değişmez tutkusudur Profesyonel Ordu. Sanırsınız ki subaylar maaş almayan birer amatördür ve dünyanın neresinde olursa olsun ordular siyasetin dışındadır. Oysa silahlı güçlerin varlığı bile başlı başına siyasidir: Ülke sınırları uluslararası siyasal kararlarla çizilir. Devletin temel yapısının içten-dıştan resmi-sivil silahlı isyancılarca yıkılması karşısında savunma birimidir ordular. İşte bu da düpedüz siyasettir!

The General, "profesyonel ordu" derken elbette "profesyonel subaylar" demek istiyordu; çünkü maaş-ikramiye karşılığında çalışan kişilere "profesyonel" deniliyor. The General'e göre Türk subayları profesyonel değillerse, kimdir o profesyoneller? Amerika'dan mı kiralanacaklardır, yoksa İran Sepah'ından pasdaranlar mı gelecek?^[36] Devlet altüst edilip yıkılırken onlara "Paranı biz veriyoruz kes sesini" mi denecektir?

Profesyonellik safsatasını bir yana bırakalım ve sürekli saldırıyla karşılaşan Türk subaylarının niteliklerini 1912 tarihli belgeden okuyalım:

"Kumandanlar her durum ve andaki konuma karşı duraksamadan ve hemen gerekli önlemleri almalıdırlar. Birdenbire ortaya çıkan bir durumla ilk karşılaşan birliğin en yüksek komutanı değildir. Büyük küçük her birlikte, her zabıt, her yedek zabıt ve hatta her er, üstünden hareket tarzına ilişkin bir emir almadığı durumlarla karşılaşabilir.

İşte bu nedenle, kumandanların ve erlerin durumu kendi başlarına değerlendirerek gerekli kararları alabilecek nitelikte yetiştiklerine inanmadan bir askeri birliğin ve bir ordunun güçlü olduğunu düşünmek aymazlıktır, yıkımdır."

[Mustafa Kemal, Zabıt ve Kumandan İle Hasbihal, 1912]

Şimdi bir an düşünelim; "profesyonel" yani sırf para için iş yapan zabıtlardan oluşan bir güç, yukarda belirtilen biçimde durumu kendisi değerlendirerek gecikmesiz kararlar alıp uygulayabilir mi?

Tarihten gelen kültürel birikimlere, insancıl niteliklere sahip olmayan zabıtlar, işgalcilerin yedek gücü olurlar. Söz konusu olan gelip geçici bir savaş değil de bağımsız devletin yaşatılmasıysa, yani baştan aşağı siyasalsa, üniformalı ya da üniformasız "profesyonel" kişiler karanlık siyasetin birer aracına dönüşmezler mi?

Bağımsızlığın yitirilmesine, yurttaşların onurlarının kırılmasına, yeni kuşakların kimliksizleşerek Doğu yobazlarının ve Batı'nın acımasız soyguncularının yedeğine girmelerine yol açan temel nedeni, aynı belgenin şu satırlarıyla da düşünmenin zamanıdır:

"Bir kuvvet, yaşamları, düşünceleri, hareket özgürlükleri bastırılmamış; sağlıklı-sevinç dolu erler ve zabıtlardan oluşursa, böyle bir askeri birliğin kendiliğinden düşünerek, görevi yerine getirme yeteneği de güçlenir."

Satırlardaki asker, zabıt gibi sözcüklerin yerine herhangi bir meslekten insanı; askeri birlik, ordu yerine de herhangi bir iş için bir araya gelmiş olan toplulukları koyarsak Türkiye'deki temel eksikliği de görmeye başlayabiliriz.

Aslında eksik olan "profesyonellik" değil, kişilikleri gelişmiş, ideallerini yitirmemiş zabıtlardır. Ancak kişilikli zabıtlar, öğretmenler, mühendisler, doktorlar, yazarlar, düşünürler, bilimciler, güçlü bir insan-severlikle donanarak dünyada ve yurttan esenliği koruyabilirler. Her sıkıştıklarında yabancı devletlere başvuranlar, ister zabıt, ister yönetici ya da siyasetçi olsunlar, ülkemize, dünyaya zarar vermekten başka bir işe yaramıyorlar.

Sayın The Professional General!

Subaylar siyasete karışmayacak denli "profesyonel" olacak, ama öteki güvenlik kurumları siyasete-yargıya egemen olacak ve hatta yurttaşları ezecekler mi?

Söyleyiniz lütfen, siyasetten uzak ordu var mı şu dünyada?

Çok beğendiğiniz Amerikan ordusu kan dökerken tiyatro mu oynuyor?

UYUMLU ÇÜRÜYÜŞ FETVASI

The General ve arkadaşları, komşu ülkelerde "demokratik" düzene geçilmesi, yani ülkelerin mezhep-ırk temelinde parçalanması ve emperyalizmin kucağında okşanması için MGK kararlarına imza attıkları gündü; "The General"lerin komutasında birçok general daha tutsak oluverdi.

"Kemal Kılıçdaroğlu Bey'den ses çıkmaması olağandır" diyecektik ki ülkenin tümü sustu. Adındaki "Cumhuriyet" ile idare edenler de sustular.

O gün, ayaktopu ve hileli karşılaşmalarla ilgili kişiler gözaltına alındılar. Daha önemli bir şey olamazdı; ayak-para topu her değerün üstündeydi. Bir oyuncunun, hileli oyun karşılığında para almak için kendisini Müslüman sayan bir efendiden "fetva" yani dinen izin almasıysa çürümenin, kokuşmanın derecesini bir kez daha gösteriverdi.

Kurumsal adındaki "Cumhuriyet" ile idare etmekten yana olmadığı anlaşılan Sayın Ali Sirmen, fetvalı-şike olayının kökünde milletin yakalandığı hastalığı saptayan yazıyı yazarken "fetva" almamıştı. Her satırı sarsıcı o yazıdan özetliyorum:

- Toplum, yerleşmiş değer yargılarını da yitirmektedir. Geleneksel değerler ve yargılar ortadan kalkmıştır.

- İlimli İslam etiketi altında, cami ile borsa bağdaştırılmıştır.

- Dinsel değerler, küreselleşmenin (Bana göre emperyalist-yayılmacıların) hizmetine sunulmuştur.

- Yolsuzluğun, hırsızlığın, dolandırıcılığın alıp başını gittiği bir ortamda, özü, çalmamaya, aldatmamaya, dayanan dinin egemen olabilmesi ancak bunun ahlaki değerlerinden soyutlanarak, bir ibadet kuralları silsilesi haline sokulmasıyla mümkündür.

- İçkiye hoşgörü gösteremeyenler, şikeye caizdir fetvası verebiliyorlar. Mizaha sansür uygulayanlar, dolandırıcılığa kol kanat gerebiliyorlar.

- Böylelikle ortaya bir rejim çıkıyor ve bunun da adına "ılımlı İslam" diyorlar.

Sirmen'e göre "ılımlı İslam adı altında sokuşturulmak istenen "uyumlu İslam"dır. Burada önemli olan "ılımlı"lık değil, "uyumlu"luktur." Sayın Abdullah Gül'ün "Değerli kardeşim" diyerek kucaklaştığı Tahran tiranını anıyor ve "*Tayyip Bey'in Ahmedinejad'a tercih edilmesi, onun İran liderinden daha ılımlı değil, daha uyumlu olmasındandır*" diyerek derece farkını gösteriyor.

Sirmen'in yazısının yayınladığı gazetede üç-beş günlük gözaltı uygulamalarını ve yargısız infazı etkileyecek bir demeç de yer almıştı:

"Eğer bir yerde bir suistimal varsa, bir yanlış varsa bunun adil bir yaklaşımla çözülmesi lazım."

Bu isteğe katılmamak olası mı? Aynı yetkili ve etkili yönetici ayrıca demiş ki:

"*Yargı belgelerle bilgilerle çalışmalar yaptığını söylüyor. Temenni ederim ki süratle bir adil neticeye varmak suretiyle uluslararası bu konudaki vizyonumuza leke gelmesin.*"

Bu isteğe de ancak "Amin" diyebilirim. Çok çok etkili tek yetkilinin "*Şu andaki tartışmalar dahi bize leke getiriyor... Halkımızın, yargısına ya da kurumlarına inandığı bir ülke olmalıdır*" sözünü de çerçeveletip duvara asmalıyız.

Çerçeve yetmez, yanına, "Biz de 'temenni ederiz' ki içeri tıkarken belge-bilgi esas alınsın ve yargıçlar 'süratle bir neticeye' varsınlar; onurumuz-gururumuz-özgürlüğümüz hücrelerde çürümesin; ulusal güvenlik kurumlarımızın yönetimleri budanıp da düşmanlar sevindirilmesin!" satırları bulunan bir afiş asılsın.

KÜRT-İSLAM OPERASYONUNDA ZAMANLAMA İLGİNÇ

Jandarmalar operasyonda değilken, devriyeye çıktıklarında pusuya düşürülerek öldürüldüler.

Ahmet Ağa, zamanlamayı ilginç buldu; kıvırttı. Ağa, daha da ileri giderek barışa karşı kışkırtıcılıktır da dedi.

DTP'nin üniformalı PKK'lileri karşılama törenleriyle başlatıldı toplu kalkışma eylemleri.

İstanbul'dan Ege'ye, oradan doğu ve güneydoğuya eş zamanlı yayılan "yasadıışı" şiddet eylemleri.

Milletvekili Emine Ayna, daha sağlamcıydı; "Dağa çıkarız" diyerek eylemlerin önünü açtı.

Karakollara otomatik tüfeklerle saldırılmaya başlandı...

DTP yöneticileri anlaşma için PKK ile doğrudan görüşülmelidir, diyordu.

PKK da kendileriyle görüşülmeden bir adım bile atılmayacağını toplu kalkışmayla, sinsice baskınlarla gösteriyor.

PKK yalnızca dağlarda olmadığını ve ERNK örgütlenmesinin batıdan doğuya güçlülüğünü kent içi eylemlerle kanıtıyor. Dünyaya kendi bölgesinde egemen olduğunu, göstermeye çabalıyor. Çatışmaların kent içine yayılması için polis karakollarını, ordu evini taşıyor, yangınlar çıkarıyor.

PKK istiyor ki genç saldırganların kanı aksın ve halk galeyana gelsin. ABD'deki ve Avrupa'daki, Atina'daki yandaşları ayağa kalsın!

Kışkırtıcı belli, zamanlama uygun!

Eylemler, o denli açık, planlı, iyi zamanlanmış; ama

Bakan Bülent Arınç diyor ki "Çatışmazlık vardı. Bu olayın yeri ve zamanlaması ilginç geldi."

Bakan Nihat Ergün diyor ki "Danıştay saldırısından hemen sonra da neler demişlerdi; sonra ortaya ne çıktı."

Daha elim ve vahim olanıysa, Cumhurbaşkanı Abdullah Cumhur Gül'ün askerlerin vurulmalarıyla ilgili sözü:

"Zamanlaması, yeri, şekli düşündürücü..."

Başta Cumhurbaşkanı olmak üzere, düzenin kurulmasından, güvenlikten sorumlu olan hükümet yetkililerinin böyle konuşmalarının zamanlaması da ilginç!

Cumhurbaşkanı yakın yıllarda benzeri bir baskın için "münferit olay" demişti.

Ahmet Türk Ağa'nın hemen ardından aynı anlamda konuşmaları çok daha ilginç! Devletin temel yapısını dönüştürmekte yarışanların zamanlamalarıysa her zaman ilginçti.

Örneğin İran Ayetullahlarını rehber edinenlerce Ahmet Taner Kışlalı'ya kıyıldığında da, şimdiki devlet yöneticilerinin o zamanki Genel Başkanı, daha akan kurumadan, hiçbir kanıt yokken, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Toplantısı'nın hemen öncesinde cinayet işlenmesinin zamanlamasına dikkat çekmişti.

Uğur Mumcu öldürüldüğünde de, Sivas'ta insanlar yakıldığında da, onlara göre zamanlama hep ilginçti. Onlara göre her cinayet "Müslüman" siyasetçileri kötü duruma düşürmek için bilinmez güçlerce işleniyordu.

Ne var ki gerçekler onları yalnızca yalanlamakla kalmadı içlerinde tuttukları niyetlerini de dışa vurmalarına yardımcı oldu.

Ahmet Ağa'ya gelince...

Kendisi devletin en üst yöneticilerini etkilemekte başarılı olmuştur; ama sıkı bir Kürt milliyetçisine yakışmıyor kıvranıp durması.

Anımsayacaksınız; Tuzla tren istasyonunda savunmasız 5 yedek subay öğrenciyi bomba ile öldürmüşlerdi. HADEP yöneticisi, "Savaşır; olur böyle şeyler" demişti. HADEP yöneticileri daha

açıklılar ve kıvırtmadan üstleniyorlardı eylemleri.

Diyarbakır'ın iktidar başı Osman Baydemir, "Direnişimiz engellenemez!" derken Ahmet Ağa'dan daha açık sözlüydü; yaklaşımı kendi davasına göre ilkeliydi. Ya devletin güvenlik yöneticileri? MGK kararlarındaki "açılıma devam" kararlarıyla kala kalmışlar mıdır? General, o "anlık Amerikan istihbaratı" yardımına hala güvenmekte midir?

Yasaları uygulamakla, güvenliği sağlamakla görevli kişilerin ve kurumları "komplo teorisi" üretme, halkı yanlış bilgilendirme, yönlendirme hakları yoktur. Hangi makam da olurlarsa olsunlar yöneticilerin sorumlulukları ve ihmal edilemeyecek, savsaklanamayacak görevleri vardır.

Gün olur; "demokrasi ve hukuk" içinde görevlerini ihmal edenler de sorgulanır ve o zaman yanıtlarlar soruları!

MUMCU CİNAYETİNİN FAİLLERİ DE

ARKASINDAKİ GÜÇLER DE BULUNMUŞTU!

Vatandaş ekrana geliyor ve "Uğur Mumcu'nun katilleri bulunsaydı, bunlar olmazdı" diyor.

Gazetede manşet, "Onların faili meçhul!"

Gazetede yazı dizisi ara manşet "Kışlalı cinayetinin faili meçhul!"

Bu nasıl bir yanılgıdır?

Diyelim ki halk TV dizilerine kaptırdığından olanı biteni bilmiyor.

Peki, ama yazarlar, gazeteciler, TV programcıları da mı bilmiyorlar?

Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu ve Ahmet Taner Kışlalı'yı öldürenler, Mayıs 2000'de yakalandılar.

Onlar ayrıca, yabancı elçilik (Mısır, İsrail, Suudi Arabistan, Yugoslavya) görevlilerini, Türkiye'de mülteci İranlıları da öldürmüşlerdi.

Diyanet Vakfı'nın satış mağazasını yakmaya çalışmışlardı.

Yargılandılar! Mahkûm oldular. Karar şu anda "usulen" Yargıtay'da!

Uğur Mumcu'nun aracına bomba koyanlardan Oğuz Demir firarda! Örgütün T.C. uyruklu İran istasyon şefleri de firarda.

Yakalananlar yalnızca birer tetikçi değil!

Onlar, al-Kudüs Kuvvetleri'nin Türkiye koluydu.

Al-Kudüs Kuvvetleri, İran'da Humeyni tarafından kurulmuştu. Amaç, İslam ülkelerinde darbe yapmaktı.

Ortadoğu ve Orta-Kuzey Afrika ülkelerinden devşirilen elemanlar, İran'da İslam devrimi teori dersleri aldılar, istihbarat, propaganda, adam izleme ve silahlı saldırı eğitiminden geçirildiler.

Örgütlenme merkezi olarak lokaller açtılar, dernekler ve vakıflar kurdular.

Sürelî yayınlar çıkardılar. Yayınlar ve ikili ilişkiler yoluyla içerde yatmakta olan eski "Ülkücü" mahkûmlardan vurucu devşirdiler.

Açıkta düzenledikleri eğitim konferanslarına İran'dan Hocat-ül-İslam'lar geldi.

Hatta Humeyni'nin kızı da "Kadınlar Günü" için gelmişti.

Örgüt, "türban eylemleri" düzenledi, üniversite gençliği içinde çalıştı, gençlik dergileri, bildiriler, bültenler yayınladı.

İranlı istihbaratçılar Türkiye'ye geldiler, eğittikleri elemanlara gerekli emirleri, silahları ve parayı verdiler. Cinayetler işlendi!

Bize göre cinayet, onlara göre Allah'ın emridir suikastlar, bombalamalar.

Al-Kudüs Kuvvetleri'nin Güneydoğu Anadolu'daki silahlı "gerilla" birimini ('Hizbullah' diye anıldı) kuranlar da İran'da eğitildi.

Onların içerdeki ilişkilerini ortaya çıkarmak için çalışan Gaffar Okkan öldürüldü.

Al-Kudüs Kuvvetleri örgütünü yöneten İranlılar ve T.C. uyruklu militanlar mahkeme dosyalarına 2000'de geçtiler. BU gerçek apaçık ortadayken "*Tetikçiler biliniyor, ama arkasındakiler açığa çıkmadı!*" propagandası yanıltıcıdır, yönlendiricidir.

Yanıltıcıdır; çünkü bilerek ya da bilmeyerek örgütün arkasında Askeri ve devlet güvenlik kurumlarının bulunduğu izlenimi uyandırılarak İran ilişkileri sisler altına itilmektedir.

Örneğin "Hizbullah" denilen örgütü jandarmanın kurduğu kolaylıkla ileri sürülmektedir. Bu savı ilk ortaya atana PKK idi.

O yıllarda Güneydoğu Anadolu'da PKK ve İran'a bağlı örgüt arasında kıyasıya bir egemenlik savaşı sürmekteydi. 1993'te bu çatışma, uzlaşmaya dönüşmüştür.^[37] Bu çatışmadan PKK ile savaşılan

güvenlik birimleri yararlanmış olabilir; ama bu durum, örgütün İran devrimi yolunda cinayetler işlediği gerçeğini değiştirmez.^[38]

Örgütün Türkiye'de ya da başka ülkelerde işlediği cinayetlere şöyle bir bakmadan, büyük olasılıkla "itirafçı" kılığında güvenlik örgütlerine sızmış olanların Yurtdışından açtıkları karalamalara dayanıp, cinayetleri tarafları dinlemeden, olayları kanıtlar ışığında incelemeyen, güvenlik kurumlarına yıkmak, işin kolayına kaçmanın da ötesinde yabancı devletlerin operasyonlarına yardımcı olur.

Asıl sorgulanması gereken

Bu kadar açıkta çalışmış, elemanları sayısız kere İran'a gitmiş bir örgütün seri cinayetler yıllarında (1990-1999) nasıl rahat suç işleyebildiğidir.

Bundan daha önemlisi, İran-Türkiye eleman trafiğini yöneten kişi Tahran'da yaşıyor, İran'ın dış propaganda radyosunda çalışıyor, Vakit'te yazıları yıllardır açık adıyla yayınlanıyordu. İran'daki Humeyni yönetimi hesabına çalışan T.C. uyruklu bu kişilerin adları, 2000 yılında (mahkeme dosyasında) açığa çıktı. İran'la gaz-ideoloji bağlantısının kopmasını istemeyen siyasi yöneticilerin de etkisiyle bu kişilerin en azından ifadelerine başvurmak için bir girişimde bulunulmadı.

Savcılık, zaman aşımına girmesin diye yargılanma döneminde bulunamayan bu kişiler için yeni dava açtınca gazeteler, "16 Yıl Sonra Şok Gelişme" başlıklı haberler yayınladılar. Oysa dosya eskidir ve yeni bir gelişme de yoktur. Bu durum, İranlı elemanların adlarının dosyalara zanlı, azmettirici olarak geçmemesinden ve Tahran tiranlarından hesap sorulmamasından da bellidir^[39]

HİZBULLAHLERE AĞIR SUÇLAMA

"Kullanılmak-Kullandırmak" başlıklı yazıya "Artık bıkkınlık verdi" diye başlamıştım. Bilerek, bilmeyerek ya da siyasetleri ve medyatiklik ihtiyaçları gereği "Uğur Mumcu'yu Türkiye ile İran'ın arasını açmak isteyenler öldürdü" demekten bıkmayanları duydukça işi gücü bırakıp konuya dönmek gerekiyor.

Salt mantık ilişkileri kurarak, hiçbir kanıta dayanmadan ileri sürülen görüşlere "komplo teorisi" demek bile fazla gelir. Onların kanıtsız mantıklarına göre, İran'ın al-Kudüs Kuvvetleri içindeki "5000" adlı beşinci kol kuvveti elemanlarının, Amerika'nın güdümünde (!) Türkiye-İran ilişkilerini bozmak için neler yapmışlar anımsayalım:

- İstanbul'da Suudi-Amerikan Bankası'nı bombalamışlar.
- Ankara'da Suudi Büyükelçiliği memurunu vurmuşlar; bir başkasının aracını bombayla uçurmuşlar.

Böylece Amerika, Türkiye-İran ilişkilerini bozmuş oluyor. "5000" in İranlı ve yerli elemanları daha başka terör eylemlerini gerçekleştirmişler:

- Diyanet Vakfı'nın satış dükkânını yakmışlar.
- Ankara'da, Iraklı, Mısırlı, Hintli, Yugoslav diplomatların araçlarını bombalamışlar.
- Trafo merkezinde, Hürriyet gazetesinin binası önünde bomba patlatmışlar.

Aynı teröristler yetinmemişler; Amerikan elçiliği görevlisi çavuşu öldürmüşler. Safsata mantığına göre Amerikalı çavuş öldürülünce Türkiye ile İran'ın arası açılmış oluyormuş!

İran yetiştirmesi teröristler, İran devleti görevlilerinin emriyle Ankara'da Musevi ileri gelenlerinden Yuda Yürüm'ün aracını bombalayarak ağır yaralamışlar; İsraili diplomatı vurarak öldürmüşler.

İran'ı temize çıkarmaya her nedense meraklı safsata mantığına göre Amerika böylece muradına ermiş ve Türkiye ile İran'ın arası açılmış oluyormuş!

Humeyni ihtilalini Türkiye gerçekleştirmeye çalışan bu teröristler ara yerde de Turan Dursun'u, Çetin Emeç'i, Bahriye Üçok'u, Muammer Aksoy'u, Uğur Mumcu'yu, Ahmet Taner Kışlalı'yı ve Gaffar Okkan'ı ve daha onlarca yurttaşı öldürmüşler.

Safsata mantığına göre, Arabistanlı, İsraili, Mısırlı, Hintli, Yugoslav ve hatta Amerikalı görevliler, Türkiye'nin aydınları aynı kişilerce öldürülünce Türkiye-İran ilişkileri bozuluyor.

İran Büyükelçisi Bagheri, Ankara-Sincan'da yandaşlarını Humeyni İhtilalciliğine çağırınca Türkiye-İran ilişkileri bozuluyor. Safsata mantığına göre Bagheri'yi de Sincan'daki El Quds (Ordusu) gecesinde konuşuran Amerika olmuş oluyor.

Öte yandan cinayetleri işleyenlere yalnızca "tetikçi" demek onların kararlı-inançlı Hizbullahi (Allah'ın Partisi) askeri olma kimliklerine hakarettir.

Al-Kudüs Kuvvetleri'ni yalnızca katillerle sınırlı görmek, cinayetleri Amerika'nın yönlendirdiğini ileri sürmek, Hizbullahi askerleri eğiten, yöneten, onlara patlayıcı ve silah veren, masraflarını karşılayan İran İslam Devrimi sardarlarının (generallerinin) İslam'a(!) hizmetlerini aşağılamak değil de nedir?

Cinayetleri işleyenlerin hemen hemen tümü ağır cezalarla hapiste yatıyorlar. Safsatacı mantığa göre bu kişiler neredeyse "Bizim Amerika ile ilişkimiz yok! Biz Hizbullahi'yiz, biz İslam devrimcileriyiz; biz tevhid uğruna kâfirleri, İslam düşmanlarını öldürdük!" diye haykıracaklar!

Cinayetleri işleyenlerin bazıları kaçmayı başardılar, başı çekenler İran'da görevlerini sürdürüyorlar. Bazıları da Almanya'dalar. Zaman aşımına uğranmasın diye onlar için ek dava açıldı. Safsatacı mantığa göre dava açanlar Amerika'ya yardım mı etmiş oluyorlar?

"Failler bulunsun" diye bayrak açanlar, gerçekten failleri bulunmamış (CIA ve İç Güvenlik ortaklığında gerçekleşen) cinayetlerle Hizbullahilerin işledikleri faili ve yöneteni belli cinayetleri aynı sepete koyarak ne yapmaya çalışıyorlar?

Adı sanı belli Hizbullahilerin cinayetlerini dahi, faili meçhule sürükleyerek TBMM'de soru önergesi veriyorlar. PKK yandaşları fırsatı kaçırmıyor; PKK'nin evlerle birlikte insanları yakma, öğretmenleri, mühendisleri öldürme eylemlerini de TSK'ye yıkıyor. "CIA Pençesinde Kürt Açılımı" ile uyumlu olarak PKK'nın kendi militanlarını öldürerek işlediği cinayetleri de aklamaya çalışıyorlar.

AKP araştırma önergelerini reddediyor; safsata mantığıysa bu tutumu kavramaktan çok ama uzak.

Görölmüş ve karara bağlanmış davaların milletvekilleri neyini araştıracak? Cinayetler gerçekten sorgulansa, İran'ın resmi görevlilerinin adları da mahkeme dosyalarından çıkıp bir kez daha gündeme gelecek. İşte o zaman İran ile Türkiye'nin (hükümet edenler dışında) arası gerçekten açılacak. Kim bilir belki de o zaman devlet kadrolarına yerleşen Hizbullahiler de gündeme gelecek.

Ancak Sabahattin Ali'nin 62 yıl önceki katliyle Hizbullahilerin yakın geçmişteki cinayetlerini birbiriyle bağlayıp Türkiye Cumhuriyeti devletinin üstüne, hem PKK'nin, hem CIA-kontrgerillanın, hem de İran-Kudüs Kuvvetleri'nin cinayetleri yıkarak devleti tarihin çöplüğüne atmaya çalışanlara yardım etmek, Cumhuriyet devrimcilerine yakışmıyor. Yakışmıyor devrimcilere, CIA ile birlikte İran'ın al-Kudüs Kuvvetleri'ni ve Ermenistan'ın ASALA'sını aklamak!

Bunların hepsinden daha elimdir ki CHP Genel Başkanı da "faili meçhul kalmayacak" gibi genellemelerle alelade politikacılığa soyunarak devlet yönetme politikasıyla ona buna şirin görünme atraksiyonunu birbirine karıştırmış olmuyor mu?

"Umarım bu Genel Başkan, Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını gün olur öne çıkarır" diyeceğim, ama olanaksız. Olanaksız, çünkü Genel Başkan "soykırım" tezleri, Ermeni-Kürt Açılımı konularına girmiyor.

Mustafa Kemal'in partisinde geçmişi yok sayarak "Ecevit" efsanesini yeniden canlandırmaya çalışmasıyla bir ilişkisi olabilir mi?

UĞUR MUMCU HANGİ DEMOKRASİNİN ŞEHİDİ?

24 Ocak törenleri nerede olursa olsun Mumcu'nun başkaca bir yazısı, eylemi, devrimciliği yokmuşçasına aynı söz kalıpları arasına o söz sıkıştırılıyor: "Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olanlar var!" Söylenenlere, yazılanlara kulak veriyorsunuz; fikirden geçilmiyor; olaylar, dosyalar, tanıklar, kanıtlar bilgisi yok!

Mumcu'nun yazdıklarına bile bakmadan "Uğur Mumcu'nun İran'la bir alıp veremediği yoktu!" diyerek İran'ın Türkiye'nin içinde bulunduğu ülkelerde İslamcı darbe için kurduğu al-Kudüs – Uluslararası İslam Ordusu'nun yetiştirdiği yerli teröristler çetesi unutturuluyor;

Ulus devletlere düşmanlığı, kanlı eylemleriyle apaçık olan İran diktatörleri ve onların yerli kopyaları aklanıyor!

İran diktatörlerinin "Sevgili kardeşleri" olan Türkiye yöneticileri de bu arada aklanıyor. Ne diyelim ki? Allah önce bilgi versin, sonra da akıl-fikir!

Türkiye'de İranlı göçmenler, yabancı diplomatlar ardı ardına öldürülünce Uğur Mumcu, "Bütün bunlar, Türkiye'nin İran ajanlarınınca eylem alanı olarak seçildiğini kanıtlıyor." diye yazıyordu.

O yıllarda İran'da dünyaca ünlü yazarlar, şairler, sanatçılar, İran İslam devrimi Muhafızlarına bağlı elemanlarca boğazları telle sıkılarak öldürülüyor; ölü bedenleri bir köşeye atılıyordu. İran demokratlarının ve öğrenci gençliğin eylemlerinin ardından bir fetva ile oluşturulan üç mollalı yargı kurulunun emriyle, pek çok insan, yargısız-savunmasız idam edildi. İbret-i alem için birçoğu boyunlarına ilmik geçirilerek, müritleştirilmiş İranlıların "Allah-u akbar!" sesleri arasında sallandırıldılar.

Türkiye'nin yazarları, İranlı aydınların katledilişi karşısında sessiz kaldılar; çünkü onlar soğuk savaşın bitişi için özgürlük-demokrasi çığırkanlığıyla kutluyorlardı ve emperyalizmin kendiliğinden ortadan kalktığı inancıyla sarhoştular.

Al-Kudüs Kuvvetleri – Uluslararası İslam Ordusu Türk aydınlar her kıydığında İstanbul'da yayınlanan bildirimleri, ciddi bir örgütlülükle düzenlenen sözde başörtüsü eylemlerinde kaldırılan pankartları, Humeyni'nin kızının, Hocat-ül İslamların İstanbul'daki konferansları sırasında haykırılan sloganları da duymadılar. Birkaçını anımsatalım:

Bahriye Üçok, Turan Dursun öldürüldükten kısa süre sonra ve Muammer Aksoy'un öldürülüşünden hemen önce:

"Müslümanların gecikmeden ortak bir cephe belirleyip harekete geçmeleri zaruridir. Müslümanlar laik terörü ancak böyle birlik ve ortak hareket stratejisiyle yenebileceklerini unutmamalıdır."

Çetin Emeç öldürüldükten sonra Hizbullahi bildiri:

"Putçu Kemalist rejim... Lanet olsun tüm laik diktatörlüklere!"

Amerikalı elçilik teknisyeni Marwick Ankara'da öldürüldükten ve Mısırlı elçilik memuru bombayla ağır yaralandıktan sonra:

"Uluslararası Kudüs İslam Ordusuna katılmaya hazırız."

"Bir tağut olan Mustafa Kemal ve bir put olan Kemalizm... Ama bugün Şeyh Said'ler ayakta; bir değil binlerce sıkılmış yumruklar ve dillerinde bir şiar: Ölmedi Saidler! Kahrolsun Kemalistler!"

Uğur Mumcu öldürülmeden bir yıl önce:

"Türkiye'de İslamın onurunun nasıl savunulduğuma dost-düşman şahit olacak! Müslümanların yüzü gülüp tağutların ve laik saldırganların bahtı kararacaktır!"

Arjantin'de bombalı saldırı sonucu 96 kişinin ve Ankara'da İsrail elçilik görevlisinin öldürülmesinden sonra şunları yazdılar:

"Yine tekrarlıyoruz ki yakından tanıdığımız o Müslümanlar (suikastçılar) pek yakında siyonizme çok büyük darbe vuracak..."

"Bu olay Türkiye'nin laik yöneticileri için bir ibret dersi olmalıdır ta ki siyasi tercihlerinde halkın tercihine kayıtsız kalmassınlar."

Aynı açıklamada Ankara'daki cinayetten söz edilerek bir de tehdit savruluyor:

"Türkiye Müslüman halkı bu ihtar edici mesajı göndermekle laik rejime karşı sertlik yanlısı bir yol seçmiş ve bunu da çok hızlı bir tepkiyle göstermiştir."

İranlı göçmen İstanbul'da öldürüldükten ve zincirleme eylemlerden sonra, Uğur Mumcu öldürülmeden altı ay önce şunları yazıyor:

"Sömürgeci emperyalistler de gasıp Siyonistler de, faşist ve tağuti Kemalistler de pek yakında nasıl sarsıldıklarını göreceklerdir!"

Yazsın tarih şimdi bunu: Zillet altında yaşamaktansa öldürülmeyi yeğleyen İslam fedaileri gelmektedir."

"Hizbullah kükrüyor/Amerika titriyor! Her gün aşura! Her yer Kербela! Kahrolsun laik diktatörlük!"

Uğur Mumcu öldürülmeden 28 gün önce İstanbul'da, al-Kudüs Uluslararası İslam Ordusu yerli militanlarınca kaçırılan İranlı, Çınarcık'ta işkenceyle öldürüldü. İranlı diplomat kendileriyle görüşen yerli militana "Bize bağlı başka ekipler de var!" dedi.

Uğur Mumcu, İmam Hatiplilerin Harbokulu'na girmelerini sağlayacak yasa değişikliğine karşı sert bir yazı yayınladı ve iki gün sonra İran merkezli al- Kudüs Uluslararası İslam Ordusu'nca yetiştirilen yerli Hizbullahilerce öldürüldü.

Cinayetin ardından uzun yıllar geçti. Ahmedinejad İstanbul'da binlerce kişi tarafından "Sardar! Sardar!" çığlıklarıyla karşılandı. Sardar, "Kumandan" ya da "Başkumandan" demektir. Türkiye vatandaşları Ahmedinejad'ı Başkumandan olarak bağrılarına bastılar. Sardar Ahmedinejad'ı kucaklayan Cumhurbaşkanı da Abdullah Cumhur Gül de "*Sevgili kardeşim Ahmedinejad*" diyerek onu konuk etti.

Oysa şimdilerde Uğur Mumcu, azınlık milliyetçileriyle bir tutuluyor ve "Demokrasi Şehidi" olarak anılıyor. Uğur Mumcu'nun 'Devrim Şehidi' bir Kalpaksız Kuvayı Milliyeci olduğu gerçeğini unutturmak isteyenler, bilerek ya da bilmeyerek hangi karanlık saflarda yer aldıklarını yakında göreceklerdir.

Kürt Hizbullahı'nın önderlerinden birinin, daha üç gün önce, Türkiye'de de İran'daki gibi halkı sokağa dökeceğiz, demesine bile uyanmayanların kulaklarına iğneli küpe olmalıdır Mumcu'nun "Kalpaksız Kuvayı Milliyeci" sıfatı.

Bu arada Müslüman Kardeşler Örgütü'nün (İhvan'ın) güdümünde ayaklanmayı "devrim" sananlar, anımsamalıdır ki Şubat 1979 Tahran'ında da kalkışma öyle görünmüştü. Önce bilgi sahibi olmak gerekiyor.

Fotoğrafa bakmak yetmiyor! Mısır ve Tunus artık cemaatlara bölünmüş, emperyalizme karşı son direniş gücünü de yitirmiş parçalı ülkeler arasına girmektedir. İran, ABD, İngiltere bayramdalar. Süveyş'in ulusallaştırılmasının intikamını acı acı alıyorlar. Fikir sahiplerinin yarattığı duman biraz dağılınca bu konuya değineceğiz.

KULLANILMAK – KULLANDIRMAK

Artık bıkkınlık verdi; davanın adını yazmayacağım. Yazmayacağım çünkü konu cinayetse ve terör eylemiyse siyasal düşüncelerinize göre gerçekleri altüst edemezsiniz.

Cinayetse, akan kan, parçalanan beden, katiller örgütünün itirafları kanıttır.

Terör eylemiyse, atılan bomba kadar atanın bağlı olduğu örgüt, kurum, teröristi eğiten, eline para-silah veren saldırgan devletin açıklamaları kanıttır.

Yabancı devletin saldırılarına göz yuman, görevini savsaklayan hükümetler de en az teröristler kadar suçludurlar. Ayrıca yabancı devlet yönetiminin açıklamaları da kanıtların ta kendisidir. Okuyalım!

Devrimin Başbakanı Mir Hüseyin Musavi:

"Devrimin ardından amacımız hemen 'devrimi ihraç' etmektir. Bölgede devrim zincirleme darbelerle yayılacaktır."

Devrim Yönetimi:

"Devrimin diplomatları kendilerini... Partiye adamalıdır."

Öncelikle komşu ülkelerde devrimci örgütler kurulmalı ve kullanılmalıydı: Devrimi yayacak ordu kuruldu. Komşu ülkelerdeki eylemleri yönetecek birimler oluşturuldu. Birimlerin başına darbe döneminde silahlı eylemlerde pişmiş elemanlar getirildi.

Komşu ülkelere devşirilen kişiler de devrimin başkentine yerleştirildi. Bu kişiler kendi ülkelerinden eski dava arkadaşlarını devrimin başkentine taşıdılar; onları devrimin istihbarat ve yayılma ordusunun üst düzey yöneticileriyle tanıştırdı.

Komşu ülkede elçiliklere bağlı kültür merkezlerinde genç erkek-kadın yandaşlar devşirildi. Bosna'da, Afganistan'da savaşa katılan gönüllüler örgüte alındı. Hapishanelerden eski katiller devşirildi.

Yeni kadrolar devrimin başkentine çağrıldılar; darbeci bir örgüt için gerekli olan teorik eğitimden geçirildiler, devrim kutsal önderleriyle tanıştırıldılar, örgütlenme teknikleri, silahlı eylem, suikast, terörist saldırı, kışkırtma, propaganda eğitimlerine katıldılar.

Komşu ülkede dergiler aracılığıyla konferanslar, özel eğitimler düzenlendi, hatta devrimin önderleri İstanbul'a dek gelerek devrimin hedeflerini anlattılar. Dergi merkezleri, spor (çoğunlukla Uzakdoğu dövüş) salonları, dernek lokalleri buluşma merkezleri oldu.

Komşu ülkenin ana kentlerinde, etnik kaynaşmanın yoğun olduğu bölgede birbirinden bağımsız silahlı ekipler oluşturuldu.

Silahlı gruplar devrimin diplomatlarınca yönetildi. Devrimin merkezinden komşu ülkeye suikast ustası rütbeli devrim komutanları gönderildi.

Büyükelçi ve elçiler eylem gruplarıyla doğrudan ilişkiye geçti. Eylem gruplarına paralar verildi. Devrim devletinden getirilen silahlar diplomatlarca taşındı. Devrim muhafızı elçiler komşu ülkenin başkentinde "devrim ihraç" ordusunun düzenlediği gösterilere konuk oldular.

Komşu ülke, Orta Asya'da ortak etnik geçmişe sahip olduğu için iyi ilişkiler kurmaya başlayınca eylemlerin dozu artırıldı. Birbiri ardına suikastlar düzenlendi.

Komşu ülkede devrime karşı devlet kurumlarını ve kitleleri uyandırabilecek aydınlar, akademisyenler, gazeteciler, hukukçular öldürüldü.

Komşu ülkenin en büyük kentinde başka ülkelerde işlenen suikastlar için ara istasyon evleri kiralandı. Suikastçılara komşu ülke mührü taşıyan pasaportlar düzenlendi.

Suikastçıların çoğu yakalandı ve idama (sonra ömür boyu hapse) mahkûm oldu.

Hunharca öldürülenlerin yakınları son yıllarda, mahkeme kararları bilinirken ve suçluların yabancı devlet bağlantıları (adlarıyla-sanlarıyla) ortaya çıkmışken, cinayetlerin aydınlatılmadığını ileri sürüyorlar; fakat devrimin merkezine karşı herhangi bir soruşturma için başvuruyorlar; hatta devrimin devletinin cinayetlerle ilişkisini yok sayarak hedef şaşırtıyorlar.

Bazıları da devrimin yayılmacı devletini korumak için cinayetlerin ABD tarafından düzenlendiğini ileri sürebiliyorlar.

ABD'nin kirli işler örgütlerinin işlediği, işlettiği cinayetler elbette unutulmayacak! O cinayetlerini Devrimin merkez devletinin cinayetleriyle karıştırarak, salt T.C. Devleti'ni sarsmak için, girişimlerde bulunmak devrim devletinin katillerini temize çıkarmaktan başka bir işe yarmayacaktır.

Ayrıca yabancı, yayılmacı devrim devletine yakınlıklarını saklamayan siyasi partilerden yardım beklemek ortamı bulandırıyor

Görev dosyaları ayrı tutarak her cinayet grubunun arkasında oldukları açıkça belli olan yabancı devrim devletinin görevlileri hakkında dava açmaktır. Daha sonra da devrimin diplomatlarının, suikastçılarının çalışmaları karşısında kayıtsız kalanların sorgulanmasını sağlamaktır.

Bilmem ki "Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak" sözü yeterince açık değil mi?

Not: Komşu ülke: Türkiye ve öteki Ortadoğu ülkeleri.

Devrimin Merkezi: Tahran.

BU "TÜRK" CİNAYETİNDE

MERİKA'NIN SUÇU YOK!

Bağımsız sandığımız devletimize karşı son siyasal cinayet işlenmek üzereyken gelecekte bizi kökten yok edecek dil cinayetini belgeye dökmek gereksinimi duydum.

Sanmayınız ki yabancı sözcük merakından söz edeceğim. Bu cinayet bir soykırım gibi! Türkler dillerinin kök yapısını bozarak tarihte eşine benzerine rastlanılmamış bir ilki başarıyorlar; Türkçeyi ve binlerce yıllık kültürlerini öldürüyorlar.

"Top kaybı yapmak", "Geliş yapmak" diye başlayıp "müdahale etmek" yerine "müdahale yapmak" diye sürdürdükleri cinayetten örneklere daha önceki yazılarımda yer vermiştim. (Bkz. Mustafa Yıldırım, "Kökünü Öldüren" ve "Türklerin Kökünü Kim Öldürüyor?")

Aldıran olmadı! Yinelemek zorundayız:

"Zira" diye diye binlerce yıldır kullanılan "çünkü"yu unutturuyorlar. Yine "zira" diyerek koşulu yerinde, anadilin en güzel ezgisi "oysa" sözcüğünü de öldürüyorlar.

Adla ilgisi olmayan yerlerde "adına" diyerek yine binlerce yıllık "için" sözcüğünü de bir kişi yerine, kurum yerine eylemde bulunmak, anlamında kullanılan "adına" sözcüğünü de öldürüyorlar.

"Şu anda", "Bu saatte", "Bugün", "Yarın", "6 Mayıs'ta" demek varken, "Şu an itibariyle", "Bugün itibariyle", "Yarın itibariyle", "6 Mayıs itibariyle" diye diye Türkçenin yalınlığını öldürüyorlar. O arada Farsçanın "itibarı" nın da anlamını kaydırıyorlar.

"Annem artı babam", "Oraya gidiyorum artı dayak yiyorum" diye başlayarak "ve" demeyi unutturuyorlar. Bilmem ki hangi türedi "ve" ve "ile" yerine uydurdu matematikteki gibi "artı" demeyi...

"Artı"nın battığı yerde "ve" ye döneceklerine daha da kötüsüne başvurarak "Annem olsun, babam olsun" ya da "Ali olsun, Veli olsun" gibi "olmak" fiilinin kök anlamıyla hiçbir ilişkisi olmayan yapıları yerleştiriyorlar. Yazık oluyor "ve" ye ve hatta "ile" ye!

"Beş dakika oynadı" demek yerine "Beş dakika süre aldı" diye başladılar; "süre"yi öldürdüler. "Süre" ölünce Türkçede yalın olarak "Bir hafta" denilirken "Bir haftalık süreçte" demeye başladılar. Onlarca yıldır Öz Türkçedir diye "süreç" sözcüğüne direnenler, sonunda "süreç" demeden duramaz oldular.

Oysa "süreç" zaman ölçüsü değildi, bir işlemler dizisini anlatırdı. "Üretim süreci" denince "üretim süresi" anlaşılmaz; üretimde birbirini izleyen işlemler anlatılırdı. (Yabancıların "process – proses" ya da "vetire" dedikleri gibi.)

Şimdi artık zaman belirten "süre" ya da "dönem" yerine hep "süreç" diyorlar; "milletvekilliği döneminde" yerine "milletvekilliği sürecinde" diyorlar ve yazık oluyor hem "süre"ye hem de "dönem" sözcüğüne.

"Yoksa" yerine askerlikten kalma "aksi takdirde" diyerek Türkçenin binlerce yıllık güzelim koşullama sözcüğünü de öldürüyorlar!

Yabancı sözcükler öldürmez, süründürür, ama...

Bir dile birçok yabancı sözcük girip çıkabilir; dil güçlüyse ve dilin anlatım yapısı değiştirilmemişse, dil ölmez. Gün olur o yabancı sözcükler, beyinlerde doğrudan anlam, duygu yaratamadıklarından ayıklanırla. Oysa dilin temel tümce yapısı, kökleri, ana öğeleri öldürülürse dil çok kısa sürede ölür.

Ana yapı, bağlaçlar, fiiler ölünce bir fiilin çekimiyle, bir tek sözcükle anlatılabilecek olayı, uzun anlatmaya çalışırsınız da sözü bir türlü bağlayamazsınız, çünkü beyindeki dil yapısında, kalıplarında karşılık bulamadığınızdan diliniz dönmez, takılıp kalır. "Bastırdı" yerine artık "Bindirme yapmayı

gerçekleştirmeyi sağladı" ya da "Atağa kalktı" yerine "Hücum yapmak adına koşu yaptı" ya da "İlaç önerirken" yerine "İlacın öneriminde bulunurken" diye kıvranır durursunuz.

Bir sözlü-yazılı anlatımda değil de gözle görülür bir olayı, "Adamı vurdu" diye anlatmak yerine "Adamı öldürmesi söz konusu" diyerek olasılık belirten "Adamı öldürebilir" demeyi de unutursunuz ve sonunda "öldürmeyi kıldı" şaşkınlığına düşersiniz. Bu tür saçmalıklardan birkaç örnek:

"Özel önlem tedbiri alabilme durumu söz konusuymuş".

("Özel önlemlere başvuracaklar" demek istiyor)

"Bulduğum yer itibariyle göremiyorum."

("Bulduğum yerden göremiyorum" demek istiyor.)

"Maksimum yaptığı farkı uzak yaparak" ya da "En uzak ara yaparak"

("En uzun koşan" demeye çalışıyor, ama kıvranıyor.)

"Maça panik başlayabiliyorlar."

("Karşılaşmaya telaşla başlıyorlar" diyecek de artık dili dönmüyor.)

"Karşı karşıya geldikleri karşılaşmada"

("Son karşılaşmalarda" diyecek, ama dili çatlıyor.)

"85. dakika itibariyle oyuna dahil oluyor."

("85. dakikada oyuna giriyor" diyecek, ama bilgiçlik taşıyor.)

"Mücadele sonrasının hemen akabinde..."

("Karşılaşmadan hemen sonra" diyecek de "akabinde" sözcüğüne takılmış bir kez. Türkçe olmadığından kulaklarını da tırmalamıyor.)

"Yeteneklerini maksimize edebilecek."

"Kişisel görüşü herkesin kendi fikridir."

"Ödeme yapamadığımızı söz konusu yapamıyorum." (*)

"Gelişme" ya da "gidişi" yerine "gidişat" diye diye aklımızı şaşırtan TRT 1 ayaktopu yorumcusuna diyecek söz bulamıyorum!

"Kişiler" değil "isimler" eylemde!

Yukarıdaki örneklere, insanları, elma, armut yerine koyarak "Onlardan bir tanesi de Leyla" ya da "Bir tane çocuk" dediklerini eklersek...

"Ahmet topa vurdu", "Önde koşan Ayşe" yerine "O topa vuran isim Ahmet" ya da "Ayşe önde koşan isim" diyerek "oyuncu", "koşucu" diyemez oldular. Kişi yerine cismi olmayan "isim" sözcüğüne yemek pişirtenleri, topa vurduranlar vb.

"İsim" sözcüğüne insan bedeni giydirmek neden bu denli kolay?

Bu sorunun yanıtı, oldukça basit. "İsim" sözcüğünün karşılığı "ad" olduğuna göre "Oyuna giren isim" yerine "Oyuna giren ad" desek uygun olmalı; ancak olmuyor. Olmuyor, çünkü kulağımızı tırmalıyor, anadilimizde böyle bir tümcenin yeri yok. Öyleyse "isim" deyince neden oluyor. Oluyor, çünkü "isim" yabancı bir sözcük ve beynimizde bizi rahatsız edecek bir ses uyandırıyor.

Kişiler yerine "isim" demenin bir başka kolaylığı daha var. Bizi birçok adı kullanmaktan kurtarıyor. Örneğin "oyuna giren oyuncu", "sınıfa giren öğretmen", "otobüsten inen yolcu" demekten kurtarıyor. Beynimizi neden zorlayacak mışız ki ""oyuna giren **isim**", "sınıfa giren **isim**", "otobüsten inen **isim**" dersiniz olur biter!

*

Öğretmenler, yazarlar, doktorlar, hukukçular, gençler ve hatta yaşlılar özensiz. Yayıncılığı bozuk dilli TV dizisi üretmek sananlar, bu gelişmelere göz yuman duyarsız yayıncılar...

Bir kez daha yineleyelim ki kendilerini "dil savunucusu" olarak görenler de apaçık cinayete duyarsızlar ve hatta aynı kolaycılığa kaçarak cinayete yardımcı oluyorlar! Bazıları da "Türkçü" geçiniyor, ama Türkçenin öldürülmesine onlarca yıllık emekleri var.

Yazık oluyor bin yıldır öldürülemeyen bir dili köylülerin ağzından toplayarak, yıllarca uğraşarak yeni canlandırma ve yaşatma devrimine!

Yazık oluyor türkülere, çünkü tumturaklı, öz niteliğini yitirmiş bir dille ne türkü yakılabilir, ne öyküler yazılabilir, ne de düşünceler, irdelemeler, karşılaştırmalar beynimizden sular seller gibi akarak kültürümüzü geleceğe taşıyabilir.

Görüldüğü gibi bu cinayette yabancıların, özellikle Arapların, Amerikalıların, AB'nin, Siyonistlerin hiç ama hiç payı yok!

Örnekleri çoğunu spor karşılaşması (savaşır gibi "mücadele" değil) yayınlarından, geri kalanları da ünlü yazarlardan, ünlü gazetelerin haber metinlerinden aldım.

"İÇİN" ÖLDÜRÜLDÜ

"ADINA" DA ÖLDÜRÜLÜYOR!

Arkadaşıma, "Yeryüzünde kendi dilini öldürmenin kolayını Türkler buldu" deyince hemen üstüne alındı ve "Türkçeyi yaşatmak adına elimizden geleni yapıyoruz" deyiverdi. Sözü esirgeyecek değildim:

"Dünyada hangi toplum, ulus, millet ve her neyse vardır ki 'için' sözcüğünü öldürür?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizin cumhuriyetçi gazetenin haberlerine, köşe yazılarına bir bak bakalım 'için' diyecek yerde kaç kez 'adına' diyorlar?"

"Hiç öyle şey olur mu? Herkes bilir ki Ahmet'in adına imza atılır, gazete adına konuşulur. Yani kişinin ya da kuruluşun yerine iş yapmak adına..."

Birden durakladı, "Hay Allah!" dedi, "Aslında 'yapmak için' diyecektim."

"Aldırma" dedim, "dile bir yanlışlık yapışınca kurtulmak zordur."

"İyi de bu yanlışlık nasıl başladı? Biz, köylümüz kentlimiz yüzlerce ve hatta binlerce yıldır hep 'için' derdik!"

"Kolay oldu, çok kolay... Bir futbol karşılaşması anlatıcısının yaklaşık 21 yıl önce 'Topa vuracak oyuncu' yerine her nedense 'Topa vuracak isim' demesiyle başladı."

"Hiç 'isim' topa vurur mu? Ahmet vurur, oyuncu vurur..."

"Oldu işte! İpin ucu öyle kaçtı ki geçenlerde bir başka anlatıcı da 'İsmi çok anılan bir isim' deyiverdi."

"Ya **için** nasıl öldü?"

"O da bir futbol teknik yöneticisinin işi! Edebiyat parçalamaya başlamış ve 'Almanya'yı yenmek için' diyeceği yerde 'yenmek adına gidiyoruz' demişti. Sonra gerisi geldi.

Özel televizyonların özensiz, sonradan görme anlatıcıları, Ural-Altay'dan gelme binlerce yıllık 'için' sözcüğünü öldürdükleri gibi güzelim 'adına' sözcüğümüze de kıydılar.

Yazarlar, aydın geçinenler de kirli işe bulaştılar; cinayete yardımcı oldular. Yineliyorum, dünyanın hiçbir toplumu, 'için' yerine 'adına' demez!"

Arkadaşım birden canlandı:

"Bu top anlatıcıları var ya çok etkili insanlar. Geçenlerde Lig TV'de kullandığı sözcük sayısı yirmi biri geçmeyen genç adam, program konuğuna 'Ben bunu suratına söyleyeyim de!' deyiverdi. Karşılaşmayı anlatırken 'Başı' ve 'yüzü' demiyor da 'Kafası kanıyor, suratına darbe aldı" diyor. Hani neredeyse suratsız, diyecek!"

"Kabalık artık moda oldu! Sağ olsun devletin tepesindeki yöneticiler! Var olsun yeni yetme Anglo-Amerikan tezgâhından geçen yazarlar!"

"Haklısın, bu yazarlar İngilizce düşünüp Türkçe roman yazıyorlar ve..."

Arkadaşımın sözünü kesmek zorunda kaldım:

"İçin sözcüğünü kurtaralım, 'adına' sözcüğüne gerçek anlamını yeniden kazandıralım derken başımıza iş almayalım!"

"Ne de olsa devir, Molla (Melaye) Kadılar devri!"

"Kemal Bey ve mozaikçi arkadaşları, 'Cumhurbaşkanı da endişeli' diyerek işin kolayına kaçsalar da Cumhurbaşkanı Yüksek İslami Adalet Şurasını kendi İslam'ının kurallarına uygun oluşturuyor!"

"Washington, Atina, Brüksel, Londra, Roma, Erivan, Tahran, Şam, Bağdat, Erbil, Riyad, Moskova keyifle izliyor, her adıma alkış tutuyor."

"Böylesi bir durumda sözü mü olur 'için' in?"

"Olmaz olur mu? Baksana en Türkçü partinin önderleri bile 'entegrasyon' hocasından özür diliyorlar, biz senin okullarına yardım ettik' diyorlar. Ne için? Amerika ile 'entegrasyon' için!
Yani, "için" oğlu "için!"

TÜRKLERİN KÖKÜNÜ KİM KURUTUYOR? (1)

Müjdeler olsun. Türkçede 'fiil' çekimlerinden kurtuldunuz. Neydi o öyle her fiilin sonuna mastar eki, "mek", "mak" koyacaksınız ve sonra da ünlü, ünsüz uyumuna özen göstererek fiilleri çekeceksiniz: Döndüm, döndün, döndü, döndük, döndünüz, döndüler... Dönüyorum, dönüyorsun, dönüyor, dönüyoruz...

"Yapmak" fiili ile öyle bir "yapış yaptınız" ki insan parmağını değil, ayağını ısırarak. Sözü uzatmaya hiç gerek yok. İşte cinayetten kısa örnek:

Açıklaması yaptı.

Açıklayış yaptı.

Başlangıç yaptı.

Başlayış yaptı.

Başvuru yaptı.

Bitiriş yaptı.

Çıkış yaptı.

Deneyim yaptı.

Dolaşım yapıyor

Dönüş yaptı.

Geçiş yaptı.

Giriş kapısından giriş yaptı.

Giriş yaptığı kapıdan girdi.

Girişim yaptı.

Görüntüsü yapıyor

Görüşme yaptı.

Görüşmeler gerçekleştirdi

Gözden geçirme yaptı

Güzelleştirme yapmayı gerçekleştirdi.

İniş yaptı.

Kalkış yaptı

(Kan) alımı yaptı

Kayıp yaptı.

Koşuş yaptı.

Kurtarış yaptı.

Silkiniş yaptı.

Sürünüş yaptı.

Tadım yaptı.

Tanımlama yaptı.

Tanımlayış yaptı.

Toparlama yaptı.

Yaklaşması yaptı.

Yükseliş yaptı

Yükselme yaptı.

Yürüyüş yaptı vb. (*)

"Zira"

Yok, hayır; bu kez yabancıнын, etnik ayrılıkçının oyunu değil! Düpedüz hiçbir emperyalist, hiçbir ayrılıkçı da değil!

Hatta Türkçesi bozuk bir yazarın ödüllü kitabıyla da başlamamıştı: Planlı programlı bir saldırı da değildi! Şimdi unutmuş olabilirsiniz; ama bir 'futbol' karşılaşması anlatıcısının, şunun şurasında 15–20 yıl önce "top kaybı yaptı" ve ardından "zira (çünkü) en çok top kaybı yapan isim" demesiyle başlamıştı

Hatta öylesine yerli bir cinayettir ki neredeyse yabancı dilbilimciler, Türk araştırmacıları, "Siz ne halt edip de böylesine köklü bir dili acımasızca öldürüyorsunuz" diye hesap soracaklar!

Dünyada hangi toplum vardır ki anadilinin kökünü kesip atmak için ('adına' değil) aydınıyla, sanatçısıyla, yöneticisiyle, halkbilimcisiyle, eski ya da yeni yazarıyla, ozanıyla, genciyle, yaşlısıyla, mühendisiyle, doktoruyla, subayıyla, memuruyla, işçisiyle, köylüsüyle, 'sosyete' güzeliyle, zenginiyle, yoksuluyla böylesine uğraşır?

Dilciler, dil kurumcular ve dernekçiler! Bu işler olup dururken sizler panellerde mi oyalanıyorsunuz? Siz dilinin kökünü öldüren yazarları, yayın müdürlerini, yayın yönetmenlerini sert bir dille uyarımayacaksınız da kim uyaracak? Yoksa siz de "dönüş yapmakta" mısınız?

Büyük kentlerin büyük gazetelerinden umudu çoktan kestim. İş size düşüyor Anadolu'nun yiğit gazetecileri! Siz yazı gönderenleri uyarırsanız belki bir uyanış da başlar ve cinayeti önleriz.

(*) Örnekleri ana-medya yayınlarından ve bazı ünlü kitaplardan aldım

TÜRKLERİN KÖKÜNÜ KİM KURUTUYOR? (2)

Bir önceki yazıda Türkçenin fiil köklerini kurutmak için fiil çekimleri yerine 'yapmak' fiilini nasıl "yardımcı fiil" olarak kullanıldığına değinmiştik.

Türkçenin temel ögesi olan fiil kökleri kutulunca Türkçe anlatımın da bozulması kaçınılmazdı.

Öyle de oldu: 'Söylemek', 'demek', 'anlatmak', 'belirtmek', 'açıklamak' kök fiillerini kullanarak "dedi", "anlattı", "belirtti", "açıkladı" demek yerine saçma sapan anlatımlar türedi:

"..." anlatımı kullandı.

"..." diye konuştu.

"..." İfadesini kullandı.

"..." şeklinde ifade etti.

"..." şeklinde konuştu.

"..." diye zikretti

"..." diye ifade etti.

"..." şeklinde slogan attı.

Kulak tırmalanmasından kaçmanın en kestirme yolu yabancı sözcük eklemektir.

Beyinde açık bir anlam yankılanması yaratmayan yabancı sözcük eklendikçe bozuluyor; bozuldukça ekleniyor. "Başkan 'Start alınma sürecinin başladığı' ifadesini zikretti" örneğinde olduğu gibi.

Haberleştiren ya da köşede yazan kişi, bir başka kişinin sözlerini, satırlarını "..." arasına olduğu gibi alınca, o kişinin ya öyle konuştuğu ya da öyle yazdığı belirtilebilecekken, "Adam '...' şeklinde ifade etti" diyerek saçmalıyor.

Saçmalıyor, çünkü konuşma bir cisim değil ki şekli olsun!

Saçmalamanın önü bir kez açılınca gerisi de geliyor: Kök fiil çekimiyle "verebilir", "gelebilir", "verecek", "gelecek" diyeceği yerde kıvırtıyor ve "vermesi söz konusu olacak" diyor.

Kökler yıkılınca yabancı sözcüklerin kullanımının çoğalması da saçmalığı yoğunlaştırıyor:

"Uzakta" ya da "uzaklıkta" yerine "Çok uzak mesafede" yani "çok uzak uzaklıkta" demek zorunda kalıyor.

Kökler ölünce yineleme, gereksiz söz ekleme kaçınılmazdır:

"Faaliyetlerini yürütmeye devam etti"

"Faaliyetlerini sürdürmeye devam etti."

"Kapının faaliyete geçirilmesi bekleniyor."

"Şu anki süreç itibariyle..."

Kök ve çekim kalkınca köklerden takılarla anlatım da ölüyor ve "Geçen süre zarfında" örneğinde görüldüğü gibi yeni buluşlar türüyor. Oysa "Geçen sürede" dese kıvrınmayacak.

Kök öldürülünce Türkçe sözcükler de birbirini öldürmeye başlıyor. Bir işin aşamalarının tümünü belirten "süreç" sözcüğü, "dönem" sözcüğünün yerini alıyor. "Gelişim süreci", "üretim süreci" ne denli uygunsuz, "Bir aylık süreçte" o denli saçma değil mi?

Hem 'süre' hem de 'dönem' öldürülünce onlarca yıl sonra bir başka yabancı, "İtibar" sözcüğü dillere yapışıyor.

Sorun bu sözcüğün yabancılığından çok; saçmalıklar üretimine katkısındadır:

"Şu anda", "şimdi" ya da "şu andan sonra" diyeceği yerde "Şu an itibariyle" diyor ve beyinde bir anlam karşılığı bulunmayan "itibar" sözcüğüne de yazık ediyor. Bununla kalsa neyse, bir ceza davası açılmasına neden olacak "itibar" kullanımını daha da ilginç: "Dövülmesi itibariyle..."

"Dövlüdüğüne göre" mi, "Dövlükten sonra" mı ya da "Dövlüdüğü için" mi? Hiç belli değıl!

Bu yıkım işinde sayısız öğretmenin yer alması, kötülüğün gelip geçici bir öykünme olmadığını gösteriyor ve biz de telaşlanacağımız yerde "panik yapmaya başlıyoruz!"

Ne dersiniz?

Çok mu kötümseriz?

GAZETECİ OLMAK ZOR!

ANADOLU GAZETECİSİ OLMAK DAHA ZOR!

Bizans İstanbul'unun medyası yazılarıma yer vermezken, olağandışı koşullara karşın direnen Anadolu gazetelerinde köşe yazılarımin yayınlanmasından övünçlüyüm. Tarih araştırmalarımından – özellikle Bağımsızlık Savaşı dönemi- bilirim ki işgalde o, "yerel" denilerek, kimi zaman küçümsenen, gazeteler olmasaydı direniş de olmazdı, ben de bağımsızlığın değerini o denli iyi anlayamazdım.

Şimdi onların birçoğuyla birlikteyim: Van Şark Yıldızı, Yeni Giresun, Bolu Olay, Muğla Devrim, Antalya Akdeniz Gerçek, Bodrum Yarımada, Adana Söz, Kıbrıs Volkan, Foça Pres, Eskişehir 10 Dakika TV, Aydın Mercek ve Ordu Gerçek!

Onları okurken bilgilenmekle kalmaz Anadolu'nun nabız atışlarını da duyarım. Gazeteci dostların üstünde acımasız baskıları da öğrenirim. Kimi zaman o tür olayları Bizans-İstanbul'undaki gazetelere iletirim, belki destek olurlar, diye; ama ne yazık ki umutlarım boşa çıkar!

Anadolu'da kentler küçüktür, insanların gözü üstünüzdedir, devlet gücünü hukuk dışı kullanan görevlilerin eziyetleri de bazen dayanılmazdır. Ordu Gerçek'in sahibi, başyazarı, ezeli muhalif (gazeteci öyle olmalı) Erdoğan Erişen'in başından geçenler, ibretlidir. Bir olayı onun kendi satırlarından özetliyorum:

"1986 yılıydı... Bizim Ordu Gazetesi'nde çalışıyoruz. Sıkıyönetim sürüyordu. Çernobil faciasının bulunduğu etkilediği ilk bizim gazetede haber olmuştu. Fındık dışsatımı duraklayınca biz de olmuşuk birer vatan haini. Günümüzün AKP Genel Başkan Yardımcısı Necati Çetinkaya o zamanlar Ordu'da valiydi.

Hür Demokrat Parti kurulmuştu. Başkanı Mehmet Yazar'dı. Parti simgesi, 16 kökünü Anadolu'ya salan çınar ağacıydı. Kuruluş haberine 'Yeni partisinin adı Hür Demokrat Parti, amblemi de kökü Türkiye'nin bağrından yükselen bir çınar ağacı' diye başlamıştım.

Ertesi gün Yazı İşleri Müdürümüz Bayram Yazar, yüzü al al, gazete bürosuna daldı; 'Emniyetten geliyorum; yaktınız beni!' dedi, "Ben yazmadım, dedim" diye ekleyip arka kapıdan çıkıp gitti.

Anında bir ekip arabası kapıya dayandı. Üç sivil, ellerinde bizim gazete... İçlerinden biri, 'Türkiye'nin yeni partisi Ordu'da da kuruldu' başlıklı haberi göstererek, 'Bunu kim yazdı?' diye sordu. Bizim arkadaşlar bana bakmış olacaklar ki daha ağızımı açmadan ekip başı, 'Sen bizimle geliyorsun!' dedi. Beş-on dakika sonra sorgudaydım:

- Bunu sen mi yazdın?

- Evet...

Şef, daktilodaki memura emretti:

- Yaz! Suçunu kabul etti...

- İyi de suçum ne?

- 'Yazdım!' demedin mi?

- Tamam da suç bunun neresinde?

Gazeteyi önüme attı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. O zamanlar baskıda ofset, dizgide bilgisayar Ordu'ya girmemişti. Yazılar kurşunlu entertipte, başlıklar elde kumpasla dizilmekteydi. Dizgicimiz rahmetli Hopalı Bahtiyar haberdeki 'Kökü' kelimesini, 'Kötü' olarak dizmiş. 'Kökü Türkiye' olmuş mu sana 'Kötü Türkiye.'

'Devleti küçük düşürmek' diye başlayan madde gereğince hakkımda 6 aydan 3 yıla kadar hapis istendi. Beni yakalamayı başarmışlardı bir kez.

Hür Demokrat Parti kuruluşundan 6 ay sonra kapandı; ancak yazdığım yazının davası 3 yıl sürdü ve sonunda beraat edebildim."

Erdoğan Erişen şükretmeli! şimdilerde olsaydı, daha mahkeme bile başlamadan 3 yıl yatabilirdi; üstelik işin içine "Kaos yaratmak" suçunu da ekleyebilirlerdi.

Anadolu'nun değerli gazetecisi arkadaşlarım! Bence yeni bir sözlük oluşturmalısınız. Gelecek günlerde alıştığınız halk deyimleri bile başınıza dert açabilir. Üstüne bir de "mahalle imamı" denilen iktidar müfettişleri gelirse...

Her neyse en iyisi sözü burada keseyim; yoksa iinizi yine karartacağım. Size kolay gelsin!

KARA VİCDAN

Kendilerini zor duruma düşüren her görevlinin daha sonra acılar çekerek öldüğünü anlattılar.

"Hoşgörü" diye diye afyonladılar, zulümle bitirdiler.

Aslında başkalarını hoş görmek gibi bir niyetleri yoktu, istedikleri kendilerinin serbest örgütlenebilmeleriydi.

"Demokrasi de bunlar olur mu?" diye yakındılar, ama İmam'ı rehber, diktasını "İslami Düzen" diye ezberletmeye çalıştılar.

Amerika'ya "şeytan", Türkiye Cumhuriyeti'ne "taguti rejim" dediler, ancak Amerikan yanlılarıyla birlikte devletin köklerini sökmekte yarıştılar.

Yıllarca "milli mücadele", "milliyetçi, mukaddesatçılık" deyip durdular, ama Türk subayının belini kırdılar; Ermeni iftiracılarının önlerini açtılar!

"Batı taklitçiliği" diye diye 80 yıllık gelişmeyi aşağıladılar, sonra Batı'da sırtlarını sıvazlattılar; pabuç gibi Amerikan madalyalarını boyunlarına astılar, Riyad krallarının eteğine yapıştılar!

"Ulu Hakan Abdülhamit Han" diye diye göz boyadılar, sonra da "Türk" demekten utandılar!

"Unsurîyetçi değiliz" diye diye, ana unsuru azınlığa dönüştürmek için sınırları vizesizlere açtılar, sınırlarda nüfus yapısı gün geçtikçe bozulacak!

"Vatan" dediler, "millet" dediler, "din-iman" dediler, yurt topraklarını Hıristiyan kolonicilerine açtılar!

Sünniliği kimselere bırakmadılar, ama örtülü Şia işgalinin önünü açtıkça açtılar.

"Kardeşimiz" dedikleri komşu devlet başları sarsılıp yıkıldıkça ne Osmanlı eyaletçiliği para ediyor, ne de Batı taklitçiliği!

Daha da sertleşecekleri, acımasızlaşacakları kesin!

Onlara göre Türkiye bölünüp parçalanası bir "Dar'ül Harb"

Türkiye Cumhuriyeti onlara göre, yerin yedi kat dibine sokulası bir "İslam'a düşman" bir rejim.

Düşlerinde bile görmemişlerdi bu denli kolay yıkabileceklerini.

Şimdi şaşıyorlar başarılarına, ama inanamıyorlar, her gün yıkılma korkusuyla kıvranıyorlar; kıvrandıkça daha çok yıkıyorlar!

Ne yapıp edeceklerini bilemiyorlar!

Bir yanda Batı'nın önüne geçilmez para-silah gücü, öte yanda dini kullanan sahtekâr diktatörlerin yadsınamaz silah donanımları!

Ey Millet!

Şimdi sen, olup biteni görmezden gelip, üç günlük çıkarını düşünerek sandığa gideceksin ve elin hiç mi sızlamayacak?

Daha önceleri olduğu gibi, "Ne yapalım yanılmışız" diyerek kurtulacağını mı sanıyorsun?

Yanılıyorsun, çünkü böyle diyebilme hürriyetin dahi kalmayacak!

Vicdanları körelmiş diktatörlerin ezdiği, zulmettiği erdemli insanların, yaşamları şimdiden kararan gelecek kuşakların ahı seni tutacak!

ADINDA "CUMHURİYET" OLMASI YETMEZ

Halk, yani biz, yolsuzluklara kızsak da asıl davanın köklü değişikliklerle geleceğimizin yeniden kurulması olduğunu en azından duyumsuyorduk.

Ne var ki halka, yani bize, değişimin adımları, önündeki iç-dış engelleri anlatamadıktan sonra seçim, seçime benzemezdi. Memleketi dert edinmiş kişilerin bırakınız yazma ve kitlelere anlatma özgürlüğünü; kendi aralarında görüşme özgürlüğü bile yok edilmişti. Basılı – görsel yayın organları, en temel ahlak ilkelerine bile uymayan, iftiradan çekinmeyen, yüz yıllık kinleriyle önüne geleni ezmeye kararlıların elindeydi. Ezbere konuşmayanlar, bilgiye ulaşıp düşünmeyi iş edinenler bilirler sansürün, baskının ne demek olduğunu.

Siyaseti yalnızca Meclis'te ve alanlarda konuşmak, yalnızca konuşmakla sınırlı gören artistik liderlerin tarih bilgisine dayanmayan, çözümlenemelerden uzak, derme çatma sloganlarıyla, sokak ağzıyla kaderimizin değişeceği umudunu yamaları, ihanet olmasa bile, halkı, yani bizi, ham hayallerle oyalamaktan başka ne olabilirdi ki! Ortam adaletsizse neden hayal satarlar ki?

Adında "Cumhuriyet" olması yeterli mi? Dört yıl önceydi. Karadeniz'in halk adamlarından arkadaşım, "Cumhuriyeti savunanların yüz binlercesi alanlara iniyor ama 'Cumhuriyet' ile birlikte anılan gazetenin satışı 50-60 bin! Gazetenin yayın politikasına karar verenler bunu neden düşünmez?" diye sormuştu da "Galiba adıyla idare etmeye çalışıyorlar!" diye kendisi yanıtlamıştı.

İki gün önce gazeteciler açık toplantıda son sandık oylamasını değerlendiriyorlardı. Deneyimli gazeteci arkadaşım "Şeytan ayrıntı da gizlidir" diyerek toplantıdan bazı bölümleri anlattı: Bir dinleyici de seçim hilelerine değindi ve hile ortamında seçimin nasıl kazanılacağını sordu. Toplantının esas konuşmacıları birçok söz ettiler, ama sorunun yanıtı da arada kaynayıp gitti.

Bu çaresizliği yadırgayan bir başka dinleyici, "Deminki soruya hiç cevap vermediniz. Bu hileler yapılmadı da ondan mı?" diye başladı ve "Ama millet internette bas bas bağıyor. Çeşitli örnekler anlatılıyor. Ne siz, ne parti hiç sesini çıkarmıyor" diye ekledikten sonra soruları sıraladı:

"Böyle düşünmekten utanalım mı? Biz aptal mıyız? Bir hurafeye mi inanıyoruz? Gerçekti de hayal mi oldu?"

"Sizin böyle gözleminiz, tespitiniz yoksa söyleyin! Biz de rahatlamaya çalışalım; ama varsa, şöyle çalışılmalı, böyle çalışılmalı, şunu yapmalı, bunu yapmalı, demenin hiç bir anlamı kalmaz. Ne yapılırsa yapılsın hile galip gelecek demektir!"

Asıl konuşmacılar, hileli durumdan kuşkulandıklarını belirtmekle yetindiler. Bayan gazeteci de ortalığı geren soru sahibine döndü ve "Ama öyle düşünürsek demokrasiye inancımızı yitiririz" diyerek durumu kurtarmak istedi. Ortalığı sorularıyla geren kişinin aklı böyle ezberlere yanıtlara yatmıyor olmalıydı. Bu demokrasi anlayışına şaşırılmışçasına "Demokrasi hileleri değil, hileler demokrasiyi yok ediyor" diye mırıldandıktan sonra sesini yükseltti: "Hile varsa, demokrat olmanın anlamı yok ki!"

Toplantının sonuydu, ama gerçekçi tartışma yeni başlıyordu. "Cumhuriyet" adının her sorunu çözeceğine inanmış oldukları anlaşılmalardan biri, "Öyle sonucu değiştirecek hile yok. Allah razı olsun Emrehan Halıcı'dan (CHP Milletvekili, DSP-CHP Bilgi İşlem uzman tasarımcısı.) O sistemi kurmasaydı sonuç çok daha kötü olabilirdi" deyiverdi.

Arkası geldi: Parti'nin seçim görevlisi olduklarını belirtenler, yalnızca 1400 sandıkta sorun olduğunu, onlara itiraz edildiğini anlattılar. Ezbere sözlerden sıkılan asli konuk, "Eee, ne olmuş?" dedi ve ekledi "197 bin sandık var; 1400 sandığa bakarak oylamanın tümü için 'Sorun yok' kararı veriyorsunuz!" Karşısındakiler, "Başka şikâyet, başvuru olmadı" demekle yetindiler.

Olayın ilmini kaptığı belli olan bir Bayan, "İyi de, Türkçe olimpiyatlarının tam sayfa reklamının Cumhuriyet'te ne işi var?" diye soruverdi. Soru acıydı. Asla yönelik bir yanıt da gelmedi.

Bir kez daha anlaşılmişti ki zevahiri kurtarmaya çalışmak sonucu değiştirmiyor; çünkü Cumhuriyetin bağımsızlığını, özgürlüğümüzü savunmaktır asıl iş! Öyle başlarsan adına yakışırın; yoksa gerisi "adıyla aldatmak" oluyor.

VAN'DA, ESKİŞEHİR'DE VE AKDENİZ'DE

ONLAR VARSA YENİLMEK YOK!

Birkaç yıl önce Van'dan bir haber gelmişti: İki bombadan biri kitap satış yerinin önünde patlamıştı. Kitap satış yerinin ve Şark Yıldızı gazetesinin yöneticisi, Öz Türkçenin ustası Deniz Baş Hanım'ı aradım. Ne denli sakindi yanıtlarken bilemezsiniz:

"İki bomba patladı diye Van'ı bırakıp gidecek değiliz!"

Bana susmak düştü; çünkü telaşımdan utanmıştım. Her hafta köşe yazımı Van'a gönderirken Şark Yıldızı'nın Deniz Baş'ı ile o görüşmemizi anımsar, başımı iki yana sallar, iç çekerim.

Yurdumun Doğu'sundan Batısı'na yol alıyorum. İlkokulda yürüyüş öğretilirken "Eskişehir – Eskişehir – Yalçın kaya sarp yeri!" diye başlayan marşı söyletirdiler. Yıl 1954; Gazi Mustafa Kemal Atatürk dünyamızdan ayrılalı daha 16 yıl olmuş. Onunla omuz omuza Çanakkale'de, Sakarya'da savaşılan dedemiz sağ, babamız onun döneminde okuyabilmiş, anamız da öyle... O zamanlar kimse Gazi'ye sövmüyor!

Yıllar geçti; ben marşın sözlerini unuttum. 9 yıl önce Armoni komutanına uğramıştım. Bu marştan söz ettim. Albay ayağa kalktı, "Yürüyüş adımlarına iyi uyar" diye başladı ve marşı, "Es-ki-şehir Es-ki-şe-hir... Sol! Sol! Sol!"

Albay marşın sözlerini ve notalarını bana iletceğini söyledi; ama sanırım işlerinin çokluğundan yollayamadı.

Geçenlerde Eskişehir'de yayın, sanat girişimi denince Sibel Kumsal Erenoğlu gelir. Yazılarımı yayınlayan 10 Dakika Haber ve Kadının Sesi dergilerinin sahibi-yöneticisidir. Marş olayını ve anılarımı Sibel Kumsal'a yazdım; "Bakalım" dedim, "Eskişehirli bu marşlarını anımsıyorlar mı?"

On beş gün geçti. Sibel Kumsal'dan bir ileti aldım. "Sivil Toplum" toplantısı, yani benim dememle derneklerin, kitle örgütlerinin toplantısı varmış. Sibel Kumsal öncülüğünde çok sayıda konuğa foto-kopya ile çoğaltılmış birer yaprak dağıtmış. Katılımcı Eskişehirli ellerindeki Eskişehir Marşı satırlarına öylece bakarlar Sibel Kumsal programa aldırılmamış ve sahneye fırlayıp mikrofonu kaparak marşı söylemeye başlamış, salon da ona katılmış. Eski usta öğretmen de gençliğinin heyecanı ile mandoliniyle marşı çalıyormuş.

Böylece anımsamış Eskişehirli, İstiklal – Bağımsızlık (Kurtuluş değil) günlerini...

Sibel Kumsal, iletisine marşın sözlerini de eklemiş. Gözlerimde ince bir sızıyla okudum, onurlu, gurulu çocukluk günlerime döndüm. "Belki şimdilik yeniliyoruz, ama Van'da Deniz Baş, Eskişehir'de Sibel Kumsal var! Gün olacak yine kazanacağız!" dedim.

Aynı gündü, Akdeniz Gerçek gazetesi geldi Antalya'dan; Başyazar Songül Başkaya, partisine rağmen yine eleştiriyordu, Antalya'daki uygulamaları. Bir önceki dönem de yolsuzlukları, orman kıyımlarını, kenti yıkanları kıyasıyla eleştiriyordu. Dava edilmeler, baskılar onu yıldırıyordu. "Şaşılacak şey!" demişimdir, "Hem savaşıyor, hem de iki bebek büyütüyor."

Akdeniz Gerçek her geldiğinde heyecanlanırım, "Akdeniz-Akdeniz suları berrak deniz / Karşıda yar ağlıyor bırak geçeyim deniz" diye Ege kıyılarına yürüyen bağımsızlık savaşçıları anarım!

Gördüğünüz gibi feministlikle faşizmi birbirine katarak, kadınları ABD ile Doğu karanlığında boğmak isteyen, yurdun bağımsızlığını-yurttaşların özgürlüğünü bir yana bırakarak kadınlarımızı büyük işgalin süsü yapmak isteyen "Besleme Dernekçi", gâvur fonu meraklısı kadınlardan çok, ama çok değişik onlar!

Daha başkaları da var; onur savaşçısı, halkın çocuğu Bayanlar! Onları da yakında anarız.

Onlar varsa ne gam!

Yine bir ateş yakılır Ulus Dağı'nda!

MAHDUM PRENSLER - KERİME PRENSESER

Gün geçmiyor ki yolsuzluk öyküleri yayınlanmasın. Yalnızca günlük haberlerle yetinilse neyse, bir de "maskeli soygun" gibi kitaplar yazılıyor. Oğulların-kızların babalarının devlet katındaki konumlarından yararlanarak zenginliklerine zenginlik kattıkları ileri sürülüyor. Zenginlik doğrudur da, kaynağın yasa dışılığı yanlıştır.

Ezelden beridir padişah-sultan-krallar çıkarlar ağı kurmazlarsa ayakta kalamazlar.

Kazançlara 'yolsuzluk' denilmemesi için en kestirme yöntem, devletin ihalelerine, şirketlere aile yakınlarını ortak etmektir.

Öncelikle mahdum-prensler, müteahhitlere, enerji şirketlerine ortak olurlar. Prens-mahdumların ortak olmadığı bir iş yoktur.

Her ortaklığın alt ortaklığı, her alt ortaklığın taşeronları, taşeronların ekipleri vardır. Hesap makinesine vurulursa sebeplenelerin sayısı birkaç küçük ülke nüfusuna eşit çıkar.

İşlemlerin kâğıt üzerindeki yasalara uygundur. Kimse kalkıp da usulsüzdür, yasadışıdır diye onları mahkemeye veremez.

Mahdum prenslerin cebine akan para şeraite uygun paylaşılır.

Paranın bir bölümü, ne olur olmaz, ihtilal-darbe filan olurda açıkta kalınır, denilerek ihtiyat akçesi olarak yabancı bankalara, borsa şirketlerine emanet edilir.

İhtiyat akçeleri, banka havaleleriyle kayda geçmesin denilerek diplomatik bavulla taşınır.

Çoluk çocuk yedi sülale aniden ülkeden ayrılmak zorunda kalır, denilerek devlet kasasından ekstra hizmet uçakları alınır.

Gidilen ülkede açıkta kalınmasın denilerek önceden evler alınır.

Gidilen ülkenin devleti, mahdum-prensleri ve ailelerini sınır dışı etmesin, diye oranın devlet adamlarıyla, kraliyet aileleriyle önceden yakın ilişki kurulur. Bazıları akçeli işlere dolaylı yoldan ortaktır zaten.

Mahdum-prensler ve dahi kerime-prensesler kendi ülkelerinde dinden, ahlaktan söz ederler, gittikleri yabancı ülkede her türlü kepaze âleme dalarlar.

Bu öykü burada bitmez, ama hemen belirtmeliyim ki sözünü ettiğim mahdum-prens ve kerime-prensesler, Körfez şeyhliklerinde, Suudi Krallığı'nda, Libya Saltanatı'nda vb. yaşamaktadırlar.

Her yaptıkları, dinen uygundur. Dinen uygunsa sizin devletin yasalarına, toplumsal ahlaka uymasa da olur!

Çok ısrar ederseniz yeni yeni fetvalar verilir ve uygun yasalar icat edilir!

Türkiye'ye gelince; her gün şu yasaya aykırı, bu yönetmeliğe uymuyor, diye bağırıp durmanın yararı yok, çünkü devlet gücünü, cemaat gücüyle birleştirenlerin yasaları kendilerine göredir, sizin yasalarınıza uyma zorunlulukları yoktur.

Boşuna haber yapmak da, zahmet edip kitaplar yayınlamak da yararsızdır, çünkü sebepleneler kutsal cihat yolunda yürümektedirler. Hâkimiyet milletin değildir, o millet artık kul olmuştur.

Muhalefet partisi mi? Onlar da stratejik (!) ortağın çocuklarıyla el ele verdiler. Her gün artan baskıya, zulme karşı halkı birleştirip ses yükselteceklerine, halkla birlikte göğüs gereceklerine internetle-cep telefonuyla, sonu gelmez günlük sokak ağzı çekişmeleriyle, sıradan nutuklarla muhalefet ettiklerini sanıyorlar ve iktidar umudu dağıtıyorlar.

Onlar rahat, dokunulmazlık zırhları da var! Onlara yanaşan kalem erbabı da rahat, çünkü arkalarına Amerika'yı aldıklarını sanıyorlar.

Namumlu aydınlara, erdemli gazetecilere gelince, onlar her dönemde olduğu gibi yalnız başlarına

savaşımdalar ve laf dinlemiyorlar, baskı ve zulme karşın inatla direniyorlar.

Diyeceksiniz ki bu ne biçim yeni yıl yazısı?

Karanlıkta boğulurken masal mı anlatsaydık ya da gökten zembille inme bir lidere inanın, gerisini merak etmeyin mi, deseydik?

[1] Türk Belediyeler Birliği Derneği ile Alman Hristiyan Demokrat Parti örgütü Konrad Adenauer Stiftung arasında yapılan katkı sözleşmeleri tutarı, yalnızca 1997-2001 döneminde, 1.650.000 DEM'dir. Ergün Poyraz, *AKP'nin Temel İçgüdüü*, Toplumsal Dönüşüm Y ., İst. 2004, s.283.

[2] AB'nin para akıttığı tüm ilişkiler için bkz. Yılmaz Dikbaş, *Avrupa Birliği-Tabuta Çakılan Son Çivi*, Asya Şafak Y. ,İst., 2007.

[3] Güncellenmiş listeler ve ayrıntılar için Bkz. *Sivil Örumceğin Ağında*, 22 Basım ve *Ortağın Çocukları* kitapları.

[4] Can Paker, gazetelere Soros'tan 2 milyon Dolar aldıklarını açıkladı.

[5] Dışışleri Bakanlığı elemanlarından Burak Akçapar, daha sonra Washington'da görevlendirildi.

[6] TESEV Dış Politika Direktörü Mensur Akgün Başkanlığındaki komisyonun üyeleri: Aslan Gündüz, Süheyl Batur, Kezban Hatemi Rum Ortodoks Kilisesi Avukatı), Luis Bakar (Ermeni Ortodoks Kilisesi Avukatı), Can Baydarol (SODEV), Cengiz Aktar (Radikal Gazetesi), Fikret Toksöz (Marmara Belediyeler Birliği Genel Sekreteri.) Komisyon "*Kopenhag kriterlerine (kıstaslarına) uyum amacıyla yapılan Anayasa değişikliklerini, yasaların nasıl uygulandığını, uygulamadaki aksaklıkları takip etmeyi amaçlayan*" bir rapor hazırlayacak. TESEV'in ABD hazinesinde para alan örgütlerle yürüttüğü "proje"nin toplam bütçesi son 4 yılda 1,5 milyon doları geçmiştir. (*Hürriyet*, 22.10.2002.) Ayrıca geniş bilgi için bkz. *Project Democracy – Sivil Örümeğin Ağında*, 22. Basım ve Ortağın Çocukları kitabının 3. Basımı.

[7] Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı, Rockefeller Vakfı ve Alman 'stiftung'larından aldığı desteğin (Alman vakıf ilişkileri için bkz. Ergün Poyraz'ın "*AKPapanın Temel İçgüdüğü*" kitabı) yanı sıra 2002'de ilk ve orta öğretim kitaplarının değiştirilmesi (375.923 Euro), insan hakları ve sivil toplum (408.091 Euro), Çocuklar Avrupa Tarihi Yazımı (181.140 Euro); 2005'te Kadınların Üretimine Destek (67.765,35 Euro) çalışmaları için AB'den toplam 1.032.919 Euro'luk katkı sağladı. (Yılmaz Dikbaş, *agk.*, s.348-9.)

[8] Konuşmanın bazı bölümlerini 'Osmanlı jargonu'ndan Türkçe'ye çevirdim.

[9] Üçpınarlılar sonradan gerçeği öğrenince Yunanlılara arazi satmayacaklarını, söylediler. Sakatlar Derneği Şube Başkanı Osman Çiyancı ise "Yardımın 10 yıldır genel merkezleri aracılığıyla ulaştırıldığını... Utah eyaletinden gelen malzemeyi... 2 ay önce İzmir Limanı'ndan aldıklarını" anlattı; "Bizim bildiğimiz ABD'den bir kilise tarafından yapılan yardım olduğudur... sapık bir tarikat olduğu iddia edilen Mormon Tarikatı tarafından gönderildiği ileri sürüldü. Biz öyle olduğunu sanmıyoruz" dedi. (Gazete Vatan, 22.4.2008) Ahir Zamanı Azizlerinin yaygın bağlantıları için bkz. Ortağın Çocukları, 3. Basım, UDY, 2011

[10] Dikkat: Türkiye'nin resmi sivilcelerin yakıştırdıkları gibi 'düşünce kuruluşu' değil, Amerikan ordusunda gizli görüşmelerin yapıldığı güvenli, kapalı yer. TSK'de son konuşma kayıtlarının basına ve internet ortamına sızdırıldığı düşünülürse ABD ordusu komutanlarının ve elemanlarının duyarlı konuları "Think Tank" de konuşmalarının yararı çok açık.

[11] "Islamo-facist Terrorist", *Savaşmadan Yenilmek*, 2. Basım, 2007, s. 94-97.

[12] Smith Richardson: Kimya şirketi 'Vicks' in sahibi.

[13] John M. Olin: En büyük klor-kostik soda, bakır alaşımları, Winchester silah-cephane üreticisi; yıllık satışı 3,2 milyar Dolar.

[14] Lynde Bradley: Elektronik şirketi. Daha sonra yeni ortaklıkla Rockwell International oldu. Bilgisayar, program vb. üretiyor.

[15] JINSA: İsrail devletinin en büyük destekçisi: Bizim resmi görevlilerin uğrak yeri.

[17] Anayasa mahkemesi üyelerine yazılı hakaretten yargılanmış olan Mustafa Erdoğan AKP hükümetince AİHM yargıçlar kuruluna önerildi; ancak AİHM aday kişinin özelliklerinin koşullara uymadığını belirterek kabul etmedi.

[18] Hudson Enstitüsü'nün CIA, İsrail kuruluşları ve Türkiye sivil-asker bağlantıları için *Ortağın Çocukları* (UDY, 2011) kitabından yararlanılabilir.

[19] Sabancı Üniversitesi'nde kurulan IPM'de (İstanbul Politika Merkezi) başta RAND danışmanı Sabri Sayarı ile NED-TESEV-Belediyeler Birliği projelerinin yönetmeni Fikret Toksöz; USIP, Kokkalis Program Harvard ile çalışan ve Henri Barkey'in Deniz Kulübü yemeğine katılan, TESEV danışmanı Ahmet Evin, TESEV yöneticisi Ersin Kalaycıoğlu, İsveç Büyükelçisi Henrik Liljegren, sivil hareketin ünlüsü eski Boğaziçi Üniversitesi Rektörü Üstün Ergüder, Korel Göymen, Bahri Yılmaz, Temel İskit bulunuyor. *IPM'ye ilişkin daha ayrıntılı bilgi için: Ortağın Çocukları kitabından yararlanılabilir.*

[20] Esposito'nun devlet üniversitesini Georgetown'daki Hıristiyan Müslüman Anlayış Merkezi'nde çevirdiği konferans dolapları için "Sivil Örumceğin Ağında" kitabından yararlanılabilir.

[21] 27 yıldır Washington'da çalışan Yılmaz Polat basın toplantısını izlemişti; ama haber-yorumu medyada yer bulamamıştı. Medyanın, özellikle gazetelerin onun haberlerine, yorumlarına yer vermekte güçlük çekmelerinin nedenini çözmek o denli güç değil. Yılmaz Polat, medyanın yayınlamadıklarını kitaplarında yayınladı. Son 3 kitap: Washington'da Akrobasi, CIA'nın Muteber Adamı, CIA Pençesinde Açılım.

[22] Amerikan projesi olmayan "açılım"a Amerikan katkılarının kişiden kişiye ayrıntıları için Yılmaz Polat'ın, CIA'nın Muteber Adamı (UDY 2008) kitabı yararlı olabilir.

[23] ARI Hareketi Derneği yöneticisi Zeynep Damla Gürel, CHP yönetiminden ayrıldıktan sonra Nisan 2008'de Cumhurbaşkanı Abdullah Cumhur Gül tarafından danışmanlığa getirildi.

[24] Işık Kansu, "Mahrem Kutu Açılıyor", *Cumhuriyet*, 5.1.2008.

[25] Moon'un Türkiye ilişkileri için Sivil Öümceğın Ağında kitabının Moon Bölümünden yararlanılabilir.

[26] Amerikalılardan öğrendikleri biçimde "Kürt Açılımı Work Shop" ya da "Kürt Açılımı Atölye Çalışmaları" yerine Türkçeye özen göstererek "Çalıştay" demeleri merhametten midir?

[27] www.habergazete.com/Arsiv/12-13-2007/POLAT.htm

Haber-yorumunu yayınlamama izin veren gazeteci Yılmaz Polat'a teşekkürlerimle...

[28] Bu satırların yazılmasının ardından bir yıl geçmişti. Ambassadorların sözde diplomatik dille yurttaşları "saf" yerine koyarak ABD çıkarlarını savunmalarına iyi bir örnek yayınlandı: Faruk Loğoğlu, "*Türkiye, füze savunma girişimine ciddi ve inandırıcı bir gerekçesi olmadığı halde 'evet' diyemezse, bu önce NATO içinde bizi yalnızlığa itecek, sonra ABD ve Avrupa'yla aramızdaki mesafeyi daha da büyütecektir*" diyordu. (Faruk Loğoğlu, "NATO Savunma Sistemi Türkiye İçin İyi mi kötü mü?", Cumhuriyet, 13 Kasım 2010, s.2) Loğoğlu sonradan CHP Milletvekili ve MYK üyesi oldu. Malatya'ya Füze Üssü kurulmasını Türkiye için hayırlı bir gelişme olarak niteledi. Loğoğlu'nun Marshall ve öteki "sivil" yakınlıkları için Ortağı Çocukları kitabına bakılabilir.

[29] Derli toplu bilgi için bkz. Aliza Marcus, *Kan ve İnanç - PKK ve Kürt Hareketi*, İletişim Yayınları. İstanbul, 2009

[30] Said-i Kürdi (Nursi)'nin yaşamıyla ilgili uydurmaları üreten Şerif Mardin, Cemal Kutay gibi yazarlar ile onu kendi çıkarlarına uygun kullanan politikacıların cambazlıkları için ayrıntılı bilgi veren kitabıma bkz. Meczup Yaratmak, Ulus Dağı Yayınları.

[31] Abdullah Cümhur Gül'ün İngiltere ve ABD etkinlikleri, dostlukları için *Ortağın Çocukları*, 3. Basım, UDY, 2011"den yararlanılabilir.

[32] Moon'un gücü ve ilişkileri için geniş bilgi: *Sivil Örümceğin Ağında*, tüm baskılar.

[33] Sabahattin Zaim (1926-2007), soğuk savaş döneminin en etkin kişilerindendir. Gümüşhanevi Nakşibendî Dergâhı bağlantılıdır. İngiltere, ABD, Suudi Arabistan'da birçok önemli kuruluşun üyesi ya da müteveli heyetinde yer almıştır. Cidde Abdülaziz Üniversitesi'nde, Münih Üniversitesi'nde, Cornell Üniversitesi'nde, Sarajevo International Üniversitesi'nde çalıştı. Birçok yerli şirketin yanı sıra Faysal Finans, Kuveyt-Türk Finans, İslam Kalkınma Bankası şirketlerinde yönetici, müteveli ya da danışman olarak bulundu. Soğuk savaş döneminde 1951'de kurulan İlim Yayma Cemiyeti ve İlim Yayma Vakfı'nın kurucu başkanlığını yaptı. Ayrıca Türkiye Aydınlar Ocağı kurucuları arasındaydı. Onun çevresinden olanlar biyografisini yazarken Moon ilişkilerine değinmemeye özen göstermektedirler.

[34] Senaryosu İbrahim Bluşi tarafından yazılan 1981 yapımı filmi Mustafa Akkad yönetti; Anthony Quinn, Oliver Reed ve Iren Papas başrollerinde oynadılar. "Çöl Aslanı" filmi Türkiye'de de gösterilmişti. Ne ilginçtir ki "Ömer Muhtar'ın torunlarından selam" götürenler o filmin TRT TV'de gösterilmesini emretmiyorlar!

[35] ICG, Soros'un parasıyla Stephen Joshua Solarz ve CIA'cı Fred Cunny tarafından kuruldu. Yıldönümünde Abdullah Gül de bir ileti gönderdi. Ayrıntılar için *Ortağın Çocukları* kitabından yararlanılabilir.

[36] Sepah: İnan Şia diktatörlüğünün molla silahlı gücü. Pasdaran: Sepah'ın silahlı elemanları – muhafız

[37] Bkz. Sivil Örumceğin Ağında, 22. Basım. Anahtar ad: Abdurrahman Dürre.

[38] Bu tür yöntemler, ABD'nin dış ülkelerdeki savaş yöntemidir. Ne yazık ki müttefiklikle birlikte Türkiye'ye taşınmıştır. Şimdilerde Türkiye'nin Lahey'de yargılanması için, içerde hazırlık hızlandı. Hem bu hazırlığı yapanların hem de müttefiklik uğruna Türkiye Cumhuriyeti'nin bataklığa sürüklenerek yıkımına yol açanların, sorgulanmaları da kaçınılmazdır.

[39] "Mumcu cinayetinde şok gelişme" Akşam, 27.1.2009 ve "Mumcu'da yeni gelişme", Cumhuriyet, 28.1.2009